

ISBN 9985-892-40-0

Kui kaua aega kulub veel, enne kui Valerie õpib end paremini mõistma ja tunnetab, miks tema Steve, on nii kindlalt otsustanud heida teda välja? Ja kui see juhtub, mis siis edasi saab?

Steve avas taas silmad. Kas see tundus rohkem kummitust, kui lähedal oli tema tina õhul enesekontrolli mehhanismide kaudu? Kuidas ta neid ihaldas, tema järele jooksid?

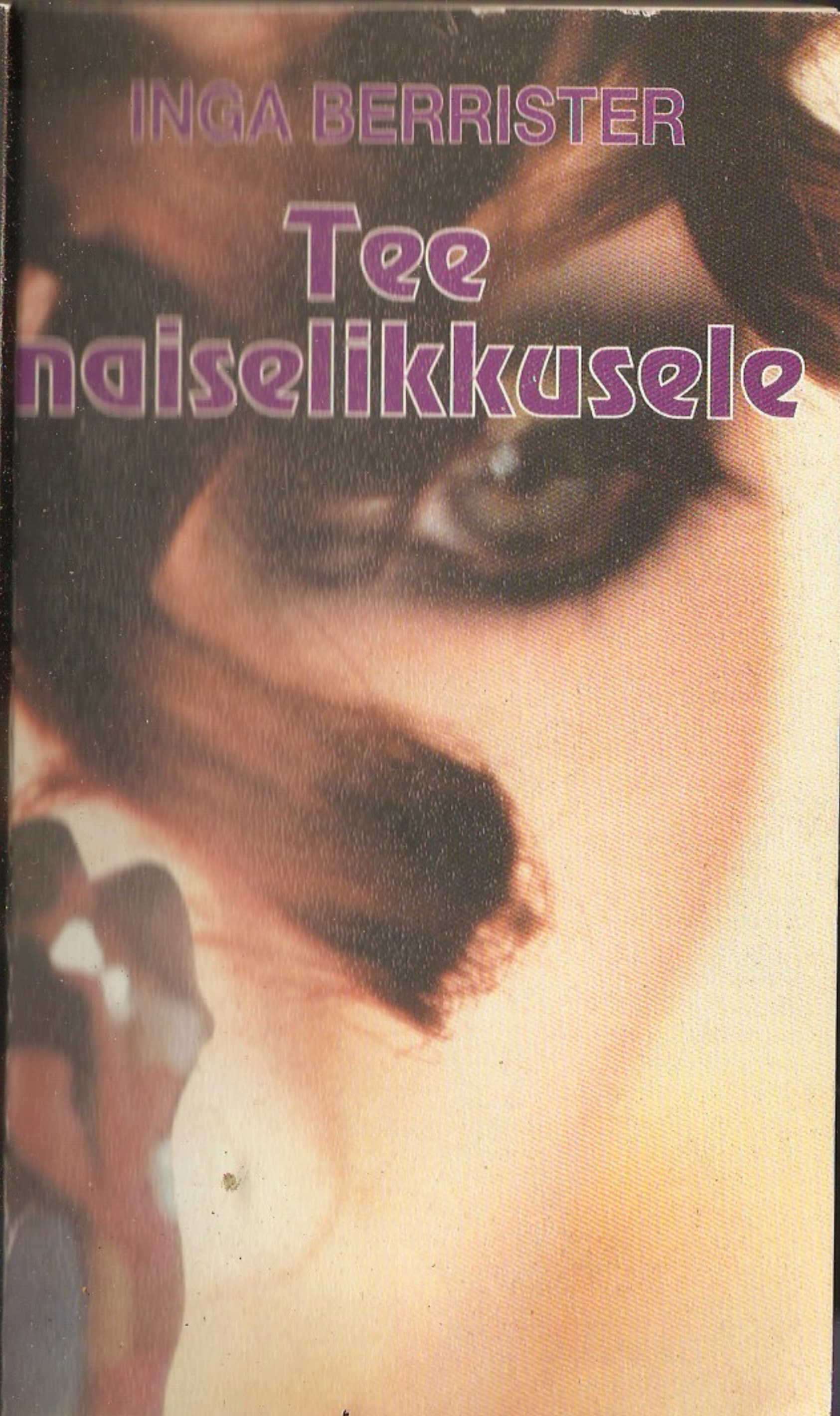
Inga Berrister

TEE NAISELIKKUSELE



INGA BERRISTER

# Tee naiselikkusele





*Inga Berrister*

TEE NAISELIKKUSELE

Romaan

Kirjastus SINGONI  
1999



Inga Berrister

## Tee naiselikkusele

Plikarüblik Valerie Rosland kasvas üles poiste seltsis, mängis ainult nendega, vihkas tüdrukuid – ja nüüd oli tagajärg käes! Kui ta armus, leidis ta, et tal ei piisa... naiselikkust. Ainult siis, kui ta selle omandab, suudab ta võita oma väljavalitu armastuse.


Neidu hakkab pühendama flirdi saladustesse naabrinoormees, keda Valerie ei olnud kunagi sallinud. Kes oskas arvata, et elu valmistab neile järjekordse üllatuse!

ISBN9985-892-41-0

© Tõlge eest keelde

OÜ SINGONI,

Tõnu Jaagu

3 

1

Kui Robert läks lennuväljale ja talle veel kord hüvastijätuks noogutas, taipas Valerie, et ta ei tähenda paraku sellele mehele midagi või tähendab liiga vähe...

Hetkeline peaaegu vennalik suudlus, lubadus saabumisel helistada ja mitte midagi ütlev valve-noogutus – see oli kõik, mida ta sai. Ausalt öeldes mitte just palju. Igatahes seda lumivalgeis vormirõivais brünetti naisterahvast saatis Robert hoopis terasema pilguga. Huvitav, kas nad lendavad koos?

Kurb küll, aga Valerie pidi endale tunnistama – kuigi nad kohtuvad juba mitu kuud, huvitas iga võluv naine Robertit otsekohe rohkem kui tema, Valerie.

Talle vist aitab sellest! Mis mõte on teiste ees teeselda, kui ta ei suuda petta isegi ennast! Valerie raputas pead, nagu tõrjudes sõnatuid lohutusi, ja lonkis väljapääsu poole.

Esmakordselt kohtus ta Robertiga pool aastat tagasi, kui selle auto oli Roslandi farmist, kus neiu oli üles kasvanud ja elas praegu koos venna ning tema naisega, paari miili kaugusel rikki läinud ja mees seisis abitult teeserval. Valerie sõitis mööda, tal hakkas mehest kahju ja pakkus abi. Neiu leidis kiiresti rikke ja kinnitas Robertile, et seda on lihtne kõrvaldada. Või veel! Autod on tema kirg!

Oma esimesed oskused omandas ta igasuguste mehhanismidega õiendades isa farmis, kus leidis küllaga seadmeid ja nende varuosi. Kõik ta vennad teadsid, kuidas vajadusel parandada rikkis traktorit, kuid nende ainuke õde Valerie suutis millegipärast kõige kiiremini häire põhjuse leida.

Tema meisterlikkus kasvas suuresti, kui vanuselt teine vend Paul kiindus autosporti. Valeried



lubati tookord armulikult venda ja ta sõpru aidata nende autosid parandada ja mõnikord isegi ümber seadmestada.

Kuna ta oli perekonnas noorim ja pealegi oli tal üks puudus – ta oli tüdruk –, leidis Valerie kiiresti viisi, kuidas seda vajakut heastada. Talle näis, et teiste pereliikmete silmis ei ole ta pehmelt öeldes mitte päris täisväärtuslik olend.

Teadmata, mida pärast keskkooli lõpetamist tegema hakata, jäi Valerie farmi ning hakkas üha enam tegelema nii oma pere kui sõprade seadmete ja masinate parandamisega. Täiesti loomulik samm oli teha harrastusest leivateenimisvahend.

Algul olid noore mehaaniku ambitsioonid piiramatud. Valerie kujutles, kuidas ta veel pisut juurde õpib ning hakkab tegelema luksussõidukitega. Ent kõik agendid, kelle poole ta pöördus palvega leida talle õpilasekoht, naersid talle näkku. Ainuüksi mõte naismehaanikust näis neile loomuvastane. Nendele piinadele tegi lõpu isa, kes soovitas rajada tühja aita oma töökoda.

“Kus on siis Valerie? Püüab järjekordsele autovrakile elu sisse puhuda?”

Leslie Rosland naeratas oma mehe parimale sõbrale Stevenile. Öhtusöök oli täies hoos.

“Ei, ainult mitte täna öhtul,” vastas ta iroonilisele küsimusele meheõe kohta.

Steven Alsworth kergitas küsivalt kulme.

“Tal on täna tähtsamat teha,” lisas Leslie. “Ta jätab Robertiga hüvasti.”

“Jätab hüvasti...? Tähendab, suurel armastusel on siis lõpp?”

“Mitte päriselt. Robert läheb tööasjus kolmeks kuuks Mehhikosse. Valerie võttis nähtavasti nõuks enne ta lahkumist nende suhteid tugevdada.”

“See on täiesti lootusetu!” hüüdis Michael, Leslie mees ja vendadest Roslandidest vanim, kes juhtis

praegu farmi, kus nad olid üles kasvanud ning kus Valerie praegu elas. “Õde ei suuda kinni hoida ühtki meest, kui käib igal pool ringi selle vana türbiga...”

“See ei ole üksnes tema süü,” katkestas Leslie teda leebelt. “Nii sina kui su vennad ei ole eriti tema naiselikkust ergutanud, eks ole? Kahtlemata oled ka sina osaline selles, et võimalikke austajaid temast eemale peletada.”

Lesliel oli õigus, kui ta vihjas neiu kasvatuseseärasusele. Valerie sündis siis, kui missis Roslandil oli juba neli poega. Just seepärast ja ka teisel, traagilisemal põhjusel – ema suri haruldasse nakkuslikku kopsupõletikku, kui Valerie oli alles kaheksakuine – kasvatati teda nagu viiendat poega.

“Ma ainult ütlesin talle, et kui keegi tahab temaga katusealust ja voodit jagada, siis muretsegu kõigepealt laulatussõrmus. Mis selles siis halba on?”

“Mitte midagi,” nõustus Leslie ja lisas kuivalt: “Aga pean sulle meelde tuletama sinu ränki püüdusi veenmaks mind tutvuma sinuga lähemalt, enne kui abiellusime...”

“See on hoopis teine asi!” kuulutas Michael vastuvaidlemist välistavalt.

“Loodetavasti tulevad suhted Robertiga talle ka suks,” jätkas Leslie murelikult. “Ta on ju juba kahekümne kahene ja tal on aeg saada täiskasvanuks...”

“Mingid suhted teda ei aita, kui ta käitub nagu rüblik,” katkestas Michael teda kindlalt. “Võibolla tasuks sul, Leslie, talle paar korda nõua anda, kuidas jõuda õigele teeotsale?”

“Ma olen püüdnud, aga...” Leslie kehtas kergelt õlgu. “Minu arvates vajab Valerie kedagi, kes tõestaks talle mitte sõnadega, vaid tegudega, et ta võib olla võluv naine, mitte aga ainult türbis mehaanik.” Ta vaikis pisut ja vaatas Alsworthile kavalalt otsa. “Keegi sinutaoline, Steven...”

“Steven?!” Michael vappus naerust. “Steven ei heida pilkugi kellegi Valerie-taolise poole! Mu kallis,



meie sõber ei aja naisi taga – need jooksevad tema järele! Tõsi, sõber? Tuleta meelde seda Itaalia modeli...”

“Vahest ehk ei ole sa tõesti päris sobiv kandidaat, Steven,” jätkas Leslie mehe märkust eirates, “aga talle on lihtsalt vaja mingit abi. Kardan, et vastasel korral kaotab ta Roberti ja vaevalt ta pärast seda enam toibub.”

“Kas see mees tähendab talle tõesti nii palju?” küsis Steven kortsus kulmul.

“Kahjuks küll,” vastas Leslie rahulikult. “Ta vajab väga abi,” kordas ta. “Isegi siis, kui ta keeldub seda vastu võtmast, eriti...”

“...eriti minult,” lõpetas Steven ta lause.

“Hoiaksid parem oma libeda keele tema tarvis,” sõnas Leslie naeratades.

Koridoris lõi vanaisa kell ja naise naeratus tuhmus.

“Poole tunni pärast lahkub Roberti lennuk. Valerie peaks varsti tagasi olema.”

“Kas tuleb vest valmis seada?” küsis Steven.

“Val ei nuta kunagi,” vastas Michael. “Ta ei ole sinu tõugu.”

Milline tola võib mu mees mõnikord olla, mõtles Leslie teda kuulates. Jah, Valerie on kasvanud poisitaoliseks ja häbeneb oma tundeid avaldada, aga vanemad vennad ei lasknud varasest noorusest peale teda seda teha! Väga kahju, et tüdruk Steveniga läbi ei saa. Tema on just see mees, kes aitaks Valeried mõista, miks ta suhted vastassooga karile jooksevad. Muidugi, Steven Alsworth on hõmmastavalt võluv ja tundeerk mees, kellel kogemusi ning oskusi eesmärgi saavutamiseks. Ent asi ei seisne üksnes selles. Leslie arvates oli ta relvitustavalt leebe, hoolitsev ja tähelepanelik. Need aga on praegusaja härrasmeeste juures harukordsed omadused.

“Mul on nüüd tööpoolest aeg minna,” kuulis Leslie üle laua külalise häält, mis katkestas ta

mõttelõnga. Naaber naeratas ja tänas õhtusöögi eest. “Ootan paari telefonikõnet...”

“Järjekordne kasulik tehing?” katkestas Michael vähimagi sapisueta. “Sa pead olema ettevaatlik, Steven, muidu saad enne neljakümneandisse jõudmist miljardäriks ja kohalikud kullaotsijad hakkavad sulle igast kandist peale suruma.”

“Minust ei saa kunagi miljardäri, kui pean endistviisi mõisat ülal pidama,” tunnistas Steven.

“Mida sa oleksid teinud siis, kui oleksid selle pärinud, ilma et sul oleks raha olnud?”

“Ma ei oska öelda. Võibolla oleksin selle maha müünud. Loodetavasti hakkab see aja jooksul midagi sisse tooma. Need alad, millele ma metsa istutasin, ja kui siia juurde panna veel karjast saadav tulu ning subsiidiumid...”

“Oleks olnud andestamatu see maha müüa,” sekkus Leslie. “Need valdused kuuluvad teie perekonnale juba ligi kakssada aastat.”

“Jah, seda muidugi...”

“Sinul aga on juba aeg hakata mõtlema põlvkondade järgnevusele ja soetada väike Alsworth,” nokkis Michael. “Ega sinagi aastatega nooremaks lähe. Palju sa oledki... kolmkümmend neli?”

“Kolmkümmend kaks,” parandas Steven kuivalt. “Olen sinust ainult aasta vanem. Muide, Valerie oli ju möödunud nädalal sünnipäev?”

“Oli küll,” kinnitas Leslie. “Ta vist lootis saada Robertilt kingiks sõrmust...”

“Kuidas ta tööasjad edenevad?” küsis Steven, reageerimata märkusele Valerie kihluse ärajäämise kohta.

“Noh... ta loob vähehaaval oma klientuuri,” vastas Leslie ettevaatlikult. “Peamiselt on need naisautojuhid. Need eelistavad, et nende autot hooldaks samuti naine.”

“Tal on kopsakas pangavõlg,” sekkus Michael tseremoonitsemata. “Isegi kõige tossim mehike ei



luba naisterahvast oma autos sorida. Püüdsime seda talle pähe taguda, aga kas ta kuulab? Mitte miski hinna eest. Hea veel, et ta töötab siin ja ei ole tarvis ruume üürida, nagu ta esialgu kavatses."

"Sa oled parandamatu šovinist, Michael," heitis Leslie talle leebelt ette. "Kui juba rääkida Valerie iseloomust, siis selle eest tuleb tänada teie isa ja kõiki teid. Vaene tüdruk! Ta lihtsalt ei saanud oma naiselikkust välja arendada. Katsu sa ainult mulle öelda, et see ei ole nii!"

2

"Kas Robert pääses õnnelikult minema?" küsis Leslie ettevaatlikult.

Nad istusid köögis. Leslie tegi mingit sööki ja Valerie õiendas arvetega.

"Me ei kuulnud, millal sa eile õhtul koju tulid," jätkas Leslie vaikset pealetungi, kui Valerie oli järjekordse numbritulbaga hakkama saanud.

"Jah... ma tulin üsna hilja," vastas Valerie pead tõstmata.

Kuidas ta räägib vennanaisele, et pärast Roberti lahkumist tundis ta end nii lööduna ja muserdatuna, et kojumineku asemel hulkus ta veel kaua lennujaama läheduses.

"Võibolla taipab Robert pärast lahusolekut, mida ta on kaotanud?" püüdis Leslie teda reibastada.

Mitte midagi ta ei taip! Ta ei taha taibata!

Robertile ei meeldinud ta tööala. Veelgi enam – Valerie kahtlustas, et ta seda isegi häbeneb.

Aga asi ei olnud tööalas. Peagi mõistis Valerie, et naiselikkus on omadus, mida Robert hindab ja mis temal just puudub.

Neiu surus huuled kibedusest kokku. Kohtumine järgnes kohtumisele, nad said kokku juba igas

nädalas, aga ei armuavaldust ega käepakkumist.

"Kui ta tõesti muretses meie suhete pärast, siis ta..." püüdis Valerie teda vaevavat mõtet välja öelda, kuid ei suutnud jätkata ja üksnes vangutas pead. Ta vaikis pisut ja küsis sosinal: "Mida ma olen valesti teinud, Leslie? Miks ma ei suuda Robertile seletada, kui hea võiks meil olla kahekesi?"

Valerie istus, selg ukse poole, ja sestap ei märganud, kuidas Michael ning Steven õuest kööki astusid ja seda vaikset meeleheidet kuulsid.

Sellele kibedale küsimusele järgnenud piinlik vaikus tuli katkestada Stevenil, kes kuulutas keerutamata:

"Võibolla seepärast, et ta ei ole sisepõlemismootor. Inimsuhted nõuavad rohkem takti ja teadmisi, kui võib ammutada mehaanikaõpikutest."

Valerie pöördus järsult. Pikad loomulike lokkidega juuksed lakatasid ning katsid hetkeks ta kõrgeid sarnad ja kauni jonnaka lõua. Põskedele lahvas vihapuna. Neiu vidutas rohelist silmi ja pahvatas:

"Sinult ei ole keegi midagi küsinud! See on erajutuajamine. Kui mind huvitaks sinu arvamus, Steven Alsworth – kuigi ma kahtlen väga, et selline asi võiks kunagi juhtuda –, siis paluksin ise sind seda öelda!"

Nad ei saanud Steveniga ilmaski läbi. Juba lapsena ei sallinud ta teda enda läheduses. Ta mõjutas vendi ja isa!

Vapper, õilis Steven Alsworth! Ta oli ainult aasta Michaelist vanem, kuid juba tollal oli temas erinevalt eakaaslastest arutlevust ja küpsust... ja veel midagi tabamatut, millele Valerie ei osanud lapsepõlves nime anda, kuid mis teda ilmselt ärritas.

Just Steven soovitas tädile osta tobeda roosade kantide ja vööga kleidi, mille ta kolmeteistkümnendal sünnipäeval selga pani ning mis põhjustas poiste naerulagina. Vööd kasutas ta hiljem vankrirataste



kinnitamiseks. Valerie mäletas siamaani Steveni kokkupigistatud huuli, kui see taipas, millega on tegemist, ja kahjurõõmsat külmajudinat, mis sel hetkel üle ta selja jooksis. Oo, kui rahul ta endaga oli! Tõsi, see uhkeldaja ei öelnud talle sõnagi, kuid Steven ei vajanud kunagi erilisi sõnu...

"Aga küsimus ju ometi esitati," tuletas meelde Steven, keda neiu ärritusepahvak põrmugi ei rii-  
vanud.

"Esitasin selle Lesliele, mitte sulle!" sähvas Valerie.

"Aga Leslie on võibolla liiga delikaatne selleks, et sulle tõtt öelda..."

Valerie põrnitses talle otsa.

"Millist tõtt? Mida sa sellega öelda tahad?"

"Sa küsisid, milles on sinu viga ja miks Robert ei ole seni otsustavat sammu astunud?" sõnas Steven külmalt. "Luba, et ma sulle siiski vastan. Robert on mees. Mitte küll jumal teab milline, usu mind, kuid ta on siiski meesterahvas, ja ta tahaks nagu iga normaalne mees näha oma partneris... armastatuses... naist. Naist, Valerie! Ütlen tähtede kaupa. N – naudinguvaimis, A – armsake, I – ihaldav ja ihaldatu, N – nõiduslikult salapärane, E – elutruu. Ja ma pean lisama, et naine ei hakka sosistama mehele kõrva sõnu mootorihituse viimastest uudistest. Anna mulle oma käsi," nõudis ta, astus lähemale ja enne, kui neiu jõudis midagi ette võtta, haaras ta vasemast randmest, uuris ta sõrme ja kõverdas irooniliselt huuli. "Kahtlen, kas ükski mees ihkaks sellisesse sõrme sõrmust panna, rääkimata juba selle suudlemisest. Kas mul pole õigus?"

Häbistatud Valerie tõmbas käe lahti ja hüüdis vihaselt:

"Naine?! Olgu, mina võin selle sõna omamoodi lahti mõtestada. N – nurjatu, A – absoluutne tühisus, I – igav, N – noriv, E – egoistlik..."

Sugenes pikem vaikus. Steven silmitses teda tseremoonitsemata.

Kõige hullem oli see, et mehel oli õigus! Alles möödunud pühapäeval oli ta märganud laitvat pilku, mille Robert ta küüntele heitis – need ei olnud nii pikad ja hooldatud, nagu ta sõprade tüdrukutel.

"Kui sa endast nii mõtled, siis võin sulle ainult kaasa tunda," ütles lõpuks Steven.

Kulus mõni sekund, enne kui selle rahuliku märkuse mõte neiu pahasesse teadvusse jõudis. Valerie pilgutab abitult silmi ning püüdis hoida tagasi tige-  
dus- ja õigustussõnu.

"Sa ei ole naine, Valerie," jätkas Steven pilkavalt pealetungi, kasutades neiu segadust.

"Ei! Olen küll naine!" andis Valerie raevukalt vastu, kui oli kurku tikkunud klombist jagu saanud.

"See ei ole nii! Oo, sa võid näha välja nagu naine, sul võivad olla kõik naise atribuudid... Kuigi pean märkima, et riietus, mida sa kannad, varjab nii osavalt su keha, et seda on raske arvata," lisas ta, vaadates laitvalt ta lohmakat türpi. "Aga ega välimus veel naisterahvast naist tee. Tõelist naist! Olen valmis vanduma, et iga sinu sookaaslane teab sinust paremini, kuidas meeste tähelepanu äratada... Isegi mina tean sellest rohkem..."

"Võibolla annad Valile paar-kolm väärtuslikku suunist?" õrritas Michael teda naerdes. "Anna õige talle õppetund, kuidas mehi lõksu püüda."

"Vahest ehk tasuks proovida," lausus Steven mõtlikult, nagu oleks see täiesti loomulik ja elluviidav ettepanek, mitte aga kõige naljakam ja pahandavam jama, mida Valerie eales kuulnud.

Ta ei suutnud end enam vaos hoida!

"Sa ei oska mulle naiselikkust õpetada! Sul ei ole mitte midagi öelda..."

"Mitte midagi?! Tahad kihla vedada? Ainult mõtle enne järele, kui mulle väljakutse esitad, Valerie! Mõtle hästi järele!"

"Sinu asemel kasutaksin sellist võimalust," järgnes Michaeli tõsine nõuanne. "Ta on ju tõeline mees."

"Või nii?! Täna väärtusliku teabe eest. Ma seda



ei teadnudki!" nähvas Valerie vennale lapseliku jonnakusega.

"Aga ega sa nüüdki kuigi palju rohkem ei tea, kas pole?" küsis Steven hiilivalt, tungides osavalt läbi ta kaitseliini. "Sa ei oska isegi kujutleda, mida tähendavad sõnad "tõeline mees". On ju tõsi, Valerie?"

"Jätke ta õrritamine, te mõlemad!" sekkus Leslie ja ütles Valeriele: "Ometi on Steveni sõnades terake tõtt. Robert on ära tervelt kolm kuud ja kui ta tagasi tuleb, on sul ideaalne võimalus... noh, näidata talle, mida sa tegelikult väärt oled," lõpetas ta ebalevalt, vältides Valerie ja meeste pilke.

Valerie tõmbas keelega üle huulte. Tuleb öelda neile täiesti ühemõtteliselt, et nad peavad olema aru kaotanud, kui arvavad, et ta on võimeline sellises idiootlikus ettevõtmises kaasa lööma!

Näis aga, et mitte keegi ei kavatse teda kuulata, isegi talle sõna anda. Steven juba rääkis, ja nii, nagu oleks Valerie vastu vaidlemata ta naeruväärse väljakutse vastu võtnud.

"Mõistagi tuleb sul omandada mõned põhireeglid..."

"Põhireeglid?!" kiunatas Valerie. "Kui sa arvad, et hakkab sinu käske täitma..."

Ootamatult kerkis ta vaimusilma ette naine valges, kellelt Robert ei saanud pilku lahti, kui ta Valeriega kiirustades hüvasti jättis. On see tõesti võimalik...? Kas Steven oskab tõesti talle näidata, kuidas saada ihaldatuks, õpetada talle...? Neiu tõmbas sügavalt hinge ja kuulis imestusega omaenda kähedat häält:

"Väga hea! Olen nõus."

"Oh issand! Tuleb välja, et seda Robertit on sulle tõesti vaja. Milleks?"

Steveni hääle iroonilise imestuse taga peitus veel midagi, kuid Valerie oli selle märkamiseks liiga ärritatud.

"Kuidas milleks?" hüüdis ta. "Ma armastari ju teda..."

"Mäletad, samasugused tunded olid sul ka siis, kui nõudsid selle autologu ostmist. Muide, kus see praegu on?"

"Mädaneb endiselt hallis aidas," ütles Michael muliates.

Valerie vaatas mõlemale vihaselt otsa.

"Hea küll. Homme hommikul ootan sind Valleys. Kuigi kolm kuud paistab olevat igavik, ära siiski unusta, milliseid mägesid meil tuleb paigast nihutada. Esimene, mida meil tuleb teha..."

"Homme Valleysse? See on välistatud! Mul on liiga palju tööd," vastas Valerie väljakutsuvalt.

"Kas tõesti? Need numbrid räägivad vastupidist," ütles Steven ja kummardus arvutuste kohale, millega Valerie oli äsja tegelnud.

Valerie punastas. Asjatu oli näidata näpuga tema kaotustele rahandusrindel. Ta teadis neid isegi väga hästi, nagu ka pangatöötaja, keda ta hiljuti külastas.

"Ta tuleb, Steven, ära kahtlegi," kinnitas Michael sõbrale.

Valerie paigutas auto maja taha ja ronis väsinult välja. Järelikult on Michael ja Leslie juba magama heitnud. Nende magamistoa aknad avanesid ettepoole ja neiu lootis, et signalisatsioonisüsteemi lampe, mis süttisid tema lähenemisel, keegi ei märka. Ta projekteeris ja paigaldas ise selle süsteemi, mis Michaelile tublisti nalja tegi. Möödas olid need ajad, mil Valeried võis avastada allkorrusel isa või keegi vendadest ning karmilt küsida, miks ta nii hilja koju tuleb, kuid siiski ei tahtnud ta väsinud inimeste und häirida.

Kogu päeva oli Valerie veetnud koos isaga. Mister Rosland oli asjaajamisest loobunud ja asunud farmist kahekümne miili kaugusele mägedesse, kus elas koos oma lehestunud vanema õega. Mõni päev tagasi oli Valerie lubanud parandada ta vana "Roverit". Muide, autole mõtles ta vähe. Kõik mõtted olid



keskendunud peamiselt Steven Alsworthile ja ta uskumatule ettepanekule. Oo, muidugi mitte abielu-ettepanekule – sellele ei tohtinud mõeldagi. Ei, ta avaldas soovi õpetada Valeriele, kuidas saada selliseks naiseks, keda mehed kiirustavad endale ihaldama.

Steven Alsworth võib olla ohtlik vastane. Just tema veenis isa tagasi astuma, kui Michael juba enam ei lootnudki, et see lubab tal majapidamise etteotsa astuda ja farmi moderniseerima hakata. Just tänu Steveni kaalukale sõnale võttis vana Rosland kuulda noorima venna Henry palvet ja lubas tal maailma rändama minna, selle asemel, et teda kindlalt farmi külge aheldada, nagu oli algul kavatsenud. Praegu õppis Henry Firenze kunst ja teenis elatist giidina.

Pauli ja Henry vaheline vend Ted juhtis Indias ehitusettevõtet, Paul elas Londonis.

Kuidas oleksid vennad Steveni ettepanekusse suhtunud? Kas maksnuks neilt seda küsida? Kõigepealt oleksid nad laginal naerma puhkenud, seejärel kindlasti öelnud, et see on täitmatu ülesanne isegi väljapaistvate annetega Stevenile.

Ei, ta ei ole päris loll, kelleks kodused teda nähtavasti peavad. Ta oli ise korduvalt jälginud imetabaseid muudatusi, mis toimuvad naistega, kui asi jõuab vastassugupoole võrgutamiseni. Need võimed tekkisid nagu iseenesest. Aga kas tema oleks selleks võimeline? Ei tahtnuks uskuda, et selleks piisab üksnes garderoobi muutmisest ja vastavast käitumisest. Mida muud on Stevenil veel talle õpetada?

Enne Robertiga tutvumist oli Valerie kohtunud poiste ja noormeestega. Need olid lühikesed sõbrustamised, mis lõppesid vastastikusel kokkuleppel kiiresti. Ent Robertiga oli kõik teisiti. Tema ilmunisel hakkas neiu esimest korda mõtlema ühisele tulevikule, abielule... lastele...

Näis, et ka Robertile meeldis temaga koos olla,

kuid millegipärast ei arenenud nende suhted kaugemale karsketest, peaaegu sugulaslikest suudlustest ja helladest-naljativatest embustest. Ta ütles endale, et Robert on aumees ja ei taha neid kiirustada. Sellesse uskus ta pikalt kuni möödunud pühapäevani.

Valerie astus vaikselt majja ning hakkas trepist üles minema, kuid peatus, sest venna ja ta naise magamistoast kostis hääli. Mõistes, et jutt on temast, muutus neiu valvsaks.

Nad arutlesid täna hommikuse jutuaajamise üle köögis. Valerie ei tahtnud pealt kuulata, kuid mingi arusaamatu jõud hoidis teda paigal.

"Kas sa tõesti arvad, et Stevenil läheb korda Valeriele naiselikkust õpetada?" kuulis ta Lesliet küsivat.

"See on lootusetu ettevõtmine," vastas Michael lõbusalt. "Val on mu õde, aga ükskõik kuidas ma teda ei armastaks, pean siiski tunnistama, et vaene laps isegi ei taipa, mis asi on seksikus..."

"Oo, Michael, sa oled julm ja ebaõiglane," vaidles Leslie vastu. "Tal on väga ilus figuur, ükskõik, kuidas ta seda ka nendesse koledatesse tööriistadesse ei peidaks. Kui ta pisutki vaeva näeks, võiks ta olla lausa vapustav. Tema ju ei ole süüdi selles, et temaga käituti nagu poisikesega..."

"Ta võib teha mida iganes, kuid Val ei ole neid naisi, keda mehed tähele panevad," katkestas Michael teda kärsitult. "Isegi Steven ei suuda oma kogemustele vaatamata seda muuta. Meil tuleb leppida sellega, et ta kogu eluks meie kaela jääb."

Valerie silmadesse valgusid kibedad pisarad. Kikivarvul hiilis ta tuppa. Isegi oma vend ei pea teda veetlevaks! Hea küll, ma sulle näitan! ütles Valerie endale öela otsusekindlusega. Ta näitab neile kõigile! Isegi kui selleks tuleb vahetada rahupalme sellise võimuka subjektiga, nagu on Steven Alsworth! Tuleb unustada nende senised näaklemised, mis



tekkisid alati, kui Valerie hakkas mässama Alsworthi katsele vastu sekkuda tema elukorraldusse. Ometi tuleb tunnistada, et paremat juhendajat ta kahtlemata ei leiaks. Ta oli nende pikkade tutvuseaastate jooksul märganud, millist muljet avaldab Steven armujanustele, kuid seniajani üpris vaoshoitult käitunud naistele. Kummaline küll, kuid Valerie arvates ei teinud Steven nende jumaldamise saavutamiseks mingeid nähtavaid pingutusi.

Tema ise ei saa kunagi aru, mis selles enesekindlas mehes sundis normaalseid, arukaid, teravmeelseid ja sõltumatuid naisi muutuma võbisevateks tühisusteks. Teda ennast ei võlunud Steven põrmugi. Tihedate kulmudega suurel kolakal oli mingi eemaletõukav mehelikkus. Talle meeldisid Roberti-taolised mehed, valgepäised ja heasüdamlikud, kes sarnanesid rohkem õdusate plüüškarukestega, kui kõigist austatud tõeliste meeste kuju kehastustega.

Olgu! Kui ta on kord nõuks võtnud kogu õppekursus läbi teha, siis ta seda ka teeb, olgu see miline tahes. Jah, Steven tahab tema kulul nalja saada, kuid igal asjal peab olema piir!

Valerie äigas kindla käega pisarad silmist ja ütles endale juba teist korda, et kõik vaevad on kuhjaga tasutud, kui Robert on tema kõrval ning tema sõrmes särab selle mehe sõrmus...

Neiu riietus automaatselt lahti ja astus ebalevalt peegli ette. Täna päeval oli tädi talle öelnud, kui väga ta emaga sarnaneb. Tema ema aga peeti iluduseks, aga võibolla üksnes nende silmis, kes talle millegi eest tänu võlgnesid. Robert krimpsutas tema õliseid käsi ja lühikesi küüsi nähes rahulolematult nagu, kuid tema leidis neiu olevat piisavalt veetleva, kui nad esimest korda kohtusid, ja imetles tema tehnilist taipu. Mees oli tema üle isegi uhke ja ülistas sõprade ees tema ebatavalist meisterlikkust.

Tõsi küll, peagi lakkas Robert rääkimast, millega

ta väljavalitu endale leiba teenib. Ta ei lubanud ka neil endal sellest rääkida ja ärritus, kui Valerie küsis, miks.

Valerie teadis, et erineb ta sõprade naistest ja sõbrataridest. Need tardusid otsekohe, kui ta astus tuppa, kust oli mõneks minutiks lahkunud... Valerie ei kahelnud põrmugi, et need olid temast rääkinud ja võibolla isegi tema üle naernud. See riivas valusalt. Ometi jäi ta kindlaks ja püüdis oma segadust mitte välja näidata.

Kooliajal ei tundnud Valerie suhtlemisvaegust. Tal oli palju sõpru. Ent teismelisena hakkas ta tööpoolest tundma vastikust oma sõbrannade tobedate itsitamiste vastu ning hakkas veetma rohkem aega koos poistega, eelistas nende tempe juttudele tuntud näitlejatest ja moeuudistest.

Ta püüdis end parandada, püüdis kõigest väest. Ükskord ostis Valerie Roberti soovitusel endale tema firma tähtpäeva puhuks kleidi ja võttis endale nõuandjaks tema töökaaslase Racheli. Ent kleit äpardus. Valerie läks nii endast välja, et ei öelnud Robertile midagi. Ta ei suutnud siamaani mõista, miks Rachel Robertile nii häbematult valetas – Valerie olevat ta nõuandeid eiranud ja ostnud just selle jubeda rõiva.

Tema tohutud, tihedatest ripsmetest raamitud suured, hõbedaselt rohelised silmad, mis olid hetk tagasi omandanud talle võõra sünge ilme, täitusid taas pisaratega. Isegi oma perekond ei pea teda naiseks!

Jah, ta kannab teksasid ja tema töö ei ole naiselik, aga... Ometi oli ta samavõrd naine, kui kõik maailma Rachelid, ning vääris nendega võrdselt armastust ja austust. Nüüd kavatseb Valerie seda tõestada!



"Sa oled täna õige varane. Vahest ehk löid põn-  
nama ja mõtled minema lipsata?"

Valerie kergitas vastuseks venna õrritamisele  
vihaselt pead.

"Muidugi mitte," valetas ta. Michaeli märkus oli  
tõele lähedal.

Sel hommikul ärkas Valerie tõesti raske südamega  
ning äreva ja sünge eelaimusega. Millesse ta laskis  
end kiskuda?!

"Haugu kellegi teise peale," soovitas vend. Ta  
tundis Valeried hoopis paremini, kui see oleks taht-  
nud. Michael pöördus kõõki astunud Leslie poole  
ja sõnas lõbusalt: "Ma ütlesin sulle, et ta ei vea välja,  
ta..."

"Vean küll!" katkestas õde teda vihaselt. "Ma  
ainult tahtsin lõpetada töö, enne kui sõidan..."

Selle tõestuseks tühjendas ta kohvitassi ühe sõõ-  
muga ja ruttas tagaukse poole, enne kui Michael  
jõudis oma nokkimisi jätkata. Sestap ei märganud  
ta sooja, kaastundlikku pilku, mille vend talle järele  
saatis. Naise poole pöördudes vangutas ta masen-  
datult pead. Neetud! Valerie on ju ta õde, ta armastab  
teda ja on valmis sellel tobedal Robertil kaela  
kahekorra keerama selle eest, et see Valeriele säher-  
dusi kannatusi valmistab.

Töö, mis Valerie sõnul kiiret lõpetamist vajab,  
seisnes õlifiltri vahetamises. Ta tuli juba maja poole,  
kui Steveni auto õue sõitis.

"Mida sina siin teed?" küsis neiu agressiivselt,  
kui Steven autost välja astus.

Nagu Valerie, nii kandis ka tema argiseid teksa-  
pükse, kuid need olid ideaalselt puhtad ja liibusid  
tihedalt kitsaste puusade ümber.

"Mida sina arvad?" vastas mees rahulikult.

Valerie heitis talle hävitava pilgu.

"Sul poleks olnud tarvis siia tulla ja viia mind  
kaasa nagu... vahialust. Mõtlesin ise..."

"Mina aga vabastasin sind liigsest vaevast," sõnas  
Steven austavalt. "See on esimene õppetund, mille  
sa pead omandama."

"Mida ma omandama pean?"

"Kuidas suhtuda meeste loomulikku rüütliisoo-  
vi naise eest hoolitseda ja teda kaitsta. Ja kuidas mitte  
ahistada tema väarikust, näidates, et sa ei vaja tema  
hoolitsust."

"Mida ma siis pean tegema? Tänutäheks tema  
jalgade ette viskuma?" küsis Valerie mürgiselt.

"Lihtsast tänusõnast ja soojast naeratusest piisab  
täiesti. Sa tahad noormeest tänada, mitte aga panna  
teda arvama, et oled lootusetu," vastas Steven.

"Ma ei ole lootusetu..." alustas neiu.

"Ei maksa, Val! Ma ju tunnen sind, pea seda  
meeles! Ja kuna oled oma kiindumuses Robertisse  
nii kaugemale jõudnud..."

"Ma armastan teda!" kuulutas Valerie ja kergitas  
järsult lõuga, nagu soovides kõik vastuväitekatsed  
läbi lõigata.

"Võibolla sa arvad seda, kuid usu mind, sul ei  
ole vähimatki ettekujutust, mis asi on armastus."

Venna õueletulek hoidis ära keelel valmis seisvad  
torkavad märkused, kuid kees ikka veel vihast, kui  
ta Steveni kõrvale istus ja see värava poole sõitis.

"Sinu aeg on otsakorral," tähendas neiu kriiti-  
liselt, kuulatades mootorimüra.

"Sul tuleks mind paremini tundma õppida, enne  
kui teha selliseid märkusi," lausus Steven Valeriele  
võõra leebe, tähendusriikka tooniga.

Pigem tunde kui mõistusega adus neiu erutavas  
kähedas hääles mingit sõnumit, mida oli ratsio-  
naalselt seisukohalt võimatu seletada.

"Mul on kõik alles ees," jätkas mees veelgi leebe-  
malt, kuid lisas siis tavalise häälega: "Autot ei ole



tõesti enam kauaks, selles on sul õigus, Valerie. Räägi mulle midagi," sõnas ta pärast pausi seltskonnatoonil. "Millest te Robertiga räägite, kui kahekesi jääte?"

"Millest me räägime?" Valerie vaatas talle otsa.

"Noh, ma arvan, et te ju ajate juttu?" küsis Steven kuivalt. "Või kulgevad teie suhted, kui nii võib öelda, sügavamal tasandil?"

Kulus mitu sekundit, enne kui Valerie taipas, mida mees öelda tahtis. Ta nägu lõi pahameelest ja hämmingust lõomama.

"Muidugi ajame juttu! Räägime igasugustest asjadest..."

"Noh, näiteks?" käis Steven peale.

Tume kulm pooleldi tema poole pööratud näos kerkis nõudlikult. See meenutas Valeriele karme noomituskõnesid, mida noormees talle ta lapselike lolluste pärast pidas.

"Ee... kõigist maailmaasjust," vastas Valerie. Ta kaevas meeleheitlikult mälus, püüdes leida ühtki veenvat näidet nende intellektuaalsetest vestlustest.

"Ah nii? Järelikult oled nõus nendega, kes ütlevad, et sõnaline eellmäng võib olla sama erutav ja erootiline, nagu selle kehaline ekvivalent?"

"Erootiline?!" Valerie põsed lõomasid endiselt. "Meil on Robertiga palju huvitavamat jutuainet, kui seks!"

"Ja palju huvitavamat tegevust?"

No on alles madu! See leebe küsimus möödus peaaegu märkamatuult kõigist tema kaitserajatistest ja võttis Valerieilt võimaluse vastata neutraalselt. Seepärast piirdus ta kontrollitud vastusega:

"Ma ei aruta kellegagi nii intiimseid asju!"

Ent seekord trikk läbi ei läinud.

"Isegi mitte Robertiga? Võibolla oskad sa küll kiiresti ja osavalt mootori lahti võtta, Valerie, kuid ma kahtlen millegipärast, kas sa suudad sama meisterlikult meest lahti riietada või ise tema ees lahti riietuda."

Valerie tuhm pilk püsis esiklaasil. Steveni mürgine märkus kordas peaaegu sama, mida ta oli hiljuti kuulnud kahe Roberti sõbranna solvavast jutust.

"Võid sa kujutleda," ütles üks teisele, häbene-mata põrmugi, et Valerie võib teda kuulda, "kuidas ta voodi ees Robertile ütleb: 'Nüüd monteerime maha selle osa, nüüd selle, ja seejärel kinnitad selle viguri siia'?! Vaene Robert! Mul on temast väga kahju. Mina ei saa aru, mida ta temas leidis! Aga sina?"

Võibolla on see kõik õiglane, sest ta praktilised seksuaalsed kogemused on tõesti tillukesed. Võib-olla hirmutab teda tõepoolest mõte võtta seksi algatus enda kätte, rääkimata juba mehe lahtiriie-tamisest, aga ta on arukas tüdruk ja võinuks täiesti selle selgeks saada, kui ta väljavalitu ei oleks niiviisi viivitanud. Robert ei mõistnud tema arglikke vihjeid, neiu aga oli juba valmis õrnadest suudlustest ja hellitustest kaugemale minema. Vahest ehk hindab ta piisavalt neidu ja nende suhteid ning laseb see-pärast neid areneda kiirustamata, loomulikku teed?

Äkitselt märkas neiu, et Steven ei sõida koju, vaid vastassuunas – linna poole.

"Kuhu me sõidame?" küsis ta järsult. "Ma ar-vasin..."

"Kauplustesse," vastas Steven lühidalt.

"Kauplustesse?!"

Valerie tõmbus pingule. Talle meenusid kõik juhused, millal teda veendi riietumisstiili muutma. Muidugi seletasid kodused seda soovimatust nende nõu kuulda võtta jonnakusega ja halva iseloomuga. Keegi ei tea, et Valerie kiindumisel türpidesse ja teksadesse on sügavamad juured, mis ulatuvad tema plikaikka.

Kooliajal oli Valerie salaunistus sarnaneda teiste tüdrukutega ja mitte rüblükuga, nagu teda halvus-tavalt nimetati. Raha, mis talle üheks sünnipäevaks kingiti, aitas lõpuks unistuse teoks teha. Valerie mäletas siiamani õhinat, millega ta lippas mööda poode koos klassiõega, keda ta tollal veel rikkumata



pilk hindas naiselikuks, mille poole tema väga püüdis.

Issand, millega see kõik lõppes! Ta võpatas siamaani, meenutades päeva, mil seadis endale ümber sukahoidja, sukad, kitsa lühikese seeliku ja kõrge kontsaga kingad, mis muutsid ta kõnnaku kohmakaks – ning sattus kokku oma kooli poistekambaga.

Jämedatest märkustest, mis tervitasid tema muutumist kambajõmmist tüdrukuks, mis tegi ta poiste arvates seksuaalselt kättesaadavaks, punetasid Valerie põsed veel mitu kuud takkajärgi. Häbi ja pahameel olid nii tugevad, et ta keeldus terve järgmise nädala vältel kooli minemast, ja isal tuli seletada tema puudumist haigestumisega.

See juhus ning vendade põrmustavad kommentaarid teatud tüüpi tüdrukute kohta võtsid talt alatiseks tahtmise kanda midagi säherdust. Kuigi tal oli tüdrukule sobivamaid rõivaid, kui on türibid ja teksad, lõi ta omaste soovitusel panna selga "midagi naiselikumat", üksnes käega. Täna, ei soovi! Ta oli omal nahal veendunud, millega need katsed lõppevad ja kuidas mehed nendele reageerivad. Peale selle peitus hinges kuri kahtlus – ta tundis endas midagi sellist, mis ei lasknud teda kanda rõivaid, milles teised naised tundsid end vabalt ja sundimatult. Nemad võivad, aga tema ei saa! Naisehõlmedes tunneb ta end seksuaalse ligitõukumise objektina.

"Ma ei tule sinna!" sõnas Valerie järsult. "Pea auto kinni!"

Steven kuuletus rahulikult, kuid õhus tundus äikeseeelset hõngu, kui ta karmilt küsis:

"Mida sa kardad, Valerie? Ja ära tule ütleva, et see nii ei ole. Pea mees, et ma tunnen sind hästi! Sa kardad läbi kukkuda, kui ei ole tema silmis piisavalt naiselik."

"Ei..."

"Kas tõesti?" Must kulm kerkis küsivalt, andes Steveni näole tuttava üleolekuilme, mis Valerie alati ärritas. "Tõesta siis seda," soovitas ta rahulikult.

"Mul pole tarvis sulle midagi tõestada," vastas Valerie piredalt.

"Mitte mulle," sõnas Steven ta tooni eirates. "Sa olid täis tahtmist tõestada midagi Robertile... ja iseendale."

Valerie vaatas kõrvale. Ta ei teadnud, mida vastata.

"Muide, eks sa ise tea," sõnas mees juba rahulikult. "See on sinu asi. Aga ma pean ütleva, et panid mind imestama."

"Imestama?" Valerie vaatas talle kahtlustavalt otsa. Ta oli alati arvanud, et Stevenit on peaaegu võimatu millegi üle imestama panna.

Mees kinnitas oma sõnu peanoogutusega.

"Arvasin, et sul on rohkem julgust, tahtejõudu ja... enesevalitsemist! Sina aga annad juba enne võitluse algust alla."

"Kõike seda on mul küllaga," vastas Valerie pahaselt ja lisas: "Olgu! Aga kui sa arvad, et hakkad raiskama raha tobedatele hilpudele, mida naised peavad sinu arvates kandma..."

"Mul on muidugi palju pattusid, kuid soov näha enda ees igasugustes volangides ja satsides naisi nende hulka ei kuulu. Pealegi tuleb sul enne välimuse muutmist veel palju teha. Täna töötame sisemaailma kallal. Usu mind, selleks kulub enam kui üks päev. Naiselikkus on midagi seestpoolt lähtuvat. Sa pead õppima olema uhke selle üle, et oled naine, olema kindel oma veetluses ja seksikuses ning mitte varjama, et hindad end just naisena... Kui sa selle omandad, siis pole enam nii oluline, millega sa oma keha katad. Hoopis tähtsam on teada, millesse on rüütatud sinu teod. Sinu käitumine sarnaneb stenogrammiga, mida loevad hõlpsasti need, kes sind jälgivad."



Jutu ajal oli Steven auto märkamatuult liikuma pannud. Seekord Valerie enam vastu ei vaieldud.

Millegipärast äratasid need rahulikult öeldud laused terve tunnetelaviini. Näis, nagu oleks Steven toonud ta sisemuses valguse kätte midagi sellist, millele ei tohtinud voli anda ja mida Valerie häbelikult endas kandis.

Just sel hetkel, istudes Steveni kõrval, mõtles Valerie ootamatult emale. Võibolla kujunenuks kõik teisiti, kui ema ei oleks tema imikueas surnud... Kes teab...

"Aga see on ju raamatukauplus!" püüdis Valerie vastu punnida, kui Steven teda kindlalt klaasukse poole juhtis.

"Õige," vastas see ja suunas neiu kerge käepuudutusega kaugemas nurgas seisvate riiulite poole. "Minu arvates leiame sealt selle, mida vajame."

Valerie kortsutas kulmu. Riiulid näisid olevat täis raamatuid dieedist ja enesetäiustamisest. Vägagi vastumeelselt astus ta nende juurde.

"Ma ei usu, et ma sellest midagi kasulikku leian," ütles ta, uurides dieettoitumist käsitleva raamatu kaant.

"Nii see vist on," nõustus Steven. "Ainus, mida see võib soovitada, on kaalu vähendamine."

"Selleks, et muutuda naiselikumaks?" Tema vaenulikkus kasvas koos iga Steveni ükskõikse vastusega.

"Tervemaks," parandas mees. "Sa oled loodud hapraks, see on ilmselge." Täiesti ootamatult libistas Steven nimetissõrme üle ta lõuajoone.

Seni veel tundmatu liigutus viis Valerie šoki äärele. Hetkeks jäi tal hing kinni ja pea muutus imeliselt tühjaks.

"Seepärast on täiesti loomulik, et sul on oiuline kehaehitus, pikad jalad, kõrge rind ja peen piht," sõnas Steven häirimatult ning asetaski otsekui oma sõnade kinnituseks peod neiu pihale.

Pahandamissõnad surid huultele, kui Valerie tundis läbi õhukese riide mehe tugevat sooja haaret, ja vaatas sinna, kus ta põidlad kokku puutusid. Hingamine muutus veelgi raskemaks.

"Ma ei saa hingata," kähistas ta kurjalt, võttis mehe kätest kinni ja püüdis instinktiivselt vabaneda.

"Kas tõesti?"

See sügav madal bariton äratas Valerie seniadumata tunde. Keha läbistas tahtmatu sisevärin. Silmi tõstes nägi ta, et Steveni pilk püsib ainiti ta huultel. Järeltult ootab ta temalt hukkamõistu oma käitumisele, rahustas neiu end, võideldes ületamatu sooviga keelega üle huulte tõmmata. Ometi ei suutnud ta end tagasi hoida.

"Jäta järele!" sosistas ta. "Jäta otsekohe järele..." "Mille ma pean järele jätma?" küsis Steven süütu näoga.

"Tead väga hästi, mille! Sa ei tohi niiviisi vaadata mu... mind... nii, nagu sa vaatad," lõpetas neiu tiheidalt punastades tuhmi häälega ja tundis kergendatult, et mees ta pahast lalinat adus ning käed ta pihalt kõrvaldas.

"Sa näid olevat segaduses ja rahutu. Kas midagi on viltu?" küsis Steven hoolitsust teeseldes, kuid ta silmis mänglesid naerusädemed.

"Sa tead suurepäraselt, mis on viltu!" pahvatas Valerie. "See, kuidas sa... kuidas sa mind vaatad."

"Ma vaatan sind nii, nagu vaatab mees naist, kellesse on kiindunud," vastas Steven rahulikult. "Seda nimetatakse pilkude keeleks ja see on osa kehakeelest."

Naist, kellesse ta on kiindunud. Või veel! Sellega teda alt ei vea. Ta teadis kindlalt, et ilma igasuguse kahtluseta ei ole Steven temasse kiindunud. Ja ta ei tahaks hoopiski, et oleks, lisas ta endale kiiresti. Oo, kui Robert oleks temasse kiindunud, ihaldaks teda, armuks temasse...

"Kehakeel..." jätkas Steven õpetaja toonil, küüni-



tas ülemise riiuli poole, võttis sealt paar raamatut ja näitas Valeriele nende kaasi ja seletas: "On teada, et me kõik anname tahes või tahtmatult oma liigutusi ja näoilmega teistele signaale. Esimene asi, mis on tarvilik vajaliku vastukaja saavutamiseks, on näidata, et oled valmis teda vastu võtma. Näiteks alle siis, kui vaatasin su huuli, sa paotasid neid. See aga tähendab..."

"See tähendab, et sa vihastasid mind ja viisid endast välja."

"Viisin endast välja?" küsis Steven poolnaeratusega, mis sundis Valeried piinlikkusest pilgu kõrvale pöörama.

"Vihastasid ja viisid endast välja," kordas neiu jonnakalt. Neetud! Hää! ei kõla nii kindlalt, nagu tahaks.

"Mmm... Saan aru. Noh, aga kui Robert niiviisi su huuli vaatab, mida sa siis tunned?" küsis mees lepitavalt.

Aga vaat sellele küsimusele sa vastust ei saa!

"Robert ei vaata mind kunagi nii," vastas Valerie oma jahmatuseks kiiresti ja tunnetas kohe oma viga.

"Oo, kullake... Arvan, et siit," ta koputas sõrmega raamatu kaanele, "leiad nõuandeid, mis aitavad seda asja parandada. Aga kui mitte, võid alati minult küsida."

Aga neiu ei kuulanud teda ja suundus kassajuurde. Enne, kui võtta raha ja pakkida ost sisse, heitis müüja kiirpilgu kaantele ning Valerie lõi pea väljakutsuvalt püsti.

"Ma tunnen teda. Hooldasin ta ema autot," sisistas Valerie, kui nad Steveniga poest välja astusid. "Nähtavasti on see kõik sinu meelest väga naljakas," lisas ta vihaselt, võttis raamatud pakist välja ja uuris vastikustundega nende pealkirju – "Kehakeel ja kuidas seda tulemuslikult kasutada", "Flirtimiskunst".

"Naljakas? Ei, Valerie. Selles ei ole midagi naljakat."

Mees ütles seda nii morni ja ligipääsmatu näoga, et küsimus sellest, kuidas mees siis suhtub kogu sellesse ettevõtmisse ja temasse endasse, suri enne sündimist.

"Silapoole." Steven puudutas neiu küünarnukki ja osutas eespool oleva õdusa väikese puiestee suunas.

Mugavad pingid ja pehme poolvari olid meelitanud siia ümbruskonna kontoritest hulga ametnikke, kes eelistasid süüa oma võileibu värskes õhus.

Nad istusid vabale pingile ja Valerie laskis pilgul ringi käia.

"Mis siis nüüd?"

"Vaatleme pisut inimesi," vastas Steven. "Vaatame, kui tähelepanelik sa oled, ja ühtlasi selgitame, milliseid kehakeele ilminguid sa suudad praktikas tähele panna."

"Olukorda silmas pidades võiks siin rääkida pigem lüürist," arvas Valerie.

"See on üks ja sama," tähendas Steven kuivalt.

"Nüüd aga vaata hoolikalt ringi ja ütle, mida sa näed."

Valerie tõmbas sügavalt hinge ja luges mõttes kümneni, enne kui ilmetult vastas:

"Näen puiesteed ja osa tänavast ja veel..."

"Ma ei mõelnud üldse seda," katkestas Steven teda külmalt, vaadates teda nii, nagu varematel aegadel, kui tahtis tõendada oma vanema inimese ja meesterahva staatust.

See masendas Valeried alati ja muutis kartlikult valvsaks. Nagu selgus, ei ole praegusekski suurt midagi muutunud.

Aga kui ta lihtsalt tõuseks ja minema kõnniks? Mida ta temale ikka teha saab?

Otsekui tema mõtteid lugedes soovitas Steven:

"Mina sinu asemel ei üritakski jalga lasta. Sa ise nõustusid nende õppetundidega, kui mäletad, nüüd aga kibeled tõestama, et..."

"Mitte midagi ei kibeled tõestama!" pahvatas Valerie.



"Tead, mis?" lausus Steven pilkavalt. "Sinu tahmine Robertit endale võita sarnaneb lapse nürimeels jonnakusega, kes nõuab maiust või lelu üksnes seepärast, et ta seda kätte ei saa või neid talle keeldakse. Ma ei saa lahti tundest, et just oma kätte saamatuses näib Robert sulle nii ihaldusväärne. Mõistagi olen kaugel mõttest..."

"Ma ei ole laps," alustas Valerie, kuid taipas samas lõksu, mille Steven on talle üles seadnud.

Mees sõnas katkendlikult:

"Kas ei ole? Siis jäta see lapselik käitumine järele. Nüüd aga vaata ringi ja räägi, mida näed. Seekorral vaata inimesi, ja hoolikalt. Vaata näiteks seda grupp, kes piltniku juurest välja tuleb. Mida sa võid nende kohta öelda?"

Valerie tõmbas kopsudesse rohkem õhku ja jätkas kuulekalt osutatud suunas vaatama. Mees, naine ja kaks last seisid ateljee ees kõnniteel. Naine toetus mehe käsivarrele ja naeratas talle. Ilmselt elevat lapsed keerlesid nende ümber. Mees võttis taskust mingid paberid, tõenäoliselt fotod. Naine tõmbas alla teadliku liigutusega lapsed endale lähemale, kuid auto mööda sõitis, ja samal hetkel sirutas mees käe et kaitsta teda möödatormava jalakäija eest.

Valeriele oli selge, et see on perekond, pealegi õnnelik perekond, otsustades selle järgi, kuidas naine pilte vaadates teineteisele naeratasid ning kuidas lapsed vaevu oma elevust ja uudishimu taltsutasid. Ent soovimata jonnakalt Steveni õpetusi järgida sõnas ta ainult:

"Näen meest, naist ja kaht last."

"Valerie, sa hakkad mu kannatust proovile panema," hoiatas Steven. "Vaata tähelepanelikumalt. Näed, kuidas mees nende kolme suhtes käitub – hoolitsevalt ja armastavalt –, ja kuidas naine selle vastu võtab, nagu teeks mees midagi erilist. Aga lapsed? Näed nende rõõmsat elevust? Kõige järgi otsustades kavatseb see noor abielupaar minna

oma esimesele välisreisile ja said praegu kätte passipildid. Selle reisi on nad nähtavasti ammu ette kavandanud, kaua raha kogunud ja mõndagi selle jaoks ohverdanud. Eriti mees on teinud nähtavasti ületunde, et reisiraha teenida..."

"Tavaline meeste šovinism," põlastas Valerie. Võibolla tegi ületunde just naine."

"Minu arutlustes ei ole jälgegi šovinismist. Ma arvanes tõlgin kehakeelt tavakeelde. Sa vaata, kuidas mees lausa maa kohal hõljub, kuidas naine talle otsa vaatab – armastuse ja uhkusega –, kuidas ta kätt puudutab. Aga mehe reageerimist näed? Loomapsühholoogia asjatundja võib olla ütleks, et nad lihtsalt kopeerivad loomariigi rituaale. Karjas toetavad tugevamad nõrgemaid. Antud juhul ma ei kahtle, et just mees on teeninud lisaraha. Täiesti ilmselge on ka see, et ta on hea isa. Vaata, kuidas ta vanema tütre kingapaela kinni seob, ja kuidas see temale toetub. Ilmselt ei ole see tegevus mehele uus ja ei kutsu esile vastumeelsust. Näed, kui kiindunud on tütar isasse."

"Väga huvitav, aga ma ei saa aru, mis sellel minuga tegemist on," katkestas teda Valerie. Õnneliku perekonna jälgimine tõi teravalt esile ta üksindustunde. "Ma ei mõtlegi hakata Roberti kingapaelu leiduma ega teda paitama," lisas ta sarkastiliselt.

"Kingapaelte sidumine on vist küll ülearune," nõustus Steven. "Mis aga puutub paitamisse... Seda peetakse tavaliselt inimeste kurameerimisrituaali lihtsaks ja meeldivaks osaks. Puudutamine ja vastupuudutuste tundmine – tead, kui suur mõte on nendel lihtsatel hellitustel? Võibolla näin ma sulle vanamoodne? Seks on meie päevil kaotanud paljusid oma veetlevaid tundejooni. Jääb selline mulje, et püüd saavutada võimalikult kiiresti orgasmi on muutnud selle kiirautotee sarnaseks, mis nõuab sihilejõudmiseks tähelepanu maksimumalset koondamist. Aga kuhu jääb siis kiirus-



tamata tegutsemisest saadav nauding? Kas eelista seda, Valerie – arvestavat sihikindlat suhtumist seksi, mis madaldab selle pelgalt bioloogiliseks vajaduseks, mis nõuab rahuldumist kõige ratsionaalsemal ja kiiremal viisil?”

“Sellel, mida ma arvan seksist, ei ole tegemist sellega, mida sa räägid, ega sinu endaga!”

“Arvad? Noh, kui sa tõepoolest nii mõtled, siis pole ime, et sul on nii palju probleeme. Vastupidi, seksil on tegemist kõigega! Või peaks olema. Kui sa Robertit vaadates ei taha, et ta sind puudutaks, kui sa ei taha teda puudutada, siis...”

“Robert ei puuduta mind kunagi teiste nähes, katkestas Valerie ja lisas punastades: “Ja ma tahakski, et ta seda teeks.”

“No muidugi!”

Steven oli samavõrd rahulik, nagu Valerie erutatud, kui mees ootamatult ta paljast randmest kinni võttis.

Vaatamata puudutuse kergusele pani see Valerie südame kiiremini tuksuma. Ta ruttas seda seletama pahandamisega nii vaba käitumise pärast. Puls kiirenes samuti ja see ei jäänud märkamatuks Stevenile, kes hoidis sellel põialt. Otsekui muretsedes neiu pinguloleku pärast hakkas Steven rütmilise ja aeglaselt silitama ta randme sisekülge. Ta tees seda minu rahustamiseks ja lõdvestamiseks, valetas endale Valerie, kuid rahunemise asemel hakkas ta süda meeletult galoppima. Pole siis ime, et mul on äkitselt raske hingata, vilksas neiu peas.

Läbi kõrvade kumina kostis temani Steveni leeb hääl:

“Näed nüüd – ma puudutan sind, Valerie. Puudutan nagu mees, nagu armuke... Teen seda, mida peaks tegema Robert, sealjuures teiste ees, märkides oma soovi palju intiimsemaks tegevuseks, kui jääda kahekesi.”

Ehmatavast tunnetesegadusest, mis Valeriele

kaela vajusid, eraldas neiu aju ainult ühe ja püüdis sellele keskenduda.

“Aga sina ei ole Robert,” lausus ta vaevalt hingates.

“Ei ole,” nõustus Steven, katkestas ootamatult põidla ringitamise ja lisas pisut karmimalt: “Võin sulle kinnitada, et kui oleksin tema, ei kahtleks sa hetkekski minu tunnetes sinu vastu...”

“Olgu teistega kuidas on, aga sinu tunnetes ma ei kahtlegi,” leidis Valerie endas jõudu vastata. “Ma tean väga hästi, mida sa minu suhtes tunned, ja võid olla kindel, et sedasama tunnen ka mina sinu suhtes, ainult veelgi enam!”

Adumatu naiseinstinkt sundis teda pead tõstma ja need sõnad mehele näkku paiskama, kuid mehe pilgus lõomav leek sundis teda kiiresti kõrvale pöörduma.

Kunagi varem ei olnud ta näinud Steveni pilgus sellist... kirge, sellist... tungivat ilmet. Mees näis alati rahulikuna, vaoshoituna... Liiga rahulikuna ja liiga vaoshoituna!

“Val!”

Neiu pööras pead ja kortsutas kergelt kulmu, kui nägi hääle omanikku – Roberti töökaaslast Rachelit. Valerie ei sallinud teda, eriti pärast seda äpardunud poeskäiku. Pikal sihvakate säärtega brünetil, kes käitus temaga üpris upsakalt, oli halb harjumus tema nime lühendada. Seda ei tohtinud teha keegi peale vendade. Pealegi häälendas Rachel seda nii, nagu kuuluks see poisikesele – pisut üleolevalt ja pilklikult.

“Kas Robertilt on mingeid teateid?” küsis ta, pööramata huvitatud pilku Stevenilt ja naeratades ainult temale. Mingil moel oskas ta seista nii, et puude hõre vari toonitas soodsalt ta matte põski ja varjutas ta läikivaid musti juukseid. “Täna hommikul saime temalt telegrammi. Ta teatas, et on end hästi sisse seadnud, kuid tunneb meist puudust.” Kuigi ligiastunu rääkis ainult Valeriega, pani see



tähele, et Rachel seisis lähemal Stevenile, nagu tõkestades teda ülejäänuid, kaasa varvatud Valerie.

"Jah, ta saatis ka mulle telegrammi," valetas Valerie oma häbiks ja ehmatuses. Tegelikult ei olnud Robert vaatamata lubadusele läkitanud talle mingit teadet ega helistanud.

Midagi oli settinud ta pähe Steveri õpetuste jälgida teiste inimeste käitumist, Racheli tseremoonitsemata manöövreid, mille abil ta püüdis luua enda ja Steveni vahele teatud läheduseaurat ning Valerie täielikult suhtlemisest välja lülitada. Sest ta ei libisenud see neiu tähelepaneliku pilgu eest kõrvalt.

Noh, ja jumal nendega! Temasse ei puutu see mingil määral ja pole ime, et Steven selle kaunita tähelepanu köitis. Nad väärivad teineteist.

"Te vist olete üks Valerie klientidest?" kuulis Racheli küsimust, mis oli esitatud Stevenile. Ta hämmastatult meloodiliselt ja õrnalt. Siis lisas ta maheda naisenaeru saatel: "Minu arvates on ta meister iga asjas. Pean oma häbiks tunnistama, et ma isegi ei tea, kuidas kumme vahetada."

"Vahetatakse rattaid, mitte kumme," teavitas teda Valerie. Ta tõusis, heitis Stevenile paljutähendavat pilgu ja ütles: "Näib, et sa kavatsesid mind kauplustesse viia."

"Kauplustesse? Seda asja ma tunnen!" hüüdis Rachel innukalt.

Mõne hetke vältel leidis Valerie oma õuduseks, et tal tuleb elada üle veel üks alandus ja Steven kutsus Racheli kaasa. Selle asemel naeratas mees tõusis ja võttis Valerie kae alt kinni.

Kui keegi oleks talle kümme minutit tagasi öelnud, et ta on Steven Alsworthile säherduse vana moodsa galantsuse ja tähelepanelikkuse eest siiralt tänulik, oleks Valerie talle näkku naernud. Tänu jumalale seda keegi ei öelnud. Vastasel korral tuleks nüüd oma naer alla neelata, tunnistas neiu endal vastumeelselt.

Kui nad olid pingist eemale jõudnud, sõnas Steven mehiselt:

"Sa ei rääkinudki mulle, et Robert sulle telegrammi saatis."

"Ma ei ole kohustatud sulle kõike rääkima!" vastas Valerie väljakutsuvalt.

Steven hoidis ikka veel tal kae alt kinni, aga kui neiu püüdis vabaneda, leidis ta, et haare oli hoopis tugevam, kui ta oskas arvata, ja pidas paremaks alistuda ning piirduda üksnes pahase pilguga ja lohikese, hämmastavalt naiseliku pealiigutusega, mis sundis Stevenit vaevaga kaastundenaeratust tagasi hoidma. Mees tähendas kuivalt:

"Nonoh. Kirjakandja läks täna nähtavasti minu majast kaarega mööda."

"Oh!" Valerie ei suutnud segadusehüüet tagasi hoida. "Ma ei saanud ju lubada teda mõelda, et Robert telegrafeeris küll oma kolleegidele, kuid mitte mulle," püüdis ta end kaitsta.

"Oma kolleegidele või temale?" täpsustas Steven küüniliselt ja libistas vaba kae pöidla üle ta põse, nagu äigaks ära mingi prügi või pisara. Ta vaikis pisut ja lisas siis leebelt: "Mis siis ikka, pean ütleva, et sinu naiselike instinktidega on kõik korras. Vaatame nüüd, kas leiame veel mingeid naiselikke jooni. Millal sa panid viimati selga midagi muud peale teksade ja türipide?"

"Eile õhtul," alustas ta, püüdes korrastada hingamist, mis oli mehe naljatlev-õrnast põsepuudutusest kinni jäänud. Küsivalt tõstetud kulme nähes lisas ta sapiselt: "Ma ei maga ju tööriietes."

"No muidugi, sa magad parhist öösärgis," nõustus mees lühidalt. "Arvatavasti samasuguses, nagu viieteistkümnesea."

"Õöd on praegu sama jahedad, nagu toona," vastas Valerie piinlikkusest punastades. "Mulle meeldib jalgu sellesse keerata."

"Armunud naine... naine, kellel on armuke... ei



vaja sooja saamiseks öösärki," tähendas Steven muiates ja lisas juba täiesti solvavalt: "Selle järeldan, et sa ei ole naine, kas pole nii, Valerie? Sa ei ole veel..."

"Sinu arusaama järgi mitte," nõustus neiu, otsides abitult sõnu nende mõnitamise lõpetamiseks. "Milles asi seisneb?" küsis ta viimaks. "Leidsid, oled võtnud endale üle jõu käiva koorma? Sa suuda mind muuta – muuta mind naiseks?"

Alsworth tardus paigale. Ta nägu muutus ja silmad tumenesid. Valerie püüdis ärevalt selguse jõuda, mida ta ütles või tegi nii, et see kutsus esile mehe vaevu tagasihoitava vihahoo. Üks oli selge, neiu oli tunginud ootamatult ja ehmataivate tagajärgedega alasse, kuhu ligipääs oli talle suletud.

"Ära vii mind kiusatusse," kuulis Valerie lälmõtetesegaduse Steveni kurjakuulutavalt maheda häält. "Sul ei maksa seda teha, Valerie." Ta tõmbas oma käe ära nii, nagu oleks kaaslase käsivars sed kõrvetanud, ning astus kiiresti edasi.

Millist kiusatust ta mõtleb? küsis Valerie enda ehmunult. Võibolla kiusatust keerata mu kael kahe korra, arvas ta nukralt ja kiirendas sammu, et mitte maha jääda.

Hetkeks tuli talle mõte öelda Stevenile, et ei vaja tema abi, aga siis meenus talle juubeldav pilge, mille kostis Racheli häälest, kui ta rääkis telegrammisaamisest, ja ergutav pilk, mille see häbemat Stevenile heitis. Samasuguseid Robertile läkitatud pilke oli ta korduvalt tabanud. Ei, taanduda ei tohi. Neiu kergitas pead ja lõi selja sirgu.

Steven peatus Valeried järele ootama ja jälgis teda salakesi. Habras keha, peidetuna lotendavasse rõivaisse, mis muutsid ta plikataoliseks... Aga see ei olnud enam laps, vaid täiskasvanud naine. Naine, kelle kõik instinktid ärkasid üksnes kaotusest kaotada oma väljavalitu.

Tema väljavalitu. Steven pöördus järsult

kortsutas kulmu. Ülesanne, mille ta oli endale võtnud, kätkes endas paljusid ohte. Kõige hullem neist on see, et tema püüdlusi võib kroonida edu ja Valerie leiab oma tee. Ja oma väljavalitu.

4

"Mida sa seal näed?" küsis Valerie, märgates, et Steven on peatunud tänavanurgal ja jälgib midagi. Olgemini kedagi. Arvates, et ta ei oleks pidanud sellist küsimust esitama, Valerie punastas. Steveni pilk saatis päikeses pleekinud kastanpruunide juustega tüdrukut. Ka see kandis teksasid, kuid sellega ka sarnasus lõppes.

Erinevalt Valeriest, kelle juuksed olid rangelt taha kammitud ja kuklal hobusesabaks tõmmatud, valitses selle näitsiku peas kerge segadus ja täielik vabadus. Jäi mulje, et tal leidis kodus huvitavamalt tegevust, kui on väljamineku eel juuste kammimine.

Steveni pilk libises neiu näolt ta kehale. See näitsik ei vaevunud isegi oma kitsaste liibuvate kreemikate pükste alla tarvilikku pesueset panema, leidis Valerie mürgiselt.

Võibolla ei ole ta välimuses midagi kergemeelset, tunnistas Valerie endale, kuid miski temas endas ja ta rõivastumisstiilis pani arvama, et tüdruk toonitab meelega oma seksikust ning isegi uhkeldab sellega.

"Mitte midagi erilist." Valerie ei suutnud hoida tagasi põlglikku märkust, kui tabas õrritava pilgu, mille tüdruk Stevenile heitis, enne kui hakkas tänavat ületama. Tänavast üle ujuma – nii oluks täpsem. Muide, ka see sõna oleks liiga vanamoodne tähistamiseks tema väljakutsuvat puusahööritamist.

"Kadestad?" küsis Steven muiates.



"Üldsegi mitte!" sõnas Valerie sapiselt ja lisas pahaselt: "Pealegi ei tuleks mulle pähe minna tänavale ilma... panemata endale ümber kõiki aluspesu esemeid."

"Panemata ümber...?" Steven kortsutas kergelt kulme ja pöördus, et eemalduvale näitsikule veel kord järele vaadata, kuid Valerie jõudis täheldada, et ta hoiab naeru tagasi. "Sul jääb ilmselt vajaka haridusest," kuulutas ta naeratades ja ta nägu noorenes äkitselt. Valerie hingamine millegipärast raskenes.

"Kui sa mõtled hariduse all sellist... rõivastumisstiili, siis jään meelsamini harimatuks..." alustas ta pahaselt.

Steven aga katkestas teda pearaputusega.

"Tead, sul ei ole õigus. Peaegu kindlasti on ta pükste all stringid ja..."

"Stringid?!"

"Jah, selline aluspesuese... naistepesuese, mis tavaliselt pannakse libuvate rõivaste alla, et vältida säherduse moe puhul hävitavat nähtust, mida ni metatakse NPJ."

"NPJ?!"

"Nähtav pükstejoon," seletas Steven rahulikult.

"Ma tean, mida need tähed tähendavad," sõnas Valerie.

Võibolla ei olnud ta küll moeküsimustes kuigi suur asjatundja, kuid lugesi ajakirju, mida venna naine tellis, ja teadis, millest on jutt. Olgu! Ta pahanab mitte niivõrd mehe narritamiste, vaid selle pärast, et andis sellele nendeks ettekäande.

"Näib, et see ei kuulu sinu lemmikpesuesemete hulka?" küsis Steven teed jätkates.

"Ma ei kavatse sinuga minu aluspesu üle arutleda," vastas Valerie jäiselt.

"Kahju," vastas Steven häälega, millesse ilmusid äkitselt kurjakuulutavad krigisevad toonid. "Kuigi paha on sellest rääkida, aga mees kui liik on jäänud

hingepõhjas vanamoeliseks ning tunneb huvi naiste aluspesu vastu ja olgem ausad, püüab endiselt kahetsusväärse visadusega luua endale kujutlust naise iseloomust ja isiksusest, tuginedes tema pesuvalikule ning sellele, kui erootilise ja erutava la leiab selle olevat..."

"Kui sa räägid sukkadest ja sokkidest..." alustas Valerie sõjakalt, sest ta oli kuulnud plikaeas vendadelt nii palju kommentaare nende rõivaesemete võrgutavate võimaluste üle, et lakkas alatiseks neid kandmast.

"Muu hulgas ka neist," kinnitas Steven. "Mina näiteks pean erootiliseks, kui naine kannab hoolt, et tema lahtiriietamine mehe poolt oleks armumängule eelnev omamoodi aperitiiv. See sarnaneb kerge eelaimusevärinaga, mida tunned kingitusepakki avades..."

"Ohoo, selline on siis sinu suhtumine naisesse! Nagu esemesse... mänguasja... kingitusse!" hüüdis Valerie pahaselt. "Olgu siis sulle teadmiseks, et ma pigem suren, kui hakkan end sedaviisi välja pakuma, niiviisi alandama..."

"Järelikult arvad, et Robertile meeldib teha tegemist hüva ja igati funktsionaalse pesuga, mida sa kahtlemata eelistad? Ütle, Valerie, kas sa lubad teda olla enda suhtes sama askeetlik? Kas sulle meeldib näha teda kortsus kotitavates poksijapükstes või isegi pikkades aluspükstes, mille sõbrad on talle naljaviiluks sünnipäevaks kinkinud?"

Valerie nagu tõmbus piinlikkusest ja vihast tulipunaseks.

"Meil on Robertiga hoopis teistsugused suhted ja ma ei ole..."

Ta takerdus ja Steven nõudis kahtlaselt mahe-

dalt: "Nonoh, jätk! Sa ei ole... mida?"

Valerie pööras pilgu kõrvale, surus huuled jonna-



kalt prunti ja keeldus vastamast. Ta ei mõelnudki Stevenile tunnistada, et tal pole aimugi, millist pesu Robert eelistab, samuti seda, et oletuspildid, mida mees esitas, olid kibedale tõele enamvähem lähedal. Roberti sõbrad võisid tõesti talle kinkida mingi totra pesueseme, see aga oli täiesti võimeline seda kandma.

Steven aga väljaspool igasugust kahtlust... Tema mõttevoog katkes, kui taipas, et tema kujutletav Steven, mis tekkis Leslie ajakirjast nähtud nimetu modelli põhjal, kes poseeris seal neitsilikes valgetes aluspükstes, ei kuulunud nende hulka, kes võinuksid talle nalja teha. Selles ei olnud midagi naljakat, ja Valerie ei suutnud kuidagi mõista, miks see nii on.

Viimast korda nägi ta Stevenit ilma... napilt rõivastatuna, kiirustas neiu end parandama, kui nad kõik käisid koos suplemas, enne kui Alsworth läks ülikoolieksameid tegema. Tema oli laps, kuid Steven nooruk... poiss... Ühtlasi kuulus keha, mis ta mõttepilgu ette kerkis, kindlasti mehele. See oli meesterahvas...

"Valerie!"

Neiu peitis piinlikkusest pilgu, kui tabas mehe hääles küsivaid toone.

"Hea küll," ütles Steven ja vaatas kella. "Tänaseks kauplustest piisab. Meil on aeg Valleyssse naasta. Mul on tarvis midagi teha, sina aga hakkad sel ajal kodust ülesannet täitma."

"Ma võin seda ka kodus teha," reageeris Valerie elavalt. Teda ei köitnud üldse võimalus istuda ja lugeda Steveni järelevalve all. "Pealegi võib Robert helistada."

"Seda parem," vastas Steven kindlalt. "Talle on kasulik nuputada, kus sa võiksid olla. Ja ei mingeid vaidlusi! Ära unusta, mida sa tahad saavutada."

Jah, tal on paraku õigus! Hommikupoolikul oli hetki, ja üsna palju, kui ta tõesti sootuks unustas, miks ta sellistele vaevarohketele katsumustele allus.

Parklas võttis neid vastu autoalarmi kõrvulukustav ulgumine. Steven peatus järsult, vandus ainult huiuli liigutades ja pomises tundeküllaselt:

"Kui see on see, mida ma arvan, läheb töökojal räbalasti."

Valerie libistas pilgu üle parkla ja märkas, et on hakanud tööle just nimelt Steveni auto signaalsaloon. Suunatuled süttisid ja kustusid ning ülepea oli see nagu valgusmuusikaetendus. Valerie hoidis muige tagasi ja venitas mesimagusalt:

"Oo, kulla Steven, näib, et sul on probleeme..."

Pilk, millega Steven teda õnnestas, ütles selgelt, et meest ei petnud põrmugi tema teeseldud hoolitsus.

"Mul ei ole mingeid probleeme, aga töökojal tekib neid kindlasti," vastas ta. "Nad ütlesid, et on vea üles leidnud ja selle kõrvaldanud."

"Selle klassi autode häiresüsteemid on väga keerulised ja tundlikud," kudrutas Valerie, kuid ta häälest kostis võidukaid noote.

Alles pool aastat tagasi, kui Stevenile anti uus auto, palus Valerie luba sellega tutvuda, kuid mees keeldus, deklareeris tema arvates ülemusetoonil, et auto ei ole mänguasi ja ta võib kaotada garantiikoolduse, kui lubab kedagi peale diplomeeritud mehaaniku selle sisemuses urgitseda.

"Ma ei hakka urgitsema," vastas ta tookord läbi hammaste, "ma tahan ainult vaadata."

"Ma tean su ülevaatusi," vastas Steven sapiselt. "Mul on meeles, mis juhtus, kui võtsid nõuks minu "Ferrari" mootorit uurida."

Valerie krimpsutas nägu. "Ferrari" oli Steveni rõõm ja uhkus. See väike sportauto läks talle maksma kenakese hunniku raha. Ent tarvitses tal vaid selg pöörata, kui Valerie rikkus tema puudutamiskeeldu. Ühel päeval tuli ta koju tavalisest varem ja leidis tüdruku garaaži põrandal istumas, ümberringi osad, mida ta usinasti mootorilt maha kruttis.



Valerie polnud süüdi selles, et noormehe pahan damisest segadusse aetuna kiirustas ta mootori kokku pannes nii, et ajas segi kaks omavahel sar nast osa. Niipea, kui ta taipas, miks auto ei käivitu ja miks jahutussüsteem paiskab sooja asemel jääkülma õhku, parandas ta oma vea, kuid e suutnud vältida kahju, mida kandis Steveni tolla sõbratar ja mis hävitas juba eos nende algava romaani.

Pole tema süü, et see sõbratar oli pannud selge häbemata lühikese seeliku, õigustas end Valerie Tema niigi häbist punetav nägu punastas veelg sügavamalt, kui Michael Stevenile õelalt tähendas et vist esimest korda peatati tema pealetung armas tuserindel korrast ära küttesüsteemiga.

"Esimest ja viimast korda," vastas Steven ähvar davalt ja soovitas Valeriele karmilt:

"Mitte kunagi, kuuled! Mitte kunagi ära astu ena mu auto ligi! Muidu läheb sulle vaja tublit sorts külma õhku, et jahutada su liiga uudishimulikke tagumikke!"

Valerie oli tookord selles eas, millal iga ta kehaost nimetamine kihutas näkku piinava häbipuna. Nagu ta mäletas, ületas tookord ta piinlikkus kõik piirid.

Nüüd jälgis ta lõbusust varjates, kuidas Steven püüab olukorrast välja pääseda – avas alguse ukse, seejärel püüdis alarmi välja lülitada.

"Ma arvasin, et need vigurid jäävad kahekümne minuti pärast iseenesest vait," porises ta, kui kõik ta katsed olid lõppenud täieliku läbikukkumisega.

"See käib ainult majasignalisatsiooni kohta," seletas Valerie särades.

Tema lõbusus kasvas veelgi, kui märkas Steven näole tõusnud kerget puna. Esmakordselt kogu nende tutvuseaja vältel ilmutas mees piinlikkust ja ebaluse tundemärke. Ta juuksed olid sassis, näost paistis ilmne tusk, mida võimendasid veelg parklanaabrite tähelepanu ja kaastunne.

"Oleks võinud minna veelgi halvemini," rahustas Valerie teeseldult hoolitsevalt. "Kuulsin, et selle inargi viimased mudelid on varustatud seadmetega, mis karjuvad inimehäälega: "Appi! Mind varastatakse!"

Ta tegi otsekohe pailapse näo, kui Steven pöördus ja teda pilguga põrmustas.

"Väga naljakas!" turtsatas ta piredalt ja küünitas kindalaekast võtmeid võtma.

Valerie raputas pead ja tähendas lahkelt:

"Sa ei saa seda lahti, kuni..."

"...kuni signalisatsioon töötab. Seda ma tean," katkestas Steven teda järsult. "Aga kuidas on mootoriga? Arvatavasti ei saa ma ka seda käima?"

"Kardan, et mitte," nõustus Valerie viisakalt.

"Olgu, ole siin. Ma helistan töökotta. Seal nurga taga on telefon."

"Hea küll, aga on parem, kui sa jätaksid mulle võtmed," vastas neiu kuulekalt. "Kui sa seda ei tee, võidakse arvata, et püüan su autot ärandada."

Steven ulatas talle vaikides autovõtmed.

Valerie ootas, kuni mees nurga taha kadus, ja asus siis vaikselt laulu ümisedes tegutsema. Hea, et ta pool aastat tagasi siiski keeldu rikkus ja selle kallil auto järele uuris.

Sireenihuilgeid eirates rikkus ta alarmsüsteemi, et saada laekast kätte kasutamisjuhend. Siis avas ta osavalt mootorikaane ja pani kolme minutiga sireeni vaikima. Veel kahe minuti pärast oli tal käes viga, mis seisnes tema arvates juhtmelühises.

Muidugi tuleb süsteem uuesti paigaldada, sest tema ühendas selle ahela lahti, kuid Valerie oli ikkagi endaga rahul, kui ta end sirgu ajas ja vaikust nautis. Ta lõi kapoti kinni ning nimetas end targaks tüdrukuks.

"Mis pagan...?"

Neiu pöördus Steveni kurjakuulutava sisina peale ümber, naeratas ja ütles rahulikult:



"See jäi vait..."

Silmanurgast märkas Valerie parklasse sõitvat Stevenit teenindava töökoja embleemiga autot. Kui see peatus, astus ta lähemale ja ütles aknast väljumise kummarduvale mehaanikule:

"Ma ühendasin keskploki lahti ja võtsin elektronanduri rõnga maha, kuid arvan, et asi on ühes juhtmes."

"Täiesti võimalik," nõustus mehaanik ja vaatas neiule otsa algul kahtlustavalt, pärast kapoti all tuhnimist aga tunnustavalt. "Selliseid hädasid juhtub seda tüüpi autodega sageli. Seda viga on katsetuste raske leida. Arvame, et põhjuseks võib olla järsk temperatuuri vaheldumine, kuid seni on meil liiga vähe andmeid, et öelda midagi kindlat."

Just sellist toetust oligi Valeriele vaja. Järgmise hetkel olid kaks sugulashinge juba elavas vestluses ning läks vaja Steveni pilkavaid sõnu "kui te, poisid olete lõpetanud...", et katkestada kahe automeistri innukas vestlus ja pöörata nende tähelepanu taas Steveni autole.

Kümne minuti pärast, kui nad juba parklat välja sõitsid, vaatas Steven Valerie poole ja sõnas külmalt:

"Hea küll, Valerie, sa andsid kiusatusele järele. Nüüd ütle, millal see juhtus."

Valerie ei hakanudki teesklema, et ei saa temas midagi aru.

"Ee... Sel nädalavahetusel, kui sa Bostonis lennatasid. Sa palusid Michaeli end lennuväljale viia ja hiljem vastu tulla, sest ei tahtnud autot mitte päris ohutusse parklasse jätta. See seisis farmi garaažis..."

"Sa eirasid minu hoiatust ja võtsid nõuks sellega mängida. Saad aru, võibolla oli sinu sekkumine rike algpõhjus?"

Valerie pani tähele, kuidas Steven peateele rooli des lõualuud kokku surus. Meeldiv on teada, et leidub kas või üks valdkond, milles ta meest teadmistelt ületab, ja on äärmiselt vahva, et Steven

sellist aru saab, ning tema ähvardava vaikimise järgi otsustades ei olnud see talle meele järgi.

Valerie kastis taimi, mida ta hoolikalt üleasustatud pottidest päästis. Ta harutas lahti kokkuhoitud juuri ja paigutas istikud ümber avarasse elupaika. Armastuse ja tähelepanu eest kasvasid lilled talle meeletu õitsemisega, vaatamata vendade mürgistele märkustele.

Nende isa oli vana kooli farmer ja põlastas kõike, mis kasvas pelgalt silmailuks. Tema laimust kartes arvas Valerie lapsena häbelikult oma aiakest. Nüüdseks oli kõik muutunud ja isegi Michaelile avaldas muljet, et naiskliendid ta kastides ning rippkorvides vohavaid lilli kiitsid ja need pealegi kohaliku linna pidustustel esimese auhinna pälvisid.

Ala teises otsas olid vend ja tema naine vestluses lõppenud. Valerie tardus paigale ja jälgis vastuvaatamist seda paari huviga. Vastu ootusi olid raamatud, mida Steven soovitas osta, võimaldanud tal näha inimesi teistsuguse pilguga. Praegu, nädal pärast seda meeldejäanud käiku raamatupoodi, arvas Valerie, et temast on saanud suur inimsuhete tundja.

See, kuidas vend naise vastu liibus, kuidas nende kehad kokku puutusid, kuidas Leslie Michaelile naeratas – kõik see rääkis armastusest ja lähedusest. Valerie surus huuled jonnakalt kokku, kui tundis valusat kadedustorget.

Miks on nii, et meestele on veetlevad ja ihaldatud teised tüdrukud, aga tema mitte? Milles on saladus? Kas mitte selles, et tuleb näida häbelik ja kuulekas ning mängida meeste enesearmastusel? Kui nii, siis tema sellele ei lähe. Ta peab endast liiga palju lugu selleks, et laskuda sellise teesklemiseni. Ent midagi on siin viltu... Ei maksa unustada, kui tugev on Leslie ja kui kindlalt ta Michaelile vastu astub, kui



tunneb selleks vajadust. Ei saa aru. Aga ilma arusaamiseta...

Valerie asus taas oma tegevuse kallale, kui seekord ei tegutsenud kuivanud lehti kõrvaldava sõrmed enam nii kindlalt. Võibolla polnud tema suhted Robertiga tõesti täis seksuaalsust ja kirge, kuid tähendasid talle palju rohkem, kui pelgalt seks. Neis oli mõtestatust ja headust, mida Valerie oli alati meestega suheldes taotlenud...

Ta vaatas kella. Steven peab õhtul tagasi tulema. Viimased päevad oli ta olnud ringsõidul, kui helistas talle hommikul hotellist ja käskis tulla õhtu Valleyssse plaani järjekordset punkti läbi arutama.

Silmanurgast märkas ta, kuidas Michael Leslie kergelt kõhule patsutab.

Valeriele ei olnud saladus, et vend ja ta naine kavatsesid varem või hiljem lapsi soetada. Kas see omanikuliigutus tähendas, et Leslie on lõpuks ometi rasestunud?

Nüüd pani Michael naisele käe ümber õlgade ja juhtis teda maja poole. Viimastel päevadel oli vend olnud Leslie vastu eriti tähelepanelik ja hoolitsev. Või oli Valerie muutunud vastuvõtlikumaks läkitustele, mida anti edasi kehakeeles?

"Nähtavasti ei ole Steven veel valmis sind uuesti kauplustesse viima," teravmeelitses Michael ja tõmbas naljatades Valerie juuste hobusesaba. "Ma ei jõua ära oodata, mida ta on sulle välja mõelnud. Küllap riietab sind üleni musta, et õliplekid vähem silma hakkaksid."

"Michael..." püüdis Leslie teda peatada, ent Valerie raputas naeratades pead.

"Kõik on korras, Leslie," ütles ta. "Ma tean, millal tuleb solvuda."

Jah, ta teadis, kuid varem oli alati reageerinud sellistele õrritamistele vihapahvakutega, ilmselt liialdatult. Ent olles avastanud endale kehakeele

võimsuse ja võimalused, mõistis Valerie, et on hoopis delikaatsemaid ja mõjusamaid veenmisvahendeid, kui sõnavahetus. Nüüd ta teab, et meeste tähelepanu saab kõita mitte üksnes väljakutsuva riietusega. Ta harjutas igal õhtul magamistoas peegli ees väikesi nippe, mis pidid seisma selle ülesande teenistuses.

5

Keset ülekuulamist teemal, kui palju aega ja tähelepanu oli Valerie pühendanud äsjaostetud raamatule, tuli Stevenil vabandada ja tööalasele telefonikõnele vastama minna.

Sellest hetkest peale, kui ta Valleyssse ilmus, oli Steven Alsworth rääkinud temaga nagu kooliplikaga, mõttes Valerie ja libistas hagevil pilgu üle äsja sisse lülitatud teleri ekraani. Äkitselt ta silmad avardusid. Ekraanile ilmus meeletult suudlev paar. Kui kaamera nägudele ligines, tõmbus Valerie pingule ja hakkas tähelepanelikult jälgima.

Robertiga suudeldes ei tundnud ta midagi sarnast selle ohjeldamatu kirega, mis näis näitlejaid valdavat. Ei, Robert polnud teda kunagi nii suudelnud – hoides ta nägu käte vahel ja rünnanud ta huuli sellise januga. Naine ekraanil vastas, vääneldes mehe käte vahel ja liibudes üha tugevamini partneri vastu, nagu oleksid nad ikka veel teineteisest liiga kaugel.

Valerie südamelöögid sagesid. Volutult ekraanile vaadates ei märganudki ta Steveni naasmist. Paar ekraanil suudles nüüd teisiti – nende huuled olid ühte liitunud ning hingamine muutus raskeks ja katkendlikuks.

"Mis lahti, Valerie? Kas Robert ei ole sind niiviisi suudelnud?"

Valerie pidi peaaegu üles hüppama, nagu oleks



teda tabatud tõelist armastusstseeni piilumas.

"N-no muidugi on suudelnud," pahvatas ta pisikogelede ja pööras millegipärast pea kõrvale.

"Mina seda ei usu," avaldas Steven viisakalt kahelust. "Ma ei usu isegi seda, et oled üldse kunakujutlenud, et võib niiviisi suudelda."

"Muidugi olen kujutlenud," kuulutas Valerie kiiresti.

"Ah nii? Siis tõesta seda," nõudis mees leebelt. "Tule lihtsalt minu juurde ja tõesta, Valerie... Suudmind..."

Algul arvas neiu, et Steven peab silmas midamuud, seejärel leidis, et on kuulnud valesti, kuttalle kinnituse otsimiseks näkku vaadates taipäkilises hirmuhoos, et mees peab silmas just seda.

"Sa ju ei oska, eks?" kuulis ta Steveni häält. "Ioska ega tee seda..."

"Oskan küll," valetas Valerie otsekohe.

Kuidas õnnestus Stevenil nii kiiresti ta juurdejõuda? Ta käsi oli juba neiu kuklal ja ei lasknud Valerie kõrvale pöörduda ning huuled olid temomadest paari tolli kaugusel. Neiu sulges ehmunud suu ja kuulis:

"Mis siis, algus on huvitav, kuid eeldus oli selline, et sina suudled mind, aga ei oota minu suudlust."

Ta ootab mehe suudlust?! Hirm ja viha, see plahvatusohtlik segu hõivas äkitselt Valerie. Ta ei jõudnud kaotada julgust, lähendas oma näo mehele ja tonksas kokkusurutud huultega mehe suule. Steveni huuled olid jahedad ja kõvad. Neil polnud neiu arvates midagi ühist Roberti huultega, mis ausalt öeldes näisid alati olevat liiga niisked, liigpehmed ja...

"Seda nimetad sa suudluseks? Kui see on parim, mis sul pakkuda on, siis pole midagi imestada, et su armuelu ei klapi. Veider, et see sul üldse on ütles Steven katkendlikult.

Valerie tahtnuks pahaselt vastata, kuid leidis

otsekohe, et see on võimatu. Kuigi ta oli kindel, et on eemale nihkunud, kattis Steveni suu ta huuled ja...

Valerie silmad avanesid tahtmatult pärani ja pilk terandus Stevenil. Need liigutused äratasid temas hoopis teistsuguseid tundeid, kui Robertiga suudeldes. Veelgi enam – ka tema enda reageering oli... ootamatu.

Miks taob ta pulss võimalikkuse piiril ja südame-öögid tulevad kusagilt kõrist? Miks ta tundis äkitselt kummalist, teravat, peadpööravat vajadust veel ühedamini mehe vastu liibuda? Miks kostab tema tahtest sõltumata ta kõrist pehmeid, kirklikke kuri-äevaid hääletsusi?

"Steven..."

Katse protesteerida oli viga, taipas neiu hetke pärast huulte avamist, kuid ei suutnud teha piuksustki. Steven kasutas neiu segadust ja kattis taas huultega Valerie nüüd juba avatud suu. Hoides teda lõuale surutud põidlagas sellises seisundis, libistas ta keeleotsa üle neiu huulte.

See liigutus mõjus talle nagu hüpnoos. Tuleks mees peatada, tema aga... tema...

Suletud laugude all sähvatas selgesti teleris suudelnud paar. Nagu Valerie mõtteid lugedes hakkas Steven suudlema teda just nii – kiirete meeletute suudlustega, mis vaheldusid pikkade ja õrnadega, mis panid millegipärast neiu end ta vastu suruma.

Valeriele näis, nagu ujuks ta kaasa teda haaranud seniadumata tunnete hoovusega, mis ta täielikult endasse kiskus. Keha nagu läbistas kerge elektrilöök. Steven mõjus talle nii, nagu seni ei olnud veel keegi mõjunud. Steven paitas ta kukalt, kuna keel asus aeglaselt ta suud uurima.

Tema keel!

Olles juba minestamise äärel, surus Valerie küüned Steveni käsivartesse, suutis mingil moel jõuriismed kokku võtta ja end tema huultest lahti rebida.



"Sa poleks tohtinud seda teha!" hüüdis neiu, kui oli pisut toibunud, ja tundis häbiga, kuidas ta põse punetavad ning kui katkendlikult ta hingab.

"Jah, ei oleks tohtinud," nõustus mees ootamatult. Ta nägu süngenes.

Steven tunnistab, et tal ei olnud õigus?! Kuidas saab seda uskuda? Kuidas saab uskuda ka seda, et tema, Valerie Rosland, ta suudlustele nii kirglikult vastas? Tegelikult ei peagi ta seda uskuma, kiirustades neiu end rahustama. Tuleb üldse unustada, mis siin äsja juhtus.

Ta heitis äreva pilgu Stevenile, kes astus akna juurde ja pööras talle selja.

"Homme lähme jälle kauplustesse," ütles ta ootamatult, "ja seekord..." Ta viivitas pisut ja jätkas: "Kui tahad, et sinusse suhtutaks nagu naisesse, Valerie, pead õppima ka sellekohaselt riietuma."

Milline õnn – ta väldib nende vahel juhtunu arutamist! Isegi püüdmata vaielda vastu uutele plaanidele ja neid saatnud kommentaaridele, noogutades Valerie lühidalt pead.

Jah, need tunnid, mida ta oli pühendanud inimeste käitumise hoolikale jälgimisele, milleks ta oli end visalt sundinud, polnud möödunud asjatult. Eneselegi ootamatult jõudis Valerie esialgsele järeldusele, et peale nende kahe absoluutselt vastandliku naisterõiva tüübi, mida ta oli varem tundnud, on olemas ka teisi.

Näiteks täheldas ta ükskord veetlevat naist, kes kandis väga hästi istuvaid pükse, laitmatult valge pluusi ja pastelset bleiserit, mis näis isegi silmaga vaadates väga pehme puudutada. Ta täheldas seda ja küsis endalt nukralt: mis oleks, kui ta ise kannaks selliseid rõivaid sama sundimatult?

Ta nägi ka teisi kaunitare – sellistes rõivastes, mida tema, Valerie, kunagi ülle ei paneks – lühikeses kitsastes seelikutes ja liibuvates pluusides – kuid kõik nad käitusid nii vabalt, nagu Valerie ise, kunagi ei oskaks.

Tuleb vaadata tõele silma – ta ei pidanud riietumisel silmas niivõrd praktilisust, nagu ta kõigile seletas, vaid, nagu nüüd selgus, seda, et rõivad teda varjaksid ja kaitseksid.

Valerie ei taibanud, kust tekkis see võõras, arglik häätsus millegi muu järele, muutuda teistsuguseks, ja see pani neiu närvitsema. Esmakordselt pärast seda, kui ta hakkas saama täiskasvanuks, tekkis tal sisevajadus võtta ette midagi naiselikumaks muutumiseks. Varem oli ta need mõtted visalt eemale tõrjunud.

Kaks tundi hiljem, kui Steven ikka veel küsitles, mida ta oli raamatuist ammutanud, oli Valerie juba peaaegu unustanud need erutavad hetked, mida ta oli mehe süleluses üle elanud. Ta imestas isegi, kui palju oli jõudnud õppida. Ent kui tema edusammud avaldasidki õpetajale mingit muljet, siis varjas viimane seda hoolikalt. Tema nägu jäi ükskõikseks, pilk oli suunatud kusagile kõrvale ning üldse näis ta kuidagi kaugena ja äraolevana.

Alles siis, kui ta hakkas näovigureid tehes näitama oma peegliesiste harjutuste tehnikat, näis mees oma tähelepanu temale koonduvat, kuid otsustades Steveni silmis vilksatanud pahameelesälvatuse järgi ei rõõmustanud õpilase saavutused teda põrmugi.

"Steven..."

Neiu sirutas alateadlikult käre, et teda puudutada, andmata endale aru sellest, kui palju tema terane mõistus oli loetust omandanud, ega sellest, kuidas uued teadmised juba kajastusid tema kõnnakus, rääkimisviisis ja naeratuses. Kümme päeva tagasi ei julgenud Valerie isegi mõelda sellele, et võib puudutada Stevenit või kedagi teist meest – eriti Stevenit – tema tähelepanu äratamiseks. Nüüd aga tegi ta seda nii loomulikult, nagu oleks see kogu elu nii olnud.

Valerie naeratas pilkavalt.



"Sulle endalegi poleks paha need raamatud läbi lugeda," ütles ta. "Seal on öeldud, et pead vastama sellele..." Ta puudutas taas kergelt mehe käsivart, nihkus lähemale ja kinkis talle veel ühe pilkenaeratuse, "erilise pilguga ja liigutusega minule vastu..."

"Sa pead harjutama oma peibutamisevõtteid Robertil, mitte aga minul," sõnas Steven end eemal nihutades. "Minu meelest on parem teineteisele head ööd soovida."

Kui Valerie pool tundi hiljem koju jõudis, valdas teda mingi lõpetamatuse- ja pettumusetunne. Aga mida sa veel ootasid? küsis ta endalt mõnitavalt. Ega ometi Steveni kiitust? Selleks tunned teda liiga hästi. Nii kaua, kuni ta end mäletas, eriti plika põlvest, oli Steven teda ainult arvustanud.

Kui Valerie oli läinud, valas Steven endale suurt klaasi viskit. Ta ei olnud vägijookide austaja, kuid sel hetkel...

Millesse ta end segas? Ja milleks? Ta raputas enesepiitsutamishoos pead. Tegelikult polnud ta tarvidust seda endalt küsida. Kuni tänase õhtuni oli tal läinud korda end veenda, et tema motiivid olid kui mitte saja-, siis vähemalt üheksakümne üheksa protsendi ulatuses puht altruistlikud. See, mis täna juhtus, hajutas ta enesepettuse riismed.

Ta mäletas hästi, kui sageli tal tuli hambad riisipigistada, et mitte minna tülli oma sõprade vendade Roslandidega nende suhtumise pärast Valeriest. Ei saa öelda, et nad soovinuks öekesele paha või tahtnuks talle kahju teha, ent nad olid saanud sellise kasvatuse, et ei lasknud tahtmatult tüdrukut areneda täiskasvanud naiseks, kes on kindel oma naiselikkuses ja seksikuses. Ta nägi ja mõistis seda kõike, aga... tema ju ei olnud Valerie vend!

Endamisi vandudes valas Steven endale veel ühe portsu viskit, seadis end sisse ühel aknaaluse tugitoolil, toetas pea leenile ja sulges silmad.

Ta mäletas siamaani seda päeva, tundi ja hetke, millal sai selgeks, mida ta oma sõprade õe vastu tunneb. Tookord läks ta kohtumisele ja tabas end sellelt, et oma järjekordse kiindumuse, veetleva ilondiini seltskonna nautimise asemel võrdles teda kogu aeg Valeriega ja tundis, et parem oluks jääda Roslandide juurde ja nautida nipsaka tüdruku sapiseid teravmeelsusi.

Ükskord tuli ta kõrvalteed kaudu farmi, et Michaeliga kokku saada. Köögiuks oli lahti ja ta astus koputamata sisse. Köögis helises telefon. Ta kuulis, kuidas ülal avanes uks, ja trepist jooksis alla Valerie supelmantlis, mille ta oli kiiruga tõmmanud märjale täiesti paljale ihule, mis paistis selgesti läbi õhukese rüü.

Stevenit nähes värvus ta nagu vaarikapunaseks, seejärel valgus puna üle terve keha, maalides kuuma värviga üle ta rinnanibud, mis sarnanesid nüüd...

Steven lonksas viskit. On selliseid patuseid mälestusi, mis jälitavad meest kogu elu. Valerie oli tollal kõigest kuueteistkümnene... Ta rüüpas veel. Vaevalt suudab ta kunagi tolle päeva vapustusest üle saada. Terav ihalus tüdruk sülelusse kahmata, teda katsuda, erutada oma kuuma suuga nende kikitavate rindade ligipääsmatut neitsilikkust.... Erutada seni, kuni tüdruk hakkab ta käte vahel väänlema, õhutada kõrvetavat, meeletut kireleeki, mis piinas teda ennast, metsik iha teda võtta – seda tundis ta tookord.

Mõistagi ei teinud ta midagi säherdust. Mõistagi tundis ta end kõrvale pöörduma, et lasta tüdrukul üles joosta, ja mõistagi ei rääkinud kumbki kunagi sellest juhtumist. Ent sellest ajast peale jälgis Steven Alsworth hoolikalt, et ei läheneks Valeriele liialt – ei kehalises ega emotsionaalses mõttes –, eriti emotsionaalses.

Muidugi sellest ei piisanud. Ta adus seda liiga hilja, alles siis, kui oli piisavalt täiskasvanud mees



oma tunnete mõistmiseks. Ta ei olnud endaga rahu selle pärast, et oli armunud mingisse plikasse, lapsesse... Ta püüdis seda tunnet endast välja juurida, nimetas end rikutuks ja millekski veelgi halvemaks, kuid see kõik ei aidanud. Ainus, mis talle jäi, oli lohutada end mõttega, et vähemalt suudab end täielikult kontrollida. Kuni tänase õhtuni see nii oligi.

Nüüd aga ei suutnud Steven kuidagi mõista, miks täna toimunud purustas tükke, mida ta oli neiu kaitseks hoolikalt rajanud. Ta oli varemgi marmäläinud, kui Valerie rääkis Robertist, ja olnud ääripaalt kaotamas enesekontrolli, kui kujutles, kuidas neiu teda suudleb. Nüüd aga tekkis veel miski, tundistas Steven. See miski oli Valerie ümber ilmunud aura, peaaegu tabamatu, kuid väga ahvatlev see tõttu, et neiu oli hakanud äkitselt tundma end naisena.

Kui palju aega kulub veel, enne kui Valerie õpib end paremini mõistma ja taipab, miks tema, Steven, on nii kindlalt otsustanud hoida teda väljasirutatud käe kaugusel? Ja kui see juhtub, mis siis edasijärgne saab?

Ta silmitses telefoni. Kiusatus helistada Roslandi farmi ja öelda, et nende lepe on tühistatud, oli tohutu! Lihtne on mõelda välja mingi ärireis, mis võimaldaks tal mõneks päevaks kaduda, ent Steven juba teadis, et ta seda ei tee, ei suuda seda teha.

Kui ta armastab neidu nii, nagu endale kinnitab, siis piisab sellest armastusest, et anda talle... mees, keda ta ihaldab. Võimalik, et kui ta temaga kihlubi abiellub, saab Steven lõpuks omaenda elust mõnetunda. Praegu aga...

Olgugi et Valerie ei ole enam laps, on ta tunduvalt tema, Steveni vastu jäänud samasugusteks, nagu need olid plikapõlves. Neiu ei armasta ega usalda teda ikka veel. Kas on siis mõtet midagi muuta? Ta soovib üksnes, et neiu oleks õnnelik, kuid sell

enne leiab ta ilma temata, Steven Alsworthita.

Steven avas taas silmad. Kas see tüdruk oskab kujutleda, kui lähedal ta oli täna õhtul enesekontrolli täielikule kaotamisele? Kuidas ta neiu ihaldas, tema järele janunes?

"Mulle näis, et Steven tuleb sulle järele mitte enne kella kahte," tähendas Leslie naeratades, tabades Valerie kärsitu pilgu, mille see köögiaknast välja heitis.

"Jah," kinnitas neiu ja punastas kergelt.

"Kui ma sind nii hästi ei tunneks, siis hakkaksin arvama, et ootad kannatamatult seda poeskäiku," nalkis vennanaine.

"See näitab, milliseid piinu on valmis taluma naislerahvas, et aga oma meest kätte saada," sekkus Michael, vabastades sellega õe vajadusest end kaitsma hakata.

Sel hommikul olid nad Valeriele öelnud, et Leslie on tõesti lapseootel, ja uhkust täis neiu ütles, et oli selle juba ära arvanus.

"Ongi Steven," ütles Leslie, kui mingi auto õue sõitis. "Te ainult vaadake – ta kibeleb samuti, nagu sina!"

"Ta ei jõua ära oodata, millal see kõik läbi saab," ümises Michael. "Mina isiklikult ei salli kauplusi..."

"Kui see peab olema avalask lahingus selle nimel, et viilida kõrvale pisikesele varustuse ostmisest, siis hoiatan juba ette, et jääd kaotajaks pooleks," sõnas Leslie lõbusalt ja lustis mehe näoilmet nähes. "Pealegi meeldib Stevenile erinevalt sinust kauplustes käia ja tal on hea maitse, mida ei saa öelda ühe minu hea tuttava kohta."

Kui Valerie autosse istus, ütles Steven, et viib ta mitte naaberlinnakesse, vaid uude kaubanduskeskusse, mis oli hiljuti avatud osariigi pealinna lähedal.

Valerie oli kuulnud sellest keskusest ühelt oma



kliendilt, kes oli sealt ostnud tütrele pulmarõivad. Kui endine Valerie oleks mehele otsekohe öelnud, et ei ole mõtet teda sinna vedada, sest ta ei kavatsenud kuulata Steveni vaidlustamatuid märkusi selle kohta, mis talle sobib ja mis mitte, siis uus Valerie leidis ootamatult, et tal on raske naiselikku vaimustushüüet maha suruda. Ainuüksi mõte vajadusest astuda sellesse rõivaste völlumaailma kutsunuki temas esile tuttava hirmusööstu.

Oma uutest raamatutest oli ta saanud teada, et riietus, mille naine endale valib, kätkeb endas suurt mõttelaengut ja et vastaspool on sageli otse haiglaselt vastuvõtlik visuaalsetele signaalidele.

Mis aga puutub tuhinasse osta mõni päev tagasi endale ajalehe või uue autoülevaate asemel paar kallist ja nooblit moeajakirja, siis olgu – kui ta tahab järgida Steven Alsworthi nõuandeid, siis kulub talle ära igasugune lisaabi selleks, et see katsumus kiiremini lõpeks. Kui Valerie toibus šokist, mille kutsusid esile rõivaste hinnad, ja ületas vastumeelsuse esimesest leheküljest edasi lapata, leidis ta, et moerõivaste lõige ja joon on sama huvitav, nagu uute autode kujundus, ning mõistis, et teda tõmbab rohkem täpsuse ja lihtsuse, kui liigse kaunistatuse poole.

Juba praegu hakkas ajakirju lehitsedes ja interneti jälgides nähtu talle märkamatu mõju avaldama. Ometi märkas Steven, et teksad, mida Valerie täna kandis, istuvad tal märksa paremini, kui need kotitavad, mis talle varem meeldisid. Ka lumivalge, ilmselt venna rõivistust laenatud meestesärk oli hoopis veetlevam tema tavalistest ruudulistest pluusidest.

Valerie pidi endale tunnistama, et kaubanduskeskus avaldab muljet. Nad ületasid Steveniga pooltühja siseõue. Noored puud ja põõsad ning sümpaatsed lillepeenrad kõrvuti restoranide, baaride

ning õdusate laudadega kohvikutega – see kõik aitas luua lõdvestava, peaaegu euroopaliku õhkkonna. Samuti rõõmustas Valeried üldine puhtus.

"Millest me alustame?" küsis Steven. "Või tahaksid kõigepealt kohvi juua?"

Tass kohvi näis ahvatlev, ja mitte üksnes soovi tõttu vältimatut edasi lükata, kuid Valerie raputas otsusekindlalt pead. Kui ta juba siin on, tuleb kõige võimalikult kiiresti valmis saada.

"Mis siis lahti on?" õrritas Steven teda leebelt. "Kardad kaotada otsustavust?"

Valerie heitis talle põlgliku pilgu ja vastas pahaselt:

"Muidugi mitte!"

Varjates muiet, mille säherdune ootamatu reageering esile kutsus, viitas Steven õue teisel pool asuvale kauplusele. Valerie oli juba teel selle poole, kuid kortsutas äkitselt kulme ja peatus ebalevalt.

Vaateakende peen kujundus ütles, et see peab olema üks neid kauplusi, kus müüjad vahivad sind hindavalt, silmad pilukil. Seni oli Valerie eelistanud neist mööda käia. Ent Steven astus edasi. Neiul jäi üle üksnes talle järgneda. Ei tohi ju anda Stevenile põhjust arvata, et ta närvitseb või mis veel hullem – kardab.

"See kauplus on osa ettevõtete ketist, kus valmistatakse ainumudeleid ja varieeritakse neid vastavalt hooajale," seletas Steven.

"Tõsi või? Väga huvitav!" hüüdis Valerie ning lisas oma kasvava ebaluse ja hirmu varjamiseks mürgiselt: "Arvatavasti aitab see su elu kergendada. Kui riietad siin kõiki oma sõbratare, siis võid vähemalt kindel olla, et sa neid tänaval nähes segi ei aja."

"Neetud! Mida sa sellega öelda tahad?"

Valerie tardus jahmunult paigale, kui Steven selle asemel, et suhtuda tema märkusse leebe lõbususega, äkitselt tema poole pöördus. Tema huuled tõmbusid peeneks kriipsuks ja silmad vihast külmaks.



"Mina... ei midagi erilist..." lalises Valerie. "Lihtsalt... püüdsin nalja visata..."

"Nalja?" Steveni kulmud kerkisid. "Kas tõesti? Mina ei leia midagi naljakat selles, et mind püütakse kujutada mehena, kelle järel venib terve rodu intriigikesi. Olgu sulle teadmiseks, et mina ei suuda mõttes ega teos solvata naisi sellega, et pean neid nukkudeks, keda võib lahti riietada ja riidesse panna minu või kellegi teise suva järgi. Lisaks ei pea mõnede põrmugi naljakaks, vaid isegi solvavaks, et sinu minust niiviisi mõtled."

Vaatamata pahameelepuhangule pidas Valerie end vapralt üleval ja isegi püüdis oma prohmkas siluda.

"Vabanda, võibolla ma eksin, kuid mulle on jäänud mulje, et kuulud meeste hulka, kes vahetavad sõbrannasid sagedamini, kui teised vahetavad... sokke..."

"Kas tõesti?" hüüdis Steven pilkavalt. "Jätka aga jätka! Paistab, et sa tead minu isiklikust elust rohkem, kui ma ise. Järelikult oled harukordselt läbinägelik, Valerie. Olin alati arvanud, et sa ei märka midagi peale oma rataste ja mootorite, kuid tema olge lahked, on kursis minu elu kõige intiimsemate üksikasjadega... Muide, viimast korda olid mu suhted, mis sarnanevad kas või kaugeltki..."

Teda sundis vaikima neiu tormakas protest. Valerie ei suutnud enam vastu pidada ja pahvatas.

"Ma ei tea, miks sa niiviisi tigetsed või üksnes seda teeskled, aga... Ma kuulsin, kuidas Michael mõnikord enda ja sinu võitudega kelkis." Nii Valerie silmad kui hää reetsid tema tundeid, kuid neiu isegi seda ei taibanud. Ta lisanagu eneseõigustuseks vaikelt: "Arvasin, et... sina olid... samasugune... enesega rahulolev kiidukukk..."

"Üldsegi mitte," katkestas teda Steven. "Mul tule meelde ühtki juhust, millal oleksin sellistes asjadest sinu kuuldes rääkinud. Tegelikult..."

Mehe süngelt karm hääletoon sundis Valerie oma tulipäiselt öeldud sõnu lõplikult häbenema ja vastumeelselt tunnistama:

"Olgu... Võibolla mulle üksnes näis nii ja sa ei rääkinud midagi sellist, kuid pead tunnistama, et olid osa sellest, millest Michael rääkis. Teie ju..."

"Me võibolla tegimegi kunagi alaealistele omaseid lollusi," katkestas Steven, "aga võrgutada ja seejärel müüa rodude kaupa kaitsetuid plikaseid, nagu sina kujutled... See on kõige ehtsam väljamõeldis! Ühelt poolt sa alahindad... Teiselt poolt on noortele poisile omane ennast petta ja kõike tohutult suureks puhuda. Enamik saab üsna kiiresti sellest veast lahti ja ei maksa võtta liiga tõsiselt poiste jutte..."

Valerie tõmbus kergelt kõssi, pöördus kõrvale ning sõnas madala, kergelt väriseva häälega:

"Mulle ei meeldi, kui sa räägid niiviisi... tüdrukutele... ja..."

"Seksist?" lõpetas Steven mahedalt ta lause.

Valerie punastas. Milleks, no milleks ta üldse seda juttu alustas? See oli teema, millest ta pelgas isegi mõelda, rääkimata sellest, et arutada seda teistega, liati veel Steveniga.

"Jaa, võib arvata, mida sa tundsid, kui kuulasid pealt mõningaid meie jutte."

Steven vaatas talle mõtlikult otsa. Äkitselt asusid paljud asjad oma kohtadele.

"Ei tohi!" hüüdis Valerie vihaselt. Teda haaras vähehaaval kabuhirm, kui talle meenus, mida ta ole elas, kui sattus juhuslikult kuulama vendade meestejutte ja nende headest kavatsustest ajendatud, kuid rohmakalt esitatud loenguid sellest, kuidas käituda poistega ning millised ohud teda ähvardavad, kui ei järgi tarku nõuandeid. "Sa oled mees... ja sa ei suuda..." Valerie peatus, taibates, et oleks äärepealt öelnud midagi liigset.

Ent Steven ei mõelnudki sellest teemast loobuda ja ergutas teda teebelt:



"Mida ma ei suuda?"

Valerie surus hambad kokku, raputas pead ja põrnitses jonnakalt vaateakent. See paik, mida ta oli kümme minutit tagasi pidanud külalislauakusetuks, ebaõdusaks ja võõraks, näis talle töötanud maana võrreldes Steveni tseremtoonitsemat sissetungiga tema hoolikalt varjatud mõtetesse ja tunnetesse.

"Mida ma ei suuda, Valerie?" käis Steven peale. "Ma suudan mõista, millist laostavat, kehaliselt ja vaimselt mürgistavat mõju võivad avaldada noore tüdrukule, kes seisab sugulise küpsemise lävel poiste juttude kuulamine, kes ei häbene tema juure solekut."

"Nemad ei teinud mulle mingit kahju," astus Valerie vendade kaitseks välja. "Sellest oli hoopis kasu. Vähemalt sain teada, mida mõtlevad poisid..."

"Jah, sa said teada, mida mõtlevad poisid," nõustus Steven rahulikult. "Aga kuidas on mees tega, Valerie? Kas oled teada saanud... kas sa tead, mida mõtlevad ja tunnevad nemad? Või ajas õppetund, mille vennad sulle tahtmatult andsid, sulle nahka säherduse hirmu, et pead siamaani seks millekski ebameeldivaks ja häbiväärseks?"

"Muidugi mitte!" tõrjus Valerie kiiresti. "Tegelikult..." Valerie kergitas vapralt pead ja pahvatas. "Mulle ei ole see pähegi tulnud... Ma... tegelikult meeldib mulle seks, isegi väga..."

"Saan aru. Tähendab – kui oleksin soovitanud poeskäigu asemel Valleysse minna ja voodis meeldivalt aega veeta, oleksid rõõmuga nõustunud?"

"Ma ei või sinuga voodisse minna," vastas Valerie surutud häälel.

"Miks siis? Ma ei erine millegi poolest teistest meestest." Ta libistas üle neiu keha meelega seksipilgu. "Ma ei taha näida kiitlejana, kuid arvan, et suudan sind rahuldada sama hästi, nagu iga teine mees, kes on sul olnud."

Valerie tegi suured silmad.

"Ma ei... mul ei ole olnud... Sa vist unustad Roberti," suutis ta öelda.

"Ah jaa, Robert," nõustus Steven, kuid lisas kohe: "Aga teda ei ole siin ja me..."

Valeriele juba piisas. Nüüd, kui ta oli Steveni kummalisest ettepanekust põhjustatud jahmatusest üle saanud, ütles talle kaine mõistus, et siin miski ei klapi. Ta raputas pead ja ütles mehele otsekohe:

"Sa üksnes irvitad minu üle? Ma tean väga hästi, et sa ei kavatsegi minuga voodisse minna, sa ei taha minuga armatseda..."

"Sul on õigus. Ei taha," nõustus Steven, kuid neiu nagu jälgides lisas mõttes: aga ma tahan ju kuradi moodi sind armastada, ikka ja jälle, ning kui su kallid vennased oleksid praegu siin, siis keeraksin meie sõprust eirates nende neetud kaelad kahekorra.

Valerie kergenduseks pöördus Steven ja hakkas kaupluse poole minema, kuid niipea, kui neiu talle järele jõudis, tabas teda ootamatu küsimus.

"Nähtavasti on sinu ja Roberti suhete seksuaalne kõlg laitmatu?"

Valerie tõmbus otsekohe valvsaks.

"Muidugi," kinnitas ta, rõõmustades selle üle, et neid eraldab piisav vahemaa ja Steven ei kuule, kuidas ta süda taob. Kõige vähem tahtis ta, et just Steven avastaks ainukesena tema kõige hoolikamalt varjatud ja kõige häbistavama saladuse... mis seisnes selles, et ta oli ikka veel neitsi.

Mõistagi teadis Valerie teoreetiliselt, mida seks endast kujutab. Selliste lobisevate vendade kõrval ei saanud see teadmatuks jääda. Vanemad vennad mitte üksnes arutasid avalikult oma seksuaalelu, kui arvasid, et tüdruk millestki aru ei saa, vaid andsid talle ka vennalikku nõu, mida sellistele ettepanekutele vastata.

"Ütle ei ja jää endale kindlaks," õpetas Michael



karmilt. "Siis nad taipavad, et sind niisama lihtsa kätte ei saa, ja hakkavad sinust lugu pidama."

"Just nimelt," lisas Paul. "Kui nad seda ei tee, on neil tegemist meiega."

Ainus, mida nad ei öelnud, oli see, kuidas öelda ei asemel jah, ja mis kõige tähtsam tema suhetel puhul Robertiga – kuidas anda mehele mõista, et on selleks valmis.

Nende suhete algul oli Robert mõistagi temasse piisavalt kiindunud selleks, et Valerie voodisse viia, kuid vendade karme nõuandeid järgides ütles neile talle väga kindla ei. Ent tema ärasõidule eelnenud nädalatel rahuldaski Robertit juba täielikult jahedat suudlused ja süütud hellitused, mida nad vahetasid. Valerie murdis pead selle üle, kuidas süüdata nende vahel kas või kiresädemeke.

Kui neiu võttis ette arglikke katseid end pisut tihedamalt tema vastu suruda, küsis mees ainult, et ega tal külm ole. Kui ta püüdis suudelda pisut sügavamalt, ei pannud Robert ta vihjeid tähele.

Nüüd oli temas ärganud lootus. Raamatutest loetud targad nõuanded aitavad teda Roberti lähemale jõuda. Vaatamata Steveni sõnadele, et ta ei ole praegu mingeid kiindumusi, oli tal kahtlemata hoopis rohkem kogemusi, kui temal, Valerieil, kuna ta ei kavatsenud selliseid asju Steveniga arutada.

Mõtteisse süüvinud Valerie märkas äkitselt, et on juba poes ja talle lähenenud neiu, kes ei kuulunud sellesse upsakasse inimtüüpi, keda Valerie kartis, naeratas siiralt ja soojalt.

"Kas saan teid millegagi aidata?" küsis ta Valerieilt. "Või eelistate üksinda ringi liikuda?"

"Meil on tarvis..."

"Tahaksin kõike ise vaadata!"

Valerie peatas Steveni otsustavalt ja eiras samal ajal kindlalt ka tema järgmist pilkavat märkust, mis oli määratud üksnes tema kõrvadele.

"See ei ole tööriidepood," ütles ta, kui müüja oli

laas asunud kampsunite virna kallale, mida ta oli enne nende sisseastumist korrastanud, ja neile selja pööranud.

"Ma tean," sõnas Valerie rõhutatult, pöördus ja astus Stevenist mööda kollektsoonide poole, mis olid paigutatud värvide kaupa ning mis talle kõigepealt silma hakkasid.

Algul võisid need pastelsed rõivad näida särtsakamatega võrreldes tuhmide ja lihtsatena, kuid Valerie oli ühest oma ajakirjast näinud, kuidas need olid sobitatud kokku modellide juuste ja silmade värviga ning näojoontega.

Ta puudutas ebalevalt pükse. Nende riie tundus olevat siidpehme ja jahe. Neiu vidutas silmi ja luges lipikult firma nime. "Tensel". See ei öelnud talle midagi, kuid Valerie juba teadis, et "Tensel", tähendagu see mida tahes, toodab rõivaid, mida on meeldiv katsuda ja mis istuvad hästi.

Lähedal kohvilaual lebas prospekt, mis oli avatud just sellelt leheküljelt, mis kujutas neidsamu pükse. Pildil täiendas neid hoolikalt nõõbitud jakk, mille all paistis midagi kreemikas toonis lihtsa topi taolist.

"See on meie viimane uudis," astus talle appi äkitselt Valerie kõrvale materialiseerunud müüjanna. "Mulle meeldib see seeria üle kõige. Olen sellesse kesta lausa armunud," lisas ta innukalt.

Valerie vaatas talle nürilt otsa ja püüdis kiiruga mõistatada, millisest kestast ta räägib, kuni märkas, et Steven võtab riidepuu sellesama siidpluusiga, topiga, ja ulatab temale.

"Jah, mina arvan samuti, et see sulle sobib, Val," ütles ta rahulikult.

No muidugi! Nüüd tuli tallegi meelde, et ka ajakirjas oli sellist rõivas nii nimetatud. Ta oli Stevenile liiga tänulik selleks, et hakata talle harjumuspäraselt vastu vaidlema. Poole tunni pärast seisis ta juba mehe ees selles kestas, pükstes ja jakis, kuna müüja püüdis talle selgeks teha, kui otstar-



bekas oleks võtta ka sellesse komplekti kuulu varrukateta kleit, sest selle saab jaki alla panna.

"Ma ei taha..." alustas Valerie, kuid takerdus punastas, kui nägi, millise pilguga Steven teda vaatab. "Mis juhtus? Mis on lahti? Miks sa mind niiviisi vaatad?" küsis ta, kui müüja läks kleiti tooma.

"Mitte midagi ei juhtunud," vastas mees lühidalt, kuid Valerie märkas ta kulmukortsutust.

Lausa kõrvetav enesekindlus ja hetkeline rahuldustunne haihtusid otsekohe, kui ta seisis prooviruumis ja uuris end peeglist. Tal oli kange tahtmine pärast siidpükste mahavõtmist sattuda taas oma harjumuspärasesse kaitsvatesse rõivastesse.

Samal ajal vaevas Stevenit küsimus, kas ta ikkagi on terve mõistuse juures. Kuidas ta ei arvestanud oma tunnetega, kui Valerie siia tõi? Täielik meeleolu oli viia teda kusagile, kus peab jälgima, kuidas tõugust saab liblikas. Millise mulje jätab ta teistele meestele, kui need näevad ta painduvat keha selgiseis rõivais? Kuidas ta ei arvestanud, et väliselt täiesti korralik neiu avastas iga liigutusega oma oma naiselikkuse, mida rõivad pidid tema arvates varjama ja kaitsma?

"Teil on vapustav figuur!" hüüdis müüja, naastes kleit käsivarrel, ja peatus imetlema oma veenmis tulemusi. Nähes, et Valerie vastusega viivitab, lisas ta: "See on täpselt teie värv! Eks ole, selles riietuses on midagi, mis paneb teid ennast tundma ja välja nägema väga naiselikult?"

Valerie oli juba peaaegu valmis Steveni reageeringu pärast ostust loobuma, kuid sel hetkel langes ta pilk ühele külgspeeglitest. Selles nägi ta kellegi samasuguselt rõivastatud naise selga, kuid tema üll nägid need riided tõesti välja väga elegantsed ja naiselikud. Valerie tõstis käe salli juurde ja tardus vapustatud ootamatust avastusest, et see on tema enda peegelpilt, et just tema näeb välja tõeliselt elegantne ja tundmatu selg, mida ta oli imetlenud, on

legelikult tema oma.

"Ma võtan need," kiirustas Valerie ütleva, et mitte ümber mõelda. "Kõik need... ja kleidi ka."

Müüjanna naeratus laienes veelgi.

Kümme minutit hiljem, pärast ostu eest maksmist, heitis Valerie Stevenile võidutseva pilgu. Arvaku pealegi, et temas ei ole seda, mis lubaks teda nii naiselikke rõivaid kanda. Müüjanna arvas teisiti ja tema on näinud igasuguseid ostjaid.

Vaat kui Robert näeks teda sellisena!

"Loodetavasti ei pane te pahaks," ütles poeneiu talle kogukat pakki ulatades, "aga mulle meeldivad väga need pleekinud salgud teie juustes. Kas te ei võiks öelda, kuidas te neid teete?"

Pleekinud salgud? Valerie vaatas müüjannale imestunult otsa, kuid Steven, kes seda juttu pealt kuulas, seletas valmilt:

"Arvan, et selles on süüdi ainult päike."

"Tahate öelda, et need on loomulikud? No küll teil ikka veab!" ütles neiu kadestavalt. "Mul tuleb kulutada ränka raha, kuid ei saavuta kunagi nii tõredat tulemust."

Kauplusest lahkudes mossitas Valerie ikka veel. Pleekinud salgud! Kas mõni tõesti maksab selle eest, et juuksed näeksid välja pleekinuina? Kui see on moodne, siis, jumalale tänu, sellega tal küll muret ei ole. Iga suvi muutis ta juuksed heledamaks.

"Kohvi?" pakkus Steven.

Ent Valerie raputas pead ja küsis tungivalt:

"Sulle see ju ei meeldinud? Riided, mille ma ostsin? Need ei meeldinud sulle, ma nägin seda sinu näost..."

"Otse vastupidi," kinnitas Steven siiralt. "Need meeldivad mulle väga." Kust küll tuleb see naiste võime tabada ja omamoodi tõlgendada iga meeste ettevaatamatut reageeringut?

"Aga sulle ei meeldinud mina nendes riietes," ei jätnud Valerie joppi. "Järelikult ei pea sa mind sellete asjade kandmiseks küllalt... küllalt naiselikuks."



Steven süngestus taas ja ta nägu muutus karmiks. Neiu süda hakkas nagu alati kiiremini lööma. Aga muide... Kas ta tõesti kardab selle mehe laitu? Üldsegi mitte, otsustas ta kiiruga.

"Olgu sellega kuidas on, aga mulle ei loe sinu arvamus midagi," kuulutas ta, raputas pead jätkas enne, kui mees jõudis vastata: "Tähtis on ainult see, mida arvab Robert."

"Mida ta arvab või mida ta teeb?" küsis Steven kähedalt. Näis, et ta on kaotanud kontrolli oma tunnete üle. "Millist reageeringut sa temalt ootad? Val? Et ta heidab sulle ainsa pilgu ja hakkab sinu nii ihaldama, et kukub sinult otsekohe rõiva seljast kiskuma? Või loodad, et ta hakkab pärast seda ainsat pilku sulle kustumatult armastust avaldama? Kui nii..."

"Kui nii, mis siis?" hüüdis neiu vihaselt. Ta sõrmed klammerdusid paki külge ja nägu kattus häbi punaga. "Sa arvad, et ma... et Robert mind ei armasta? Olgu siis öeldud – ta armastab mind," ütles Valerie uhkelt. "Ja kui ta tagasi jõuab..."

Ta peatus. Nähes, kuidas pisarad, mida Valerie püüdis kõigest väest tagasi hoida, tema silmi sädelevad, kirus Steven end mõttes oma lolluse pärast. Kõige vähem tahtnuks ta neidu solvata. Kui leida sõnu, et panna Valerie mõistma – armastus tõeline armastus ei olene sellest, mis inimesel selja on või mida teised temast arvavad, vaid temast endast? Kuidas talle seletada, et mees, kes suudab armastada üksnes sellist naist, kelle võib panna kõigile nähtavale nagu ilusa nipsasja, ei ole kelleks mees? Kuidas seda kõike teha?

"Siisapooles. Me pole veel lõpetanud."

Valerie kortsutas kulmu, kui Steven tal kõvasti kallist kinni võttis ja teise kaupluse poole pööras.

"Pesu," lisas ta lühidalt, kuigi mingeid lisaseletusi polenudki tarvis. Valeriele oli niigi selge, mida seal mõeldi – tema ees sädeles luksusliku vaateakna puhas klaas. Sellel pesul ei olnud midagi ühist nende kohalikust poest ostetud lihtsate ja mugavate esemetega, millega Valerie oli harjunud ning mida ta tavaliselt kandis.

"Pole tarvis. Mul on kõik olemas," pomises ta tõe vastu patustades. Steveni uskumatule näoilmele vastas ta pireda pilguga.

"Kas tõesti?" küsis mees pilkavalt. "Sa ei kavatse ju kanda neid kahtlemata mugavaid asju, mis sa mõõdnud nädalal minu ilmumisel kiiruga radiotelevisiõnilt ära korjasid, Roberti peibutamiseks? Kui lugu on nii, siis..." Ta jättis lause pooleli ja lisas juba teisel teemal: "Siidpükste all on see kõik näha."

Valerie avas juba suu vastu vaidlemiseks, kuid pani selle kinni. Võibolla vajab ta tõesti uut, uuele kostüümile vastavat pesu, kuid ta ei hakkaks seda mingil juhul Steveni nähes ostma.

"Täna ei ole mul enam selleks aega," ütles ta kindlalt. "Mind ootab klient, kelle auto ma lubasin kella poole viieks kätte anda."

"Noh, siis peame kiirustama," nõustus Steven. "Kell saab varsti neli."

Nad olid juba poolel teel auto juurde, kui mees ootamatult ütles:

"Minu arvates võiksid ka üldse ilma pesuta hakkama saada. Sel juhul võid olla täiesti kindel, et kõik istub su ümber oivaliselt. Küllap oled oma raamatutest saanud teada ka seda, et enesekind-



latel meestel tekib arvamus, nagu ihaldaks naine teda nii väga, et ta on juba varem valmistunud temaga seksimiseks ja tahab, et mees seda teaks.

Valerie tardus paigale, heitis Stevenile tapva pilgu ja sõnas põskede lõkendades:

"Mina ei hakkaks kunagi nii tegema! Kuidas sa julged arvata, et ma olen millekski selliseks võimeline?!"

Tema pahameele naiivsus peaks minus tekitama kaastunde, mitte aga sapise rahulolu, arutles Steven neiu kõrval astudes. Valerie vaikis. Olgu, tema tõrjõudis päralt. Kahju küll, aga end neiu täielikult avada ta ei tohtinud.

Ometi peaks ta näiteks seletama, et mehed, eriti tema, ei pea midagi erootilisemaks, kui teadmised, et ainus tõke ta kätele ja huultele on ainult pükste ning pluusist koosnev väliskest, mille all on naisvaimustav paljas ihu!

Steven raputas kindlalt pead ja tuletas endale karmilt meelde, kui ohtlikud on sellised mõtted.

Piisab temale sellestki vapustusest, mida ta tundis, kui nägi Valeried uutes rõivastes. Täiesti võluvalt elegantne ja ühtlasi otse haiglaselt enesekindlusetu... Kohutavalt raske oli hoiduda teda sülelemast ning rääkimast, rääkimast, rääkimast, mida ta tema vastu tunneb, mida on alati tundnud. Mõneks hetkeks oli kiusatus nii suur, et Steven oli juuksekarva kaugusel sellele allumisest ja enesekontrolli kaotamisest.

Nüüd jälgis ta tähelepanelikult, kuidas neiu tuiskas püstipäi ja sirge seljaga tema ees üle parkla. Mingi osa temast tahtis selle tüdrukuga tegelda näidata – vajadusel ka kehaliselt –, mille pärast tõeliselt armunud mees võiks teda armastada ja ihaldada just sellisena, nagu ta on. Teine osa temas palvetas selle eest, et Valeried ei tabaks kunagi pettumus ja valu teadmisest, kui vähe väärib ta kallis Robert tema armastust.

Valkset viisi ümisedes andis Valerie kerge laksu sellele "Pontiacile", mida ta parandas.

See riistapuu kuulus tema naabrinaisele Gina Haytonile, kes oli pärinud selle oma New Orleansi vanemalt, see aga omakorda oli saanud sõiduki viimaselt mehelt, Gina vanaisalt. Seetõttu jäi seda pigem koduloomaks, kui lihtsalt autoks, ja koheldi sellele vastavalt.

"Seda on võimatu juhtida ja kallis üleval pidada ning ausalt öeldes eelistan oma džiiipi," kurtis ta üheskord Valeriele. "Ometi ei suuda ma sellest lahutada. Olen sulle väga tänulik, et nõustusid sellega andama! Töökojas, kus mu džiiipi hooldatakse, ei ole, et olen õnnega koos, kui leian kedagi, kes suudab seda teha."

Valerie vaatas kella. Tal on veel aega, et see meriist üle pesta ja poleerida. Neiu naeratus asendus grimassiga, kui ta märkas kitsal teel kihutavat autot. Olgu see kes tahes, ta sõidab selle maantee poole liiga kiiresti. Valerie kortsutas kulmu, kui auto ühe tuhis ja ta juhi ära tundis.

Mida Rachelil siit tarvis on? Vaevalt tuli ta selleks, et Valeriele Roberti järjekordsest telegrammist teatada.

Neiu pühkis käed türbi vastu puhtaks ja läks jälle vastu.

Nagu alati, kandis ta praktilisi, mustaks farmi-koos kohaseid rõivaid ja raskeid saapaid. Rachel aga kenitles lahtistes kõrge kontsaga kingades ning lühikeses – väga lühikeses, täheldas Valerie – valges kleidis.

"Oh, Valerie, küll on vahva! Tore, et sa siin oled!" hüüdis ta, kui Valerie kuuldekaugusele jõudis. "Minu auto teeb mingit kummalist häält. Kas võiksid sellele pilgu peale heita?"

"Voin küll," nõustus Valerie ja heitis möödaminutilise pilgu suhteliselt uuele numbrimärgile. Kas



garantiaeg on tõesti läbi?

Ta mäletas, millise mulje jättis Robertile see, kui Racheli tookordne sõber kinkis talle täiskasvanu saamise puhul auto, ja kuidas tema kommentaar sundis neidu tundma end tühja kohana: "See meest ei saa süüdistada pillamises ega soovis talle muljet avaldada. Rachel on tõepoolest vapustav."

Vapustav või mitte, aga masinaist ei tea ta ilmsel midagi, leidis Valerie kümme minutit hiljem, kui "Buicki" mootori käivitanud ja ei kuulnud mingi võõrast müra.

"Millist häält see tegi?" küsis ta Rachelilt, kui kõik võimalikke vigu kontrollinud ja need kõrvale heitnud.

"Ma täpselt ei tea... midagi nagu... noh, tead lihtsalt müra," pomises Rachel abitult. "Issand, n sa ju oled tark," lisas ta. "Mul ei ole automootorit õrna aimugi ja ei saa öelda, et ma seda eriti püüaksin. Kogu see pori ja õli... Puhh... Muide," lisas ta na muuseas, kui Valerie vastuse võlgu jäi, "kes on see noormees, kes sinuga kaasas oli, kui linnas kokk saime? Mulle tundus, et olen teda kusagil näinud kuid..."

"Sa mõtled Stevenit?" küsis Valerie ja sulg kapotikaane. "See on..." Ta pidi peaaegu hakkama seletama Steveni päritolu ja seisundit kohaliku seltskonnas, kuid loobus sellest, sest mingi naisel kuues meel äratas valvsusele. Mis seisab Rachel näiliselt süütu küsimuse taga? Tema kartusi kinn tas naise ahne kiskjapilk. "Oo, see on lihtsalt naaber."

"Naaber?" Racheli silmad ümardusid kergel pilutused siis ja uurisid Valeried hindavalt. Ta naer tas ja puhkes naerma. "See on väga sinu moodi tähendas ta ja lisas ilma mingi nähtava põhjusega. "Mina ei suudaks kunagi sellist tööd teha."

"Seda sa juba ütlesid, Rachel," meenutas Valerie karmilt.

"Ma isegi ei kujutleks end säherduses ebanaise- lises riietuses," jätkas ta, märkamata ilmselt Valerie soov külalisest kiiremini lahti saada. "Mulle meel- dib, kui mu nahka puudutab pehme siid, siidpesu. Kas oled kunagi kandnud siidpesu, Val?"

"Ainult mitte kombinee all," vastas Valerie puise häälega.

"Arvatavasti pole sa kunagi ka sukki kandnud?" jätkas Rachel ja heitis talle laitva pilgu. "Robert on sageli minu üle nalja visanud selle pärast, et kannan neid isegi kuumadel ilmadel."

Valerie pöördus kõrvale. Ta ei tahtnud näidata, kui vastumeelsed on talle külalise avameelit- semised. Ta hakkas mõistma, et need on mõeldud tema haavamiseks, nende erinevuse toonitamiseks. Noh, olgu, igaüks võib osta endale sukad ja need jalga tõmmata.

Äkitselt hakkas Valerie süda kiiremini lööma. Viimase kahekümne nelja tunni jooksul öeldi talle teist korda, et tavaline aluspesu mehi ei veetle. Pirdikunsti raamatus toonitati, et ka naisele on täiesti vastuvõetav pisike vürtsikusetunne.

Valerie ohkas sügavalt ja langetas ootamatu otsuse.

"Ma ei leidnud sinu autos mingeid vigu," ütles ta Rachelile kindlalt. "Aga võibolla tuleks sul seda igaks juhuks müügifirmale näidata, et nad auto veel kord ole kontrolliksid."

Ta pöördus rõhutatult kõrvale, andes külalisele mõista, et sellel on aeg lahkuda. Kui Rachel tahab tema kallal hammast ihuda, siis lasku käia, kuid tema teda küll selles aitama ei hakka. Veelgi vähem loobub ta lasta kasutada end ettekäändena Steven Alsworthiga tutvumiseks.

Kas see kaunitar peab teda tõesti nii rumalaks, nii vabaks naiselikust vaistust, et ta ei suuda mõista, millised taotlused peituvad selle autoloo taga? Olnuks Rachel tema vastu pisutki siiram ja ausam,



kui ta ei mõnuleks avalikult selle üle, et Robert peab teda veetlevaks, oleks Valerie ehk teda aidanud. Igal juhul piisanuks tal naiste solidaarsust hoiata maks Rachelit, et naiste vaimustatud pilgud ei ole Stevenile uudis.

Valerie ei pöördunud enne, kui "Buicki" mootor müra oli kauguses kustunud. Kui Rachel on Stevenist nii kangesti huvitatud, siis las leiab teise tema tähelepanu köitmiseks. Need kaks võiksid teineteisega väga hästi sobida, mõtles ta õelalt.

"Mis on sinuga juhtunud? Sa ei lausunud kõrgõhtusöögi jooksul sõnagi," ütles Michael ärevalt.

"Mitte midagi ei ole juhtunud," vastas Valerie.

Tema vaikimise tegelik põhjus oli see, et ta elas ikka veel üle möödunud päeva sündmusi. Akna välja vaadates võrdles neiu oma tärpi müüritud keha ja Racheli tuharate rauget, sihilikult meeläbiõõtsumist lühikese seeliku all, seda, kuidas ta ennast liikuma hakkamist vihjavalt sõrmed üle puusad libistas.

Valeriele meenusid Racheli sõnad selle kohta, kuidas Robert oli selle sukkade üle nalja heitnud. Selle kaupluse vaateaknal, millele Steven päeva osutas, olid väljas ülikergemeelsete trippidega sukad ning samas toonis püksikesed...

"Mõtlesin homme Thornide poole minna. Nelli pidi toodama mingi uus imekombain ja ekskavaator. Tahad kaasa tulla?"

Valerie vaatas vennale otsa ja raputas pead.

"Ma ei saa. Pean endale midagi ostma."

Valerie selja taga seisev Leslie püüdis mehele meeleheitlikult märku anda, et see loobuks kommentaaridest.

"Valerie läheb endale midagi ostma! Seda on võimatu uskuda!" ütles Michael Lesliele hiljem, kui nad olid jäänud kahekesi. "Ta on tõepoolest selle Robertist kõvasti kinni."

"Ta on naine, Michael," vastas Leslie leebelt. "Ta hakkab juba tundma rahuldust sellest, et seda olla, et tunda uhkust oma naiselikkuse üle."

"Aga ta on ju alati olnud säherdune rüblük!"

"Just seepärast, et teie tahtsite teda sellisena näha!" sõnas Leslie kindlalt. "Nüüd aga ei ole ta enam plika, vaid naine, ja pealegi väga võluv."

"Val?!"

"Val," kinnitas Leslie, raputas venna uskumatuse üle pead ning lisas tuliselt ja mehe arvates salapäraselt: "Kui sa ei usu mind, siis küsi Stevenilt."

"Stevenilt...? Mis...?"

Leslie raputas taas pead ja naeratas mõistatuslikult. Oh neid mehi küll! Miks on isegi parimad neist mõnikord nii nürimeelsed?

"Steven helistas," ütles Leslie, kui Valerie järgmisel hommikul kööki läks. "Tal tuli mõneks päevaks ära sõtta. Mingid tööasjad, mis nõuavad tema kohalolekut. Ta palus sulle öelda, et tuleb tagasi nädala lõpus."

Steven on läinud! Valerie süda vastas sellele seeria lühikeste intensiivsete löökidega. Ta kiirustas endale ütlema, et see tuleneb kahtlemata kergendusest. Lõpuks ometi vabaneb ta kas või lühikeseks ajaks tema sunnitud ligiolekust.

Ainult et – miks ta nii ebameeldivalt erutus? Ega ta ei kuulu nende hulka, kes vajavad Alsworthi ligiolekut, mingi kaaslane, kellega see mees võib veeta töövälisest aega ja kellele võibolla meeldib, kui teda veetakse mööda kauplusi ning riietatakse nendessesamadesse kergemeelsetesse siidjarmadesse, mis möödunudõises rahutus unes tema ees paradeerisid? Ei saa öelda, et see oleks teda loksutanud. Ei, muidugi mitte! Mis au pärast! Steven võib osta aluspesu nii paljudele naistele, kui heaks arvab temale ei tähenda see midagi. Mitte midagi!

Leslie kortus kulmu, kui Valerie kaerapudru



peaaegu puudutamata jättis. Võibolla on Michaeli siiski õigus ja Valerie on Robertisse kõrvuni armunud, kuigi Leslie lootis kogu südamest, et see nii oleks. Paljudel põhjustel!

"Lähen parem üles ja riietun ümber. Kavatsen poodi minna," ütles Valerie. Ta oli langetanud äkitselt otsuse, mille vastu oli kõvasti võidelnud.

Ta jõudis hõlpsasti kaubanduskeskusse, mida Steven oli talle näidanud. Hoopis raskem oli usaldada ja sisse astuda. Asja otsustas leti taga istuva tüdruku sõbalik ja pisut murelik naeratus. See oli juba mitu korda läbi vaateakna tema poole vaadanud. See ärgitaski Valeried üle läve astuma.

"Sellise külluse hulgast on raske valida, eks ole?" tähendas neiu, kui külastaja selles stiilide ja värvide virrvarris ebalevalt ringi vaatas. "Kas võin teid aidata?"

Valerie ohkas ja noogutas pead. Kuna ta oli ainus külastaja, oli piinlik keelduda ettekäändel, et tahab ainult vaadata.

"Otsite midagi endale?" küsis müüja ja kui Valerie taas noogutas, jätkas küsitlemist: "Midagi erijuhumiks või eriliste rõivaste alla? Näiteks pükste juurde võime soovitada kas stringe või neid." Ta heitis lühikese profipilgu Valerie teksadele ja osutas kõrvalvitriinile.

Stringid, nagu näitsik neid nimetas, panid Valerie ärevalt huulde hammustama. Võib kujutleda, kuidas reageerib Steven tema katsetele panna ümber selline naiselik, õrn ja peaaegu kaalutu ese.

"Need on hoopis praktilisemad ja liibuvamad, kui välja näevad," ütles müüja ning võttis selle tõestuseks riiulilt ja laotas tema ette mingi pitsist olematuse. "Olen ise neid kandnud ja need jäävad täiesti märkamatuks ka kõige kitsamate pükste all. Ka mu sõber peab neid väga õnnestunuks," lisas ta vandeseltslasliku naeratuse saatel. "Muidugi müüme

ka selliseid." Ta hääli ja nägu muutusid märksa ametlikumaks, kui ta stringid kõrvale lükkas ja teised püksid võttis. "Me nimetame neid suurteks püksteks," sõnas ta muiates. "Neil on muidugi sama korrektne joon, kuid... Meestele need ei meeldi. Muidugi, kui soovite midagi kergemeelset, mis sobib pigem flirdiks, kui mugavuseks, võime pakkuda segakomplekte."

Valerie tõmbas taasrahnemiseks sügavalt hinge ja küsis kiiresti, et mitte kaotada otsusekindlust:

"Ee... Tegelikult tahtsin teada... Kas teil on sukahoidjaid?"

Tema kergenduseks ei näidanud näitsik millegagi välja, et leiab selles küsimuses midagi ebatavalist.

"Oo jaa, need on seal," sõnas ta teisele vitriinile osutades ja astus ta juurde. "Tuleb öelda, et ma ei kannan neid eriti sageli pärast seda, kui hakkasin eelistama seelikutele pükse, kuid aegajalt tuleb tunnistada, et sukahoidjas on midagi seksikat. See rida on väga populaarne, eriti pruutidele," ütles ta, võttis riidepuult valgest siidist ja pitsidest eseme ning ulatas selle Valeriele. "Te olete graatsiline ka ilma trippideta, mis on ideaalsed väga avameelsete kleitide puhul, aga kui vajate ainult sukahoidjat, siis soovitan väga kindlalt seda. Need püksid kuuluvad selle juurde," lisas ta ja võttis selja taga rippuva paari. "Teile on muidugi vaja väiksemat numbrit," lisas ta mõtlikult ja laskis Valeriest üle asjatundjapilgu. "Kui aga kavatsete osta ka sobiva rinnahoidja, pean teilt mõõtu võtma."

Möödus paar tundi, enne kui Valerie lõpuks kauplusest lahkus. Lisaks sukahoidjale ja kahele sukapaarile oli tal tulnud osta ka püksid ja ilus rinnahoidja, mis nendega väga hästi kokku sobis, kuigi ta müüjale kurtis:

"Liiga väikesed selleks... et olla nii kallid!"

"Oodake ainult, kuni teie sõber teid nendes näeb," soovitas näitsik muiates. "Siis saate aru, et pesu



väärrib iga sellele kulutatud senti. Uskuge mind, minu tean seda!"

Valerie omandas veel kaks sädelevast kahkjast kollasest peaaegu läbipaistvast riidest rinnahoidja ja püksikesed, mis sobisid müüja sõnul väga hästi valge riide alla ning nende värv ei erinenud ilmselt oma omast.

Väljas kirka päikese all tundis Valerie kummaliselt segu kergendusest ja arutusest, mille tiibadel ta hõljus jalatsipoe poole, mida lahke müüjanna oli tal soovitanud. See pidi tulema sellest, et ta täna hommikusöögist loobus. Samaga seletus ilmselt ka see, kust tekkinud kujutlust sellest, kuidas ta elab kogu selles toreduses, kaasa arvatud pesu. Steven vaatab teda õndsaliikus vaimustuses!

Miks imetles tema muutumist just Steven, mitte Robert, seda ei suutnud Valerie mõista. Vahetult ehk oli see seotud sellega, et Steven soovitas tal kõik seda osta...

Jalatsipoe müüjanna oli sama lahke ja abivalmis ning tundis oma kaupa sama hästi, kui pesu näitsik, kuid nüüd seisis Valerie juba kindlalt oma jalul ning valis kiiresti oma pükskostüümiga sobivad kingad ja veel ühed lahtised, mida tal ei olnud millegagi koos kanda, välja arvatud ehk sukahoidjad ja sukad.

Tundes ikka veel kerget peapööritust, astus pakikidega koormatud Valerie poest välja. Kõigepealt kulus talle ära tass kohvi. Tänavalauakese ääres päikesevarju all istudes märkas ta üle tee asuvat apteegi plakatit, mis teatas kosmeetikavahendite suurmüügist ja nende kasutamise õpetamise kohta kõigile soovijatele.

Teadmata isegi, kuidas see juhtus, leidis Valerie end jahedast apteegiruumist uurimas pakutavat pikka nimekirja.

Vennad õrritasid ta poolsumnuks, kui ta kolme teist- või neljateistaastasena esmakordselt jume

just proovis. Michael läks isegi selleni, et käskis teda karjupunase huultevärvi ja sinise lauvarjutuse taskohe maha pesta. Nende ostmiseks oli ta mitu nädalat oma taskuraha säästnud. See aga, mis oli sinimüügile pandud, erines väga nendest odavatest vahenditest, mida ta tookord pruukis. Erines vägagi...

"Kas saan teid aidata?"

Valerie pöördus naeratava müüjanna poole ja alistas paratamatusele.

Kodus vaatas Michael kulmu kortsutades kella.

"Val ei või ometi nii kaua kauplustes ringi käia," ütles ta Lesliele. "Ta läks ära juba neli tundi tagasi."

"Mispärast ei või?" küsis Leslie rahulolevalt naeratades. "Ta on ju naine."

Lõplikult segaduses Michael taandus põllumajandusajalehe varju. Võibolla ei ole ta nii suur asjatundja naissoo alal, nagu Steven, aga isegi tema taipas, et neid on põrmuks tehtud.

"Küll sul ikka veab viltu, kui see..." ta tõmbas peoga üle kõhu, "kui see on tüdruk," lõpetas ta, alles mehe mõtted õigesti ära arvanud.

"Ausalt öeldes on mulle täiesti ükskõik, on see pois või tüdruk," ütles Michael siiralt, pani ajalehe kääst, astus ümber laua ja tõmbas naise – nad mõlemad! – enda vastu. "Minu poolest võid saavutada mitte pidama jääda ning tuua ilma terve pesakonna tüdrukuid."

"Võin ilma tuua?" vastas Leslie muiates. "See oleneb sinust, mis soost on meie võsuke, aga mis puutub pesakonda..."



Valerie uuris silmi vidutades oma peegelpilti Michael ja Leslie kasutasid harukordset võimalust veeta koos õhtu linnas ning seetõttu võis neiu vabalt katsetada oma uusi jumestusvahendeid. Ja mitte üksnes neid, tunnistas ta endale ja püüdis otsustada, kas järgida müüja nõuandeid ning süvendada veel pisut varjutust, mille ta oli püüdlikult ja närviliselt näole kandnud.

"Teie silmade ja juuste värviga sobib kõige enam kokku beež," oli müüja heasüdamlikult naerdenud, kui Valerie oli lõpuks lõdvestunud ja oma äpardunud katsetusest sinise lauvärviga rääkinud.

Nüüd uuris Valerie pisut ehmunult, kuidas varjutus toonitab tema silmade suurust ja värvi, kuidas see toob koos korallpunase bukettvärviga esile ja rõhutab tema naiselikkust, ning ta tundis end hoopis teisiti, kui tavaliselt.

Kas Robert imetleb teda samuti?

Robert oli talle täna helistanud, kuid teda ootav klient ja seetõttu jäi jutt lühikeseks ning ei rahuldanud teda. Robert näis kuidagi kaugena ja üleskrubituna. Paistis, et ta muretseb rohkem mingite ebameeldivuste pärast Mehhiko kolleegidega, kui nende suhete pärast.

Nende suhted...

Pisut närveerides astus Valerie sammu peegli eemale ja vaatas end täispikkuses, sundides end uurima kõike, mida ta nägi. Sellest polnud midagi, et ta ei pannud endale põsepuna. Naha loomulikust roosatusest piisas täiesti. Kuigi ta sai aru, et on naljakas häbeneda omaenda peegelpilti, olles üksinda oma magamistoas, ei saanud Valerie sinna midagi parata. Tema ees seisev kuju erines järsult sellest, mida Valerie oli harjunud peeglist nägema.

Kui Valerie oli oma töö garaažis lõpetanud, käis ta duši all ja pesi pead. Nüüd langesid ta juuksed alidse kosena õlgadele ning toonitasid kuidagi eriliselt ta põskede õrnust ja naha pehmust.

Ent mitte nagu ega juuksed ei viinud teda segadusse. Kasutades Michaeli ja Leslie äraolekut võttis ta nõuks proovida mitte üksnes jumestust, vaid ka uut pesu.

Mida arvab Robert, kui ta astub tema ette sellisel kujul? Kas mees märkab, mis on temaga juhtunud? Kas ta näeb, kui sihvakad on tema jalad nendes labipaistvates sukkades? Kas ta märkab... Mida ta mõtleb... ütleb...?

Valerie hingas sügavalt sisse. Millise näo ta teeb, kui näeb tema sukki üleval hoidvat pitsvigurit? Kuidas ta reageerib, kui näeb ta uut rinnahoidjat, millel pole midagi ühist sellega, mida neiu oli varem kandnud ning mida nähes tuli müüjannal võtta kokku kogu oma kutsemeisterlikkus, et öelda Valeriele peaaegu siiralt, et ka sellised on üpris müüritavad?

Ja kõige tipuks, nagu poleks kõigest muust veel piisanud, need püksiasendajad! Eest nägid need välja kui mitte nii viisakad, nagu tema tavalised püksid, kuid ei paljastanud rohkem, kui supelikoo, aga tagant! Esialgu ei piisanud tal veel vaprust selleks, et uurida end tagantpoolt. Pealegi ei sobinud ta magamistoa peegel eriti sellisteks uuringuteks.

Michaeli ja Leslie toas oli suurem, kokkupan-  
davate külgedega peegel.

Valerie kõõritas kahtlevalt uusi kingi. Millised kõrged kontsad! Ta astus nendes üle oma toa, tundis end sealjuures abituna ja kohmakana nagu äsjasündinud varss.

Valerie tõmbas sügavalt hinge ja ütles endale, et varem või hiljem tuleb tal nendes rahva silmade ette astuda. Nii et mida varem ta end nendes käima



harjutab, seda parem. Kuna ta sellistes jalavarjude nagunii autosid parandada ei saa, siis tuleb kasutada harjutamiseks iga võimalust. Praegu pole läheduses ühtki hinge, kes võiks ta koperdamist näha. Ta tegi esimesed sammud ukse poole.

Töökohtumine, milleks teda oli ootamatult Torontosse kutsutud, osutus isegi raskemaks ja ebameeldivaks, kui Steven oli arvanud, kuid lõpuks saavutas ta ikkagi oma eesmärgi. Enne seda aga tuli tal rohkesti vaeva näha tõestamiseks oma seisukohtade õigsust. Peale isikliku vara oli tal rohkesti aktsiapakke ja väärtpabereid, millesse ta oli aastate vältel paigutanud üha rohkem raha, ning viimase ajal oli ta hakanud toetama algajaid ettevõtjaid mitte üksnes rahaliselt, vaid ka korralduslikult. See oli üpris riskantne ja nõudis terasnärve, elevandi kannatust ja eneseusku, kuid see usk oli viimase ajal proovile pandud.

Lennureis Torontost oli hilineunud. Sestap jättis Steven mõnuga selja taha heitgaase täis maantee. Ometi ei pakkunud kojunaasmine talle erilist rahuldust ega kergendust. Ta pöördus kitsale tee, mis viis nii Michaeli kui tema enda kodu juurde. Kui ta sõitis mööda Roslandide farmi viiva tee otsast, vähendas ta nagu iseenesest kiirust ja gaasipedaalile vajutamise asemel talle arusaamatul põhjusel hoopis pidurdas.

Pidurdas, vaatas, pööras auto ümber ja sõitis farmi poole.

Algul arglikult, seejärel üha kindlamalt sammus Valerie oma elegantsetes kingades trepist alla ja üles. Tunne oli väga veider, kuid ebameeldivaks oli seda raske nimetada.

Ta krimpsutas rahulolematult nägu, kui märkas oma hooldamata varbaküüsi. Sukad olid täiesti läbipaistvad ja neid pidi vajadusel kandma ka lah-

iste kingadega. Valerie leidis, et tuhm lakk sobiks hästi nii tema kingade kui õhukeste sukkade juurde. Täpselt samuti soovitaks ta klientidele autot kopeerimise peasta ja poonida.

Kui Valerie oli kõrgetel kontsadel kõndimise kunsti selgeks saanud, leidis ta, et on aeg minna end venna magamistoa peeglist uurima, kuid tuppamises avastas, et on äärmiselt raske sundida end peeglist vaatama. Südamelöögid kiirenesid ja teda valdas mingi hirmusegune erutus.

Ta pööras pead ja tardus jahmunult paigale. On see sihvakas pikajalgne olend tõesti tema? Pikajalgne naine, parandas ta end üleni värisedes. Aga need kumerused... see peen piht, need kaunid amarikud rinnad – kust need tulid? Ta ei olnud harjunud end peeglist vaatama, kuid oleks kahtlenud juba ammu märganud, et ta keha on nii meelask, nii naiselik, nagu peegelpilt nüüd talle ette näis. Aga võis ju olla ka nii, et ta nahale andis sellise atlassläike magamistoa tuhm valgus.

Valerie puudutas elegantse rinnahoidja kausi-ke all kõrguvat rinnakumerust ja punastas. Ta ei omanenud üldse iseendaga, ta oli... Siis heitis ta pilgu üle öla ja vaatas uskumatult oma kindla poonega, ahvatlevaid tuharaid.

Valerie oli nii süvenenud eneseuurimisse, et ei kuulnudki, kuidas Steveni auto õuele sõitis ja peatus.

Köögis ja üleval põles valgus. Steven koputas vastupidiselt tavalisele üksnes lühidalt avatud köögiuksele ja astus sisse. Ta oli ju selles majas elanud juba lapsest saadik ning Michael ja Leslie olid talle soovitanud visata minema igasugune iseremootsemine, sest nende arvates oli ta nagu perekonnaliige.

Selles, et köök oli tühi, ei olnud midagi erilist. Michaelil ja Lesliel oli veel liiga vara magama heita. Nende toa akendest mööda sõites oli ta märganud,



et selle aknad on valged. Sestap kavatses ta vesti büüli jõudes pererahvast hõigata, ent enne, kui jõudis seda teha, avati magamistoa uks...

Valerie avas ukse ja astus trepikotta.

Neiu oli ikka veel imelises seisundis, mis ei jäänud teda millegipärast maha sellest hetkest peale. Millal ta suurde peeglisse esimese pilgu heitis. Selle peegelpildi naiselikkuses ja seksikuses ei olnud mingit kahtlust... Tema naiselikkuses ja seksikuses. Ta peatus lävel, painutas uhkelt kaela ja naeratas salapäraselt. Proovigu ainult Steven talle nüüd öelda, et ta peab jälgima teisi õppimaks naiselikkust omandama Roberti jalustrabamiseks kehaliigutuste keelt!

Esmakordselt taipas Valerie, mida tähendab olla uhke selle üle, et oled naine, ja mitte häbeneda oma keha. See kajastus otsekohe ta käitumisviisis ja kõnnakus, kui ta oma magamistoa poole läks.

Ja kuidas veel kajastus!

Steven seisis, nagu oleks ta pöranda külge naelutatud. Algul ta lihtsalt ei suutnud uskuda oma silmi, või õigemini – tema aru keeldus tunnistamast, et see naine on Valerie.

Tema kehal aga selliseid probleeme ei olnud. See tundis neiu otsekohe ära ja reageeris, kusjuures see reageering jätkus ikka veel. Ootamatult süttisid kõik tunded, mida ta oli pool eluiga maha surunud ja mis nüüd eriti teravalt esile tulid, taltsutamatuks raevuks, mis sundis teda kaht astet võttes trepi üles tormama ja tõkestama neiu tee ta magamistuppa.

"Valerie... Pagana pihta, mis pagana mängu mängid?" küsis ta vihaselt.

Kui öelda, et Valerie jahmus, oluiks see sama hea kui mitte midagi öelda.

Kui talt oleks küsitud, kellele ta oleks kõige vähem tahtnud end sellisena näidata, oleks ta pisimat viivitusega nimetanud Steveni nime. Ometi oli Steven Alsworth siin ja vaatas teda nii tigidalt, niimartsevalt, et...

"Kus ta on?" kuulis ta mehe karmi häält. Mehe hääl haaras tal randmest ning ei lasknud teda Michaeli ja Leslie tuppa taanduda.

"Ta...? Kes tema?" Valerie püüdis kätt vabastada.

"Kuidas kes?! See, kelle jaoks sa oled end niiviisi üles mukkinud!" ütles Steven kihvtiselt. "Ära tule mulle ütlema, et teda ei ole, Valerie, sest ma ei usu seda."

Tema pilk oli naelutatud neiu kehale. Valerie nägu värvus piinlikkusest tumeroosaks, seejärel valgus sama kuumalaine üle kogu ta keha. Mingil arusaamatul põhjusel kõvenesid ta rinnanibud ning tulid õhukese rinnahoidja all ahvatlevalt esile. Ja siis kõige koledam – Steven märkas seda, sest ta pilk püsis neiu kehal.

Valerie kattis instinktiivselt vaba käega rinnad.

"Hiljavõitu," tähendas Steven sapiselt. "Sama hästi oleksid võinud olla täiesti alasti. Sa oled sellele kuradima lähedal."

"Üldsegi mitte," andis Valerie vastu. "Mul on seljas uus pesu, mida sa ise soovitasid osta," kaitses ta end vapralt.

"Mina soovitasin?!" Steven takerdus ja kortsutas kulmu. "Ära isegi püüa mulle selgeks teha, et ostsid kõik selle... need... minu pärast," sõnas ta järsult.

"Miks ka mitte?" küsis Valerie arutult väljakutsevalt. "See on tõsi. Just sina..."

Valerie sai sõnal sabast kinni ning ta nägu oli nüüd tulipunane, sest taipas, et oleks äärepealt olnud seda, mida ei tohi mingil tingimusel öelda. Alles viis minutit tagasi, kui ta seisis peegli ees ja püüdis kujutleda Roberti reageeringut oma muutumisele, mõtles ta oma häbiks kõigepealt Stevenile, nägi ta nägu ja kuulis ta häält.

Kõigest mõne peadpööritava hetke vältel, mis ta otsekohe kõrvale heitis, puudutasid just Steveni käed ja huuled ta peaaegu paljast keha. Vaatamata kramplikele katsetele neid sekundeid unustada



reageeris Valerie kohkumuseks ta keha neile praegu ikkagi, rinnad palusid tuliselt neid mitte eirata ja kusagil sisemuses...

"Tähendab sa siis panid need minu pärast?" kuulis ta Steveni uskumatut küsimust. Mees laskis ta ootamatult lahti ja lisas peaaegu möiraten "Valerie!"

Kui neiu alateadlikult tema häälest kostvale käsule alludes pilgu tõstis, muutus mehe nägu äkitselt täielikult. Käsi sirutus taas neiu poole, kuid seekord mitte selleks, et teda tavalise, pisut jõhkra liigutusega kinni hoida, nagu lapsepõlves, vaid – ja see oli hoopis hullem – selleks, et katta peoga ta rinnakumerus. Põial paitas ta ihu, tõmbas uue rinnahoidja kitsast riba allapoole, nii et võis näha ta tumeroosat tukslevat rinnanibu, mis nagu nõudis et Steven selle riidetüki hoopis kõrvaldaks.

"Kas minu pärast?" kordas Steven sellise häälega, mida ta ei olnud varem kuulnud ja millest kostis tundmatuid pisut kahedaid ja erutatud noote. "Või minu jaoks?"

Tema jaoks? Valerie avas suu, et kustutada ise selle arvamuse varjud, kuid kuulis, kuidas Steven ütles erutava võbinaga ta nime... ja tegi automaatselt, alateadlikult väikese saatusliku sammu ette poole. See kaotas nende viimase vahemaa. Neiu keha kõikus ahvatlevalt, nagu püüdes kõrgete kontsadel tasakaalu säilitada, ja liibus mehe vastu.

"Oh issand!" pomises Steven hingetult. "Ma pean olema aru kaotanud, kui seda teen!"

Mida sa teed, tahtnuks Valerie küsida, aga e saanud öelda sõnagi, sest Steveni suu neelas kõik helid, sealhulgas ka protestihüüded.

Võibolla ütleb ta endale hiljem, et tema pea pööratuses olid süüdi kõrged kingad ja tal oli pelgalt aluspesus jahe ning see sundis teda Steveni kuumale kehale toetuma... Võibolla olnuks nii ka täielikult rõivastatuna, aga Valerie ei olnud nii naiivne.

et mitte tunda mehe ihu kõvadust ja mõista, mida see tähendab. Ta surus end taas Steveni vastu, volutuna uuest avastusest. See, mida ta oli oma saamatutest lugenud, osutus täiesti õigeks – mehed on väga tundlikud naiste kehaliigutuste keelele.

Ent Valerie adus toimuvat juba ähmaselt, kuni tundis tema janunevat keelt oma kaitsetus suus. Alles siis taipas ta, mida olid teinud tema süütud katsetused. Aga selleks ajaks... selleks ajaks oli juba ainus, mida ta tahtis ja millele ta suutis mõelda, pöimida käed Steveni ümber ning lubada end juhendada tundlike suudluste rünnakuga.

Kui mees lõpuks peatus, et libistada keelega ümber ta huultepiiri ja käskida teda end suudelda, näis Valeriele täiesti loomulik, kõigest muust tähtsam teha seda, mida Steven palus. Algul arglikult, seejärel üha kindlamalt, sedamööda, kuidas ta hakkas tundma kasvavat naudingut sellest tegevusest, hakkas ta keeleots uurima mehe suu niisket sisemust.

Alles siis, kui Steven ta keele tabas ja hakkas seda õrnalt imema, mõistis neiu lõplikult, kui kaugele oli ta ujunud kodurannast ning kui ohtlikud on sealsed veed, kus oli ainus päästevahend Steveni täielik usaldamine.

Ta avas rasked laud, mille oli mehe süleluses värisedes sulgenud. Steven libistas sõrmeotsa üle ta kokkukleepunud huulte ning see uskumatult meelas liigutus pani Valerie võpatama.

Steven lausus hingeldades:

"Kui sa juba suudlusele niiviisi reageerid, siis võin kujutleda, mida sa tunned siis, kui suudlen sinu rindu, nibusid... sind üleni..."

Valerie ei suutnud endaga midagi ette võtta. Mehe sõnad nagu tungisid temast läbi, uputasid ta ihalainesse ja soovi temale alluda. Mõistmata, mida ta teeb, kuulis ta, kuidas ta oiates Steveni nime ütleb. Neiu käed tõusid rindadele, soovides kas neid



kaitsta või varjavast kattest vabastada, näidata kuidas Steveni sõnad talle mõjusid – seda ei teadnud ta isegi. Aga Steven nähtavasti teadis. Tema käe raskus paljal rinnal üksnes suurendas neiu sisemuses tuikavat kuumust.

Steven suudles ta kaela, paitades samal ajal ta rindu. Vaatamata oma vapustusele võttis neiu selle valmilt vastu, soovis seda.

Siis oigas ta taas ja ta keha kooldus Steveni kätes, kui selle karedad põidlad puudutasid ta rinnanuppe ning äratasid meeletu soovi tunda oma keha ta huuli, nagu ta oli äsja öelnud.

“Jah... mida? Mida sa tahaksid?” kuulis ta Steveni katkendlikke küsimusi vastuseks oma palvel, mille ta oli alateadlikult välja öelnud. Näis, et kõige loomulikum asi kogu maailmas oli vastata kaeblike häälega, mille ta ise vaevaga ära tundis:

“Ma tahan, et sa teeksid nii, nagu ütlesid... Suud mind... siia...” sosistas neiu ja asetaskäe oma rinnale katvale mehekäele.

Hiljem ütles Steven endale, et kui ei olnuks neiu keha ja hääle värint, kui polnuks tema äsjaärganud naiselikkust väljendavat pilku, võinuks ta ehk peatuda, end ohjeldada ja olukorrast üle olla. Aga ta teadis hästi, et see oli vale. See, mis juhtus, pidi juhtuma.

Ent see kõik oli hiljem. Praegu aga tundis ta kuidas neiu käsi tema käe peal vöbiseb ja ta keha veelgi tugevamini väriseb, eiras ta sisehääle karm hoiatust, võttis Valerie sülle ja viis ta tema magamistuppa. Teel ta peatus, langetas pea ja näksas õrnalt neiu kõrget rinnatippu.

Valeriel oli tunne, et seniadumatu jõud ta tapab, kui mehe suu ta rinna kohal sulgus. Ta polnud seni osanud isegi kujutleda, et võib olla olemas selliseid meeletuid tundeid, sellist valulist vajadust haarata mehe juustest ning hoida mehe pead ja huuli juukseal, kus need parajasti asusid.

See oli Stevenile juba liig. Ta võpatas.

“Kas sa tead ka, mida sa minuga teed?” küsis ta katkendlikult. “Kas tead, mida sa paned mind tegema?”

“Näita mulle,” nõudis Valerie vastuseks. “Näita, nägi mulle.... õpeta mind, Steven.”

Pilk, mis neid sõnu saatis, oli naise võrgutusvahenditest kõige ilmekam, ning Steven oli selle vastu kaitsetu.

“Val,” protesteeris ta kähedalt. “Ma...”

“Võta end riidest lahti, Steven,” sosistas neiu. “Ma tahan sind näha, sind üleni...” ütles ta paluvalt ning tema nägu kattis taas reeturlik puna.

Hetkeks jäi Steven köhklema. Seejärel võttis ta julguse kokku, asetaskäe neiu väga ettevaatlikult vöõlisse ja asus aeglaselt lahti riietuma. Ta pilk püsis pidevalt Valeriel ning oli valmis iga hetk oma tegevust katkestama, kui neiu näoilme muutub, kui ta muutab vähimatki soovi kõike tagasi pöörata.

Ent seda ei juhtunud. Kui Steveni käsi peatus viimasel rõivaesemel, mis tal veel oli – püksikutel –, ei suutnud Valerie hoida tagasi lühikest protesti- ja kärsitusehüüatust.

Mõistagi oli ta näinud Steveni keha ka varem... tal juhul suuremat osa sellest. Lapsena suples ta ilma igasuguse häbitundeta koos vendade ja Steveniga nende valdustest läbivoolavas jões. Alles pärast seda äpardunud katset oma seksikusega kolmeteistkümnnesena kaotas ta huvi poistega koos suplemas käia.

Hiljemgi oli ta üsna sageli näinud Stevenit üksnes pleekinud lühikestes pükstes. Tal oli tuttav mehe kogukas ülakeha, mida katsid kohati pehmed karvad, kuid kunagi varem ei olnud ta tundnud sellist teravat vajadust teda puudutada, lasta oma sõrmed nendesse karvadesse ja näksata nende all olevat ihu. Kunagi varem ei olnud ta tundnud sellist ohutlikku, südant ja hingamist tarretavat seksuaalset



erutust ning kirglikku iha, nagu praegu siin ootamas lamades, ja veelgi vähem seda, mida ta praegu tundis.

Kui Steven endalt viimast hilpu võttis, pööras ta selja, kuid Valerie sirutas käe teda peatama. Neil silmad reetsid ta, kui Steven allus ta sõnatule palvele ja andis talle näha end kogu mehelikkuses.

Mees kuulis ta sagenenud hingamist, nägi ta avardunud silmi ja peaaegu tundis ta keha võblusemist, kuid oli juba liiga hilja end kinni katta. Mahe kergelt jahmunud, kuid kahtlemata õndsalik "Steven" äratas temas vihahoo enda vastu, ning see lahvataski välja tahtmatu hüüatusena:

"Mis? Milles asi? Sa oled ju varemgi mehi näinud, eks ole?"

"Selliseid, nagu sina, mitte kunagi!" tunnistas neiu hääle värisedes ausalt. "Mitte midagi sellist!"

"Oo, Val..." Võideldes naeru ja pisaratega astus ta neiu juurde ja pani käed lohutavalt ta ümber. "Meestele ei tohi selliseid asju öelda, muidu lähemal uhkusest lõhki." Siis lisas ta vildakalt naeratades: "Rääkimata juba sellest, et see tähendab meil kehalist..."

"Kehalist?"

"Ma ihaldan sind," ütles Steven otsekoheselt ja võttis ta näo pihkude vahele, "aga sul ei ole varem meest olnud... ja..."

Valerie kiirustas solvuma.

"Kust sina seda tead?" hüüdis ta.

"Sa ütlesid mulle... andsid mõista..."

Pealegi, lisas ta mõttes, kuidas seletada selle süütule tüdrukule, et kogu ta reageerimine annab tunnistust seksuaalsete kogemuste ilmsest puudumisest? Ent mees, keda Valerie tõeliselt ihaldab, ei ole tema, Steven Alsworth, ja tema teab seda, kui neiu on selle äsjaavastatud seksuaalsuse laine unustanud.

Neiu vaatas Stevenile otse silma.

"Aga ma tahan, et mul oleks," ütles ta õiglaselt. "Ma tahan sind!"

Enne, kui Steven jõudis teda peatada, kummarus neiu ettepoole ja puudutas tema keha. See kerge, õrn, nagu liblikatiiva puudutus tema pinguldunud januneva liikme vastu purustas lõplikult ta enesevalitsuse riismed.

Steven oigas, liibus Valerie vastu ja hakkas suudlema ta huuli, algul õrnalt, seejärel juba ilma hõõrangu õrnuseta. Mees paitas ta keha ja vabastas selle viimastest pesuesemetest. Igale paitusele eelnes terve ahel kergeid suudlusi, mis, nagu Valerie palavikuliselt töötav kujutlus näitas, kudasid ta ümber ohkkerge, kuid ühtlasi kõrvetava kattevarju.

Tundes, kuidas mehe sõrmeotsad teevad ringi ümber ta naba, karjatas Valerie piinatult, painutas end instinktiivselt ja pakkus talle oma keha, pakkus naiseiha ürgses, ajale allumatus keeles.

Steven hakkas võbisema ja klammerdus ta puusade külge, püüdes neiu tundetulva maha rahustada – sama edutult, nagu püüdis vaigistada oma reageeringut sellele. Kui ta tundis, kuidas neiu, teadmata, mida teeb, püüab reisi paluvas kutses talale lükata, sai ta aru, et ei suuda teda enam tagasi hoida.

Steveni keha janunes tema soojust nii, et ei suutnud end enam kontrollida. Vastu panna oli kasutu. See, mis pidi juhtuma, oli sama paratamatu, nagu öö vahetumine päevaga ja kuu vahetumine päikesega, aga esialgu...

Kinnisilmi, väikesed käed kõvasti rusikasse surutud, protestikarjatusega selle pärast, et ei saa oma piinavat iha kustutada, ei taibanud Valerie, mida Steven kavatseb ette võtta, kuni tundis mehe käsi oma reitel ning seejärel ta juuste pehmet puudutust oma kehal. Aga oli juba liiga hilja... Liiga hilja selleks, et vältida šokki intiimsetest hellitustest, mida mees talle kinkis, liiga hilja, et teda peatada,



ja muidugi liiga hilja selleks, et hoida tagasi oma keha reageerimist tema huulte, tema suu, tema käte puudutustele kõhul, reitel, seejärel ka tema kõhul salajasemal ja varjataval kohal...

Tunne, mis neiu sisemust valitses, oli nii senta dumatu ja kõikehaarav, et ta karjatas instinktiivselt Steveni nime, aga kui mees taipas, mis Valeriega toimub, oli liiga hilja. Valerie juba võppus teravate orgasmikrampides.

Sokk, mis kõiki Valerie tundeid haaras, oli peaaegu talumatu. Ta keha võbises ja silmad täitusid kuu made pisaratega.

Steven süleles teda, hakkas paitama samuti nagu teda lapsena lohutades, surus ta enda vastu hällitas ja pühkis pisaraid.

"Mis..." Valerie nuuksatas ja vaikis.

"See oli orgasm."

"Ma tean..."

"Väga hea... Sel juhul tunned sa selle ära ka järgmisel korral, eks ole?" narritas Steven leebelt, ja enne, kui neiu jõudis vastuvaidlemiseks suu avada, sulges selle huultega ja sosistas kähedalt: "See kõik on tühiasi... Oota pisut... ja sa näed."

"Ma ei taha..." Valerie mõistis äkitselt, et ta tegelikult tahab, ja isegi väga! Peagi pomises ta juba Stevenile, kui tugevasti ta tahab... kui kangesti ta tahab, teda üleni, tunda sügavalt enda sees, kuidas ta tahab, et mees jätkaks liikumist nagu praegu, liitaks temaga ühte iga võimsa tungimisega sellesse erilisse võlupaika, mille ta oli alles äsja avastanud ja mis tundis nüüd meeletut janu, mille võis kustutada ainult Steven.

Kui neiu ta nime karjatas, saavutas Steven kõrgpunkti. Valerie tundis peapööritusega tema kerge, kuid paljutähendavat tukslemist ning naudingulaine löi tal üle pea.

Steven kohendas ettevaatlikult magavat Valerie

katvat tekki. Ta oli juba kogunud ja pannud korraldlikult kokku neiu laialiloobitud pesuesemed ning seejärel ka ise riietunud. Nüüd on aeg astuda Valerie enda ette, kui see ärkab ja mõistab, et mees ei õigustanud talle osutatud usaldust.

Steven ei teinud endale illusioone. Neiu seksuaalne reageering ta kallistustele seletub pelgalt sellega, et ta avastas lõpuks endas naiselikkuse, hoopiski mitte sellega, et Valerie ihaldab just teda. Valerie ju kinnitab, et armastab Robertit.

Oleks ju lihtne pärast nende lähedust magusas rambuses kõrvuti lamades veenda Valeried, et ta ei ole neiu üheski, et ta armastab teda ning just seepärast kutsus ta Valeries esile nii tugeva iha. Jumal näeb, kui palju vaeva maksis temale, Stevenile, julma kiusatuse vastu võitlemine! Aga ei, ei tohi võtta neiu õigust omaenda seksuaalsele kogemusele ja tunnetele.

Neiu armastamine ei tähendanud Stevenile üksnes kehalist kiindumust. Ta peab laskma Valeried olla inimesev ja teha ise oma valik. Aga kulub palju aega, kuratlikult palju aega, enne kui ta suudab kustutada mälust neiu magusa lõhna, tema soojuse ja pehmuse, tema kirepuhangud, tema läheduse... Teda ei unusta ta kunagi. Mitte kunagi!

Steven heitis magajale viimase õrna pilgu ja lahkus toast.



"Val, on sinuga kõik korras?"

Valerie võpatas, punastas ja hammustas murelikult huulde. Leslie südamlukku, ärevat pilku väljades pahvatas ta:

"Jah! Jah, kõik on väga hästi!"

"Ega sa ei ole unustanud, et Steven sind täna hommikul ootab?" küsis Michael ja lisas tähendusrikkalt: "Ta helistas äsja ja ütles, et talle on vaja sind näha."

"Ei ole unustanud," vastas Valerie tuhmilt.

Unustanud?! Kuidas ta sai unustada, kui... Ent praegu ei tohtinud mõeldagi sellele, miks ja mida ta ei saa unustada. Ei, ainult mitte praegu, kui ta silmade ilme ja reeturlik puna võivad tähelepanekulikele naiseõele rääkida tema tõelistest mõtetest.

Ta ärkas sügavast unest, mida tal polnud enam hulk aega olnud, alles hilisõhtul, kui pere koju tuli ning ikka veel unisena ja halvasti taibates pöördus ta voodi selle külje poole kus lamas Steven ja emba teda raugelt pärast... pärast seda, mis juhtus. Ent Stevenit muidugi enam ei olnud. See äratas Valerie lõplikult. Mõtted ja tunded vaheldusid nagu kaleidoskoobis. Neiu püüdis taastada mitte üksnes seda mida ta oli teinud, vaid ka seda, mida oli rääkinud. Sedamööda, kuidas mälu pildid selgemaks muutusid, punastas ta aina sügavamalt. Talle meenus, kuidas oli palunud, et Steven teda puudutaks ja kallistaks ning kõige hullem, palus teda...

Ent hoopis tähtsam oli taastada see, mida ta tundis ja miks.

Mõistagi ei tekitanud üksnes harjumuspärase pesu vahetamine millegi ahvatlevamaga tema selliseid hämmastavaid muudatusi ja pannud teda käituma nii, nagu ta käitus. Ja veel kellega – Steveniga!

Isegi Robertiga ei olnud ta kunagi.... Valerie neelatas kramplikult, tundes maos iiveldust, ja kuulis Leslie hoolitsevat häält:

"Oled ikka kindel, et sul pole midagi viga? Sa oled kuidagi kahvatu."

"Ma... Mul on väike iiveldus," pidi Valerie tunnistama ja lisas siis ebalevalt: "Võibolla see kalapirukas, mida ma eile sõin..."

Nüüd süngestus juba Leslie.

"Arvad? Siis viskan selle parem minema."

"Mul vist on tarvis värsket õhku," ütles Valerie, teades, et tema vaevustel ei ole midagi ühist Leslie kalaroaga.

Valerie läks töökotta, kuid ei võtnud isegi vaevaks heita pilku autole, millega pidi tegelema.

Kuidas ta ometi võis niivõrd alluda kirele... vajadusele... ihale, et tahta... Valerie neelatas närviselt, kui talle meenus, milline kabuhirm haaras teda öösel, kui ta leidis, et Stevenit ei ole ja tema soovis, et ta oleks... ning soovis seda ka hommikul argates.

Mõtteis ja tundes valitses kaos. Ta lihtsalt pidi saama kellegagi rääkida! Aga kellelt küsida abi ja nõu? Kes võiks ta ärevate tunnete puntra lahti arutada ja talle selgeks teha, et juhtunu... See, mida ta tegi, ei tähenda hoopiski... Ei tähenda mida?

Valerie oli alati arvanud, et selline lähedus, mille ta öösel üle elas, on võimalik üksnes mehega, keda naine tõeliselt armastab ja kes teda sama tugevasti armastab. Ent mees, kelle järele ta nüüd igatses, keda ootas ja iga keharakuga ihales, ei olnud millegipärast Robert, keda ta nagu armastas, vaid Steven. Steven, kellest ta ei olnud kunagi, isegi mitte kõige salajasemates unenägudes ega fantaasiates unustanud. Muide...

Valerie avas kiiresti teda ootava auto kapoti, püüdes mitte millelegi mõelda ja kartes tõele silma vaadata.



Neiu moraalireeglid ei lubanud teda endale vale tada. Isegi mitte enesekaitseks. Lähiminevikus olnud hetki, lühikesi, ehmatavaid ja meeldejäädav millal ta tundis mingit arusaamatut erutust, ning neid saatsid sellised mõttekujundid, mille meenutamine pani Valerie punastama samuti, nagu möödunud ööl, kui ta silmad avas ja juhtunud tunnetas.

Neiu tardus paigale, kui kuulis maja teises otsas köögi ust avanevat ja nägi Michaeli enda poole tulevat. Ta taipas, mida vend tahab talle öelda tuletada meelde, et Steven tahab teda näha.

Valerie laskis kapotiluugi alla, kuid nii äpardunult, et metall langes talle sõrmedele.

Nahk oli terve, kuid muljutud koht valutab mitu päeva, leidis ta kannatada saanud kohta imedest. Otsekohe tuli talle meelde, kuidas Steven oli ta kaitsmatut ja vastuvõtlikku keha öösel imenud ning mida ta selle juures tundis. Selleks ajaks, kui Michael kohale jõudis, lõi juba kogu ta keha kuumadest, tagasihoidlikusest kaugetest mõtetest. Mitte seepärast, et ta juhtunud kahetses, vaid see pärast... seepärast...

"Sa tead, et Steven palus sind minna Valleyss just hommikul?" küsis vend ettearvatult.

"Jah, ma tean," Valerie komistas iga silbi juures ning puna kord tõusis, kord kadus täiesti.

Polnud mõtet end kauem petta. Ta ei suudaks tunda midagi sellist, mida tundis möödunud ööl, kui ta Steveni vastu midagi ei tunneks. Aga kuidas seostada praegu, kirkas päevavalguses neid tundeid ja seda kirge vaenulikkusega, mis oli Valerie arvates alles hiljuti ta hinges Steven Alsworthi vastu valitsenud?

Valerie tunnistas endale, et ta mõtted on töö eemal, ja kui ta ei taha, et Michael ta kallal terve päeva näriks, on parem alla anda ja Steveni juurde minna. Ta pühkis käed nartsu vastu puhtaks, krimp

utas valu pärast paistetunud käes nägu ja astus maja poole, et end loputada ja ümber riietuda.

Samas ta peatus. Pesta ja ümber riietuda? Aga mis halba on, kui ilmub Steveni poole selles, mis tal seljas on? Nii on ta ju teinud lugematu arv kordi. Miks ta siis nüüd tunneb vajadust ilmuda sinna oma parima väljanägemisega?

Valerie uuris magamistoas arglikult ja ebalevalt oma peegelpilti. Tema õlgadele langevad helepruunid juuksed läikisid siidselt, jumestus, mille ta oli hoolikalt teinud, toonitas ta silmade värvi ja naha puhtust, huultetoon...

Valerie pidi juba võtma pabersuuräti, et see kõik naha pühkida, kuid loobus. Müüja oli öelnud, et pehmetes toonides jumestusvahendid sobivad igaks sellajaks. Võibolla seepärast, et ta ei olnud varem huulepulka kasutanud, näisid huuled praegu täidlasemad, isegi pisut pundunud, või tuli see... Ta sõrmed värisesid pisut, kui ta tarvitamata suuräti kõrvale pani.

Mingi osa Valeriest kartis Steveniga kohtuda, kuid teine osa... Tema süda jättis vahele ühe löögi, seejärel teise. On ta tõesti enese teadmata Alsworthisse armunud? Ja kas mitte seepärast...? Järelikult Steven teab, rahustas ta end automaatselt. Järelikult saab ta aru... ja seletab. Steven võiks...

Kuum puna värvis ta põski, kui neiu taipas, kuhu on patused mõtted teda viinud. Steven võiks... Mida? Steven võiks teda süleleda, suudelda meeleliseni ja seejärel...

Teksapüksid ja ruuduline särk näisid talle raskekena ning palavatena. Kogu ta keha läbistas magus valu, samasugune, nagu ta oli tundnud möödunud ööl.

Steven... Valerie oli kindel – mees teab, mida ta tunneb, milline pelglikkus ja ebakindlus temas valitseb, kuidas ta vajab tema mõistmist, tema... tema... armastust!



Steven kortsutas kulmu ja püüdis süveneda endas, et miks ta ei lehvaks liiva täis. Kahtlemata oli see unetuse tagajärg, aga kuidas ta suutis pärast juhtunut uinuda? Mida tundis Valerie täna hommikul ärgates? Vihkas teda endisest veelgi enam või...?

Mõistagi on see nii! Asjaolu, et ta neidu armastab, ei õigusta teda põrmugi, ei tema enda ja veelgi vähem Valerie silmis selles, et ta pea kaotas. Aga ikkagi – lebades unetult ja mõeldes Valeriele, meenutades, kuidas neiu ta embustes käitus, tema soojust, tema millegagi tumestamata usaldust, ei kahetsenud Steveni hinge mehelik ja häbitu olemine juhtunut.

Ta ei suutnud kahetseda, et kuulis esimesena ja ainukesena neiu kirekarjeid, tema tahtmatult naiseliku erutuse sõnu. Võibolla Valerie ei armastanudki teda, kuid möödunud ööl kuulus temale lühikest aega täielikult ning ta võis neidu armastada ja hellitada, võis talle näidata ta kire ja iha tõelist sügavust, nagu ka enda oma.

Ent saabunud hommiku kainenestavas valguses oli ta kohustatud vaatama näkku tegelikkusele ja Valeriele. Seepärast helistas ta Michaelile ja saatis tema kinnituse, et öde tuleb tema poole.

See, mida ta kavatses Valeriele öelda, nõudis omaetteolemist ja aega. Neiu pidi teda lõpuni kuulama ja aru saama, et selle eest, mis juhtus, ei kannaks Valerie mingit vastutust. Vähemalt sellest koormast suudab ta tema vabastada. Muudel asjaoludel ja teiste naiste puhul pidanuks ta küsima: kui sa armastad siiralt teist meest, miks sa siis mulle nii kirglikult, nii meeleldi ja nii instinktiivselt vastasid.

Praegusel juhul arvas ta teadvat vastust: lihtsalt seepärast, et ta oli lähedal ja surus oma ihaga maha.

Steven kortsutas kulmu, kui nägi majale lähenevat tundmatut "Buicki". Ta pöördus aknast kõrvalt

ja läks välisuksele. Võibolla saabus Valerie kliendi autoga?

Noos naisterahvas, kes autost välja astus, oli vaevalt talle tuttav, kuid tema kehakeel kindlasti talle piisas ühest pilgust, et aduda külalise kõnnakus peent provotseerimist, nagu selleski, kuidas ta silus laitmatult siledat seelikut, libistades käed mööda puusi alla ning läkitades talle sealjuures pika pilgu ja aeglase naeratuse.

"Vabandage," alustas ta kohe, kui oli kuuldekaugusele jõudnud. "Te vist ei tunne mind. Ma olen Valerie sõbranna Rachel Craig. Me kohtusime teiega paar nädalat tagasi linnas." Ta raputas juukseid ja naeratas taas. "Käisin just farmis, aga Valerie'd seal ei olnud. Kas te ei võiks talle võimaluse korral minu poolt midagi edasi anda? Ma ei oleks teid tülitanud, kui sellega poleks kiire. Tema sõbralt Robertilt tuli telegramm. Ma töotan samas kontoris. Ta saabub varem, kui oli kavandatud. Arvasin, et Valeriele on tähtis seda teada. Ilmselt igatseb Robert Valerie järele samuti, nagu Valerie tema järele." Näitsik vaatas ukse poole, mille Steven oli enda järel sulgenud. "Kui ilus maja!" tähendas ta asjatundja ilmel. "Tahaks näha rohkem..."

"Kardan, et me ei ole ekskursioonil," vastas Steven kiretult ja lisas viisakalt: "Mõistagi hoolitsen selle eest, et Valerie teie teate kätte saaks. Nüüd aga vabandage mind, mul on palju tegemist."

Enne, kui Steven pöördus, märkas ta külalise näole lahvatanud puna ja oli kindel, et see on põhjustatud pigem pahameelest, kui segadusest. Ei saa öelda, et Stevenile ei meeldi naised, kes algatuse enda kätte võtavad. Põhjus, miks see daam temas vihkamist äratas, ei seisnenud niivõrd tolles, kui võrd selles, et just tema tegi teatavaks uudise, mida Steven kõige vähem teada tahtis. Steven lõi muiates ukse kinni ja jättis naise tee seisma.

Tähendab – Robert igatseb Valerie järele? Vaat



kus uudis! Mis siis ikka. Kahju, et ta ei hinnanud neiu tundeid rohkem siis, kui tal oli selleks võimalus. Ent Valerie võtab nagnii joovastuses vastu teate tema enneaegsest naasmisest isegi siis, kui see on nii.

Kas Valerie räägib Robertile, mis nende vahel juhtus? Kui jah, mida peab siis Robert tegema? Nii enda kasuks peab ta Valeried selle eest hoiatama, ütles Steven endale karmilt. Ta oleks üldse pidanud kohe neiu ütlema, et ta sellest kellelegi ei räägiks. Milleks on talle vaja üldsuse kohtumõistmist?

Valerie märkas sissesõiduteelt maanteele pööravat "Buicki" hetkel, kui ta Steveni maja poole suundumiseks suunatule sisse lülitas, ning tundis otsekohe ära nii auto kui selle juhi. Rachel raputas pead ja lähetas talle pilkava naeratuse, nagu Valerie tundis, kuidas tema nägu lõi lõõmama sellest samast mürgisest leegist, mis kõrvetas ka ta tundeid.

Tee Steveni kodu juurde oli lühike, kuid sellel piisas Valeriele taipamiseks, miks temas puhkes Racheli nägemisel äkkvihahoog.

Ta oli armukade... ja põhjus oli selles, et tema tüdruk, teine naine Steveni pool käis. See kiivus oli hoopis tugevam sellest, mida ta tundis siis, kui Rachel tema juuresolekut eirates Steveniga avalikult flirtis.

Steven kuulis, kuidas mingi auto järsult pidurdas. Kes pagan see siis veel on? Ta avas ukse ja nägi Valeried. Neiu lendas kuulina autost välja, silmad hiilgamas ja väikesed kämblad tugevasti rusikas. Steven jooksis trepist alla talle vastu.

"Mida tema siin tegi?" pahvatas Valerie ja lisas enne, kui Steven jõudis vastata: "Muide, võiksid seda isegi taibata!"

Ta nägi Stevenit ähmaselt läbi silmisse valgunud pisarate. Need olid peaaegu sama kibedad, nagu

kiivuski, mis teda rusus ning mida võimendas kaotuse- ja tühjusetunne.

"Ta tuli sulle teadet tooma. Nähtavasti tuleb Robert tagasi varem, kui arvati."

"Robert tuleb tagasi?"

Valerie kahvatas ja seejärel punastas. Kiivuse kuum laava tardus otsekohe, kui ta äkitselt tundis oma käitumise vääritust, ent kui Steven ta näo värvi vahetumist nägi, järeldas ta otsekohe, et see tuleb hirmust ja süütundest.

"Astu sisse," soovitas ta järsult. "Meil on tarvis rääkida ja parem oleks seda teha toas."

"Ma tahan..." alustas Valerie, kuid Steven katkestas teda ust avades kähedalt:

"Oo, pole raske mõista, mida sa tahad, kuid kardan, et ma ei saa sulle seda anda, sest..."

Kolm jardi, mis neid lahutasid, ei takistanud teda kuulmast, kuidas neiu hingeldas, kuid õnneks läks Valerieil korda langetada laud enne, kui mees jõudis näha ta silmis talumatut valu.

Neiu tahtnuks öelda, et mees eksib rängalt ja tema julmus on täiesti kohatu. Siia tulles ei kavatse ta Stevenile öelda, et armastab teda, ega paluda tema vastuarmastust. Selleks oli ta liiga lühike. Kui mees mõtleb kas või hetkekski, et möödunud öö pärast... et ta võiks tahta... et ta on siin selleks...

"Hoopis sina soovisid mind näha," ütles neiu püüdu kokku võttes ja astus vastumeelselt sisse.

Valeriele polnud tarvis juhatada, kuhu lihtsas, kuid elegantises vestibüülis pöörduda, et minna valgesse raamatukokku, mis oli Steveni lemmikruum. Vastupidiselt tavalisele ei hakanud Valerie sisetundes nautima vana naha ja puidu lõhna ega tardunud toredat punasest puust mööblit imetlema.

"Milleks sa mind näha tahtsid?" küsis Valerie selle asemel, vältides Steveni poole vaatamist. Ta arvas, et teab juba vastust sellele küsimusele.



Näis, et ka Steven ei märka oma ümber midagi. "Poleks osanud arvata, et sa seda küsid. Kas tõesti ei tea?" sõnas ta väljakutsuvalt. "Möödunud ööl..."

"Möödunud öö ei tähenda midagi," kiirustas Valerie teda katkestama, ikka veel Steveni poole vaadates. Sestap ei märganud ta varjamatut kibedust nende sõnade juures mehe nagu moonutas.

"Sulle võibolla tõesti," nõustus Steven end kiirust kokku võttes.

"Nagu sullegi!" hüüdis Valerie, kes ei jõudnud enam sõnu tagasi hoida.

Sõnu, mida Steven tõlgendas omal viisil. Kas kõlanud neiu hääles palve, et mees kinnitaks, nagu ei tähendaks see öö ka temale midagi, et ta ei hakaks oma armastuseavaldusega teda piinlikkuse olukorda seadma? Seepärast noogutas ta nõustus ja jätkas järsult:

"Meile mõlemale võibolla küll, aga teistele... Minu arvates oleks mõistlik, kui see, mis meie vahel möödunud ööl juhtus, jääks ainult meie teada..."

Alles nüüd vaatas Valerie talle otsa.

"Sa ei taha, et keegi sellest teada saaks?" küsis ta põlglikult.

"Aga sina?" küsis Steven pahaselt ja tõmbas peale juuste. "Asi pole selles, kas mina tahan või ei taha, et inimesed sellest teada saaksid, Valerie. Ma mõtlen sinule. Sinu Robert tuleb varsti tagasi ja keegi vähem tahaks ta teada, et sa... Ma räägin sellega sinu kasu pärast, mitte aga... Lõppude lõpuks peab see, mida sa tegid... mida me tegime," õiendas Steven "aitama ainult kaasa sinu suhete kujunemisel Robertiga..."

"Ah selleks sa siis tassisidki mind voodisse armatsesid minuga?!" karjus Valerie, kes ei suutnud end enam ohjeldada. "Sellepärast, et see võib panna Robertit minusse armuma?! Ma vihkan sinu, Steven Alsworth!" jätkas ta tuliselt. "Vihkan sinu rohkem, kui kedagi kunagi oma elus!"

Enne, kui Steven jõudis teda peatada, jooksis Valerie raamatukogust välja, tuiskas läbi vestibüüli ja lõi välisukse enda järel kinni.

"Valerie!" hõikas Steven talle järele.

Aga oli juba hilja. Automootor möiratas ja hetk hiljem trepile hüpanud Steven nägi üksnes kaugevat tolmutpilve ning lõi nukralt käega.

Niisiis leidsid tema kartused kinnitust. Valerie meelepeering möödunud ööle oli kohutav. Nagu ta oli avanud, süüdistab neiu kõiges teda. Nii selles, et ta tookord kirest pea kaotas, kui selles, et on nüüd meeleheitel armastuse reetmise pärast, mida ta end sõnul Roberti vastu tundis. Aga ega ta tegi parem ole! Niiviisi arvates, et suudab temaga sellest rääkida, teda aidata, veenda...

Pooltel koduteel vähendas Valerie kiirust ja peatas. On tarvis rahuneda. Sellises seisundis ei tohi mingil juhul koju minna.

Ta suunas kuivade silmade tuhmi pilgu kauka. See, mida ta praegu tundis, oli liiga valus. See valu lähtus nii sügavalt südamest, et Valerie teadis – see jääb temasse alatiseks. Nüüd tuleb tal teada teadmises, et Steven ta hülgas. Tema aga armastab meest väga...

Valerie pigistas hambad kokku ja võpatas peale tulevast valuhoost. Ta oli Stevenit alati armastanud. Alles nüüd omandas ta inimesena, kes varem ei teadnud, et ta nägemine oli ähmane ja moonutas teda, nägemise, tõeliselt selge nägemise, suutis näha ja mõista, kui väljamõeldud, lapsik ja paljuski ebatõenäoline oli olnud ta armastus Roberti vastu.

Jah, ta ei armasta Robertit üldse, ei ole kunagi armastanud. Tema kujutluses oli mehe ja naise vaheline armastus midagi hella, õdusat ja sündimatu, osa elust, mis ei puuduta ega muuda selle ühtegi.

Kuidas ta võis niiviisi eksida? Armastus ei ole



sulnis, õrn ja allaheitlik, see ei lase endaga manipuleerida ega end kellegi elu kindlatesse raamidest pigistada.

See tema tõeline armastus osutus tormakalt juhitamatuks jõuks, mis hõivas ja vapustas ta tundeid ja ihalusi. See muutis kõike – kogu ta käitumist iga osake. See armastus sai eelkõige valulike meeleheiteks, kirklikuks kiindumuseks ja vajaduseks, selle lõputuks igatsemiseks, mida ta kunagi ei saa.

See armastus oli Steveniga. Aga Steven teda armasta. Steven ei taha... Teda pole Stevenile vaja. Ta vist isegi ei meeldi temale. Iseloomulik näide, et mees ei hoidunud meenutamast, et Robert on sõber.

Robert. Valerie püüdis meenutada ta nägu, kuidas ta leidis, et ei suuda seda teha. Ainsad näojooned, mida ta ette kerkisid, olid Steveni omad.

Steven jälgis mornilt, kuidas Valerie auto tolm pilvedes kaob. Neiu oli harukordselt hea autojuht, mis viis tema kodust Roslandide farmi, rahulik sellel ei sõitnud peaaegu keegi, kuid Valerie praegu meeleolu juures...

Ta otsis taskust oma auto võtmed ja hakkas minema, kui kuulis telefonihelinat. Hetkeks tundis Steven kiusatust seda eirata, kuid ta ootas tähtsust tööalast kõnet.

Steven pistis võtmed vastumeelselt taskusse ja astus majja.

Möödus ligi tund, enne kui Valerie tundis end kojuminekuks piisavalt rahulikuna. Kurjus ja ahastatud uhkus, mille tiivul ta Steveni juurest minema lendas, andis aset tuhmile ja tummale tühjusele, mis sulges ta nii hapraste kookonisse, et ta pelgata läheneda millelegi või kellelegi, et seda mitte rikuda. See laseks selle valu taas välja ennast hõivama.

Leslie nägi, kuidas Valerie auto ära pani ja astus kokkumisi töökoja poole, saatjaks meeleheide, mis hõlmas tema kohal nähtamatu pilvena.

Ta jättis taina, mida ta segas, sinnapaika, tegi talle tassi kohvi ja viis töökotta.

Valerie silmitses vennanaist apaatselt, kui see koputas, sisse astus ja kohvikandiku töölaualale kohasse kohta asetas.

"Mina ei tea, mida ma tunnen viiendal kuul," ootab Leslie ja istus, nagu poleks midagi juhtunud, aga juba praegu näen välja suur ja kole."

"Üldsegi mitte," kinnitas Valerie ja pani käest konstruktsiooni, mida oli püüdnud lugeda.

Tegelikult sobis vennanaisele rasedus. Öitsev ja emelik naine lausa säras. Valerie täheldas muudatust ka vennas. Ta oli Lesliet kogu aeg armastanud, kuid nüüd... nüüd suhtus temasse nii, nagu oleks ta maailma imetabaseim naine.

Vennanaist vaadates tundis Valerie äkitselt, kuidas ta silmadesse valguvad kuumad, kibedad pisarad. Ta pöördus kiiresti kõrvale, et Leslie neid ei näeks, ja tegi näo, nagu uuriks mingeid pabereid.

Samal ajal jätkas Leslie kergel toonil:

"Pool tundi tagasi helistas Steven. Ta tahtis teada, kas oled tagasi jõudnud. Ta häälel kõlas väga ärevalt."

Steven muretses tema pärast? No küll on lugu... Kõllap kartis, et ta eirab hoiatust ning räägib juhtumist Lesliele ja Michaelile.

"Ta ütles veel, et Robert tuleb varem tagasi."

"Jah," kinnitas neiu puise häälega. Ta ei tahtnud seda juttu jätkata.

Leslie rüüpas kergelt kulmu kortsutades kohvi. Tema oli millegipärast erutatud, kuid ta ei kiirustanud küsitlust süvendama.

"Arvatavasti oled sa temaga kohtumise eel pisut ärevil ja ebalev. Kujunenud olukorras on see täiesti loomulik ja..."

"Erutatud... Steveniga kohtumise eel? Kuju-



nenud olukorras? Ei tea miks?" küsis ta põlglikult unustas silmades sädelevad reeturlikud pisarad ja vaatas Lesliele kahtlustavalt otsa. Järelikult ei Steven vastupidiselt sellele, mida Steven tema ütles, ikkagi Lesliele midagi rääkinud. Aga milleks? Võibolla selleks, et panna Valerie tema sõnu kinnitada? Vaene Leslie! Enesele teadmata oli ta lasknud Stevenil end ära kasutada sama halastamatult, nagu tema, Valerie, olgugi teisel moel...

Leslie kuulas hämmastunult ta sõnavalingu. "Val, ma räägin Robertist, aga mitte Stevenist. Õnnestus tal lahkelt vahele torgata."

Valerie taipas liiga hilja oma viga ja seda, võinuks seetõttu oma saladuse avalikuks teha.

"Kas läksite Steveniga tülli?" küsis Leslie leebelt.

Valerie ei suutnud vastata ja raputas ainult pead. Leslie loobus targalt edasisest küsitlemisest.

9

"Ole terve head nõu andmast, Steven," tänas Michael kogu südamest sõpra ja tõusis, et minema hakata.

Kogu hommikupooliku oli ta veetnud Alsworthi kodus ning arutanud pensionifondi plusse ja miinuseid, sest kavatses selle liikmeks astuda.

"Farm annab meile suhteliselt head tulu, aga ma ei või iial teada, mis saab edasi," Michael raputas pead. "Võttes arvesse lapse tulevikku..."

"Küllap vist ootate Lesliega kannatamatult edasi seisvat puhkust," sõnas Steven. "Ärasõit on päris lähedal."

"Jah, me ei jõua seda päeva ära oodata. Aitäh, et lubasid selleks ajaks meile kolida ja majapidamist järgi vaadata. Muidugi saaks Val sellega ka hakkama, aga me ei tahaks teda üksinda jätta

tegelikult..." Ta tõmbus kergelt pingule, viivitas pisut ja jätkas ebalevalt: "Leslie muretsseb pisut ta praeguse seisundi pärast. Talle näib, et olete tülli läinud ja... Jah, Val kannatab kindlasti. Muidugi mängib suurt osa ka eelseisev kohtumine Norman Petersiga pangast. Sa tead, et ta võttis töökoja sisustamiseks laenu ja kui olla avameelne, siis..." Michael vangutas pead. "Räägin sulle seda, mida olen temale mitu korda öelnud. Asi pole selles, et ta oleks halb mehaanik – sellena on ta esmaklassiline. Lihtsalt meestele on vastukarva mõte, et nende autot parandab naisterahvas."

"Tahad öelda – meestele ei meeldi tunnistada, et naine tunneb nende auto mootorit neist endist paremini," parandas Steven kuivalt.

Michael naeratas viltuselt.

"Eks sa proovi seda Valile öelda! Sa ju tead teda. See on talle nagu punane rätt härjale. Ta plahvatab igaasukohe, nagu näärripauguti. Nii oli vähemalt varem. Aga viimasel ajal on ta kuidagi rusutud. Muide, kuidas edenevad teie õppetunnid?"

"Me katkestasime need," vastas Steven süngelt. "Vastastikusel kokkuleppel."

"Tema ütleb sedasama," venitas Michael.

Nad olid Steveniga koos kasvanud ja Michael pidas teda sõbraks. Ometi oli Alsworth talle selgesti mõista andnud, et ei taha mõningaid eluseiku temaga arutada. Ükskõik mis neil Valiga ka juhtus, andis nende ühine vaikimine mõista, et see ei kuulu isegi arutamisele. Mõistes, et edasine küsitlemine võiks üksnes Stevenit pahandada, jättis Michael selle teema kõrvale.

"Leslie palus sind mitte unustada, et oled meie sõõgilauas alati oodatud külaline," ütles ta teda saatvale majaperemehele.

"Täna," vastas Steven ja küsis äkitselt ärevalt: "Kuule, Michael... Kas Valerie lood on tõesti nii halvad?"



"Halvemad ei saagi need enam olla. Ta püsis pinnal üksnes selle tõttu, et tal ei tarvitse maksta ruumide kasutamise eest. Pakkusin talle abi, aga sa ju tead, kui uhke ja kõigutamatu ta on. Mõnikord tuleb tunne, et jälgin last, kes koera moodi üle kallastest väljunud jõe ujub. Esimehe loomulik kiik on hüpata vette teda päästma, kuid Val... Mõõdunud nädalal kaotas ta veel ühe kliendi. Mees ostis selle uue auto ja garantiiajal võib seda hooldada üksnes töökoda. Midagi sellist juhtus ka siis, kui talle pandi ette parandada avarii teinud auto. Ta oleks remonteerinud seda meelsasti ja täiesti mõistliku tasu eest, aga kuna ta töökoda ei ole registreeritud üheski kindlustuskompaniis, siis öeldi talle ära. Leslie ütles, et ta olevat jälle hakanud otsima õpilase kohta, mõnikord aga rääkivat isegi sellest, et kolib siia kusagile kaugemale."

"Kolib?" kordas Steven järsult. "Aga miks? Nädala lõpul saabub ju Robert, eks ole?"

"Jah," kinnitas Michael. "Otsustades tema viimaste päevade telefonikõnede hulga järgi tuleb meil võibolla tunnistada, et eksisime, kui arvasime, et ta kavatseb Valiga suhted katkestada."

Õnneks vaatas Michael sel hetkel kõrvale ja ei näinud Steveni nägu moonutavat valugrimassi.

Milleks kõik need piinlemised? küsis Steven endalt ärritatult, kui Michael oli läinud. Miks ei võiks tema kõike maha müüa ja kolida kusagile Valerieist kaugemale? Aga tal ei ole õigust murda truudust kaheksa-aastasele perekonnatraditsioonile, katkestada ajalugu üksnes seepärast, et ei suuda taluda armastatud naise lähedust, kes kuulub teisele mehele... Tal ei ole õigust kas või seepärast, et on Alsworth ja onu osutas talle au, usaldades tema kätte perekonnamajandi. Ometi ei suuda selle omamine iialgi heastada seda, et tema kõrval puudub naine, kellesse ta kunagi armus, keda ta armastab praegu ja alati.

Kas Valerie hakkab teda Roberti embuses meenutama? Kas talle tuleb meelde, mida ta tundis siis, kui kuulus temale ja vastas nii kirglikult ta hellistustele. Kas ta...?

Mis mõte on nendel piinavatel mõlgutustel? Sellega ei muuda ju midagi. Aga millega siis? Seda teab ainult jumal.

Tal oli olnud piisavalt aega harjumiseks mõttega, et Valerie teda ei armasta. Aga miks, mispärast kinkis ta oma armastuse Robertile, mehele, kes ei oska teda hinnata? Milleks kuradiks pakkus tema, Steven, end tobeda teenistusvalmidusega aitama teda avastada oma naiselikkus sellele lurjusele? Steven ise oli ju alati teadnud, et Valerie on suurepärane, tundlik ja võimeline armastama.

Olgu, võibolla ei olnud tema katsed õpetada Valeried ennast hindama ja panema teda mõistma, kui tühine ja ennasttäis loll on see Robert, eriti edukad, kuid tal on muidki võimalusi tema aitamiseks ja kaitsmiseks.

Steven naasis raamatukokku ja helistas kiiresti oma farmi valitsejale. Andnud sellele mõne lühikese korralduse, valis ta oma usaldusmehe numbri.

See, mida ta teeb, ei päästa Valeried hingehädadest, kuid vähemalt hoiab teda rahaliste kaotuste eest. Olgu pealegi, et nii valitseja kui usaldusmehe häälest kostvad toonid andsid mõista, et mõlemad kahtlevad ta mõistuses.

Valerie silus väsinult juukseid, mida ta oli viimastel päevadel kandnud lahtiselt, pehmelt õlgadele langevatena. Sama automaatselt jumestas ta end ja pani selga hästiistuvad rõivad. Temaga toimunud muudatustel ei olnud midagi ühist uute riidega hiljuti omandatud naiselikkusetunnetusega. Ei, pehmed varjud silmade all, mis andsid talle relvustava kaitsetuse, ei võlgnenud oma tekkimise eest länu Steveni õppetundidele, vaid talle endale.



Tal oli raske sel päeval, millal ta tõrjus sarjakult mõtteid Stevenist, kuid veel raskem oli öösel, kui armastus, kirglik iha ja kärsitus murdis tema alateadvusest unenägudesse ning sundis teda pisarmärgade põskedega ärkama. Ta vajus Stevenit ja mis veelgi hullem – kās või naudingut, mille ta oli saanud mehe embuses ja mis võimaldaksid ajutiseltki uskuda ta armastusse. See oli talumatu! Isegi talumatu, kui krahh, mis tabas tema lootusi luua oma ettevõtte ning tõestada kõigidele kahtlejatele ja pahasoovlikele, et naine võib olla mehaanikuna meestega võrdselt edukas. See polnud enam öine halb unenägu. Sellest andsid tunnistust numbrid, mida Valerie praegu masendatult uuris.

Kolme tunni pärast tuleb pangatöötaja meenutama, et on aeg arveid tasuda. Kahtlemata tahab ta tõelise olukorra selgitamiseks tutvuda raamatupidamisandmetega. Milline see olukord siis on? Valerie ohkas kurvalt. Tema tegevus ei anna tulu.

Ei saa öelda, et ta poleks klientuuri pärast võidelnud. Ta võitles, kuid tulemusteta. Numbrid tema ees rääkisid ühemõttelist keelt ja Valerie teadis, et panga esindaja ütleb sedasama.

Tema äri osutus elujõuetuks. Seda ei suutnud päästa isegi tasuta ruumid ega see, et ta ise ei puudutanud sellesse paigutatud raha ning kasutas enda tarbeks ainult oma sääste ja parandiprotsente.

Leslie tundis talle kaasa ja püüdis lohutada.

“Ära niiviisi muretse,” rääkis ta. “Norman saab kindlasti aru. On ju silmnähtav, et sa rakendad töökoja säilitamiseks kogu jõu.”

“Võibolla küll, kuid selgub, et sellest ei piisa. Ilmselt oli isal õigus, kui ta ütles, et ma ei suuda iialgi...” Valerie hammustas huulde ja raputas pead. “Ma vist oleksin pidanud siiski astuma ülikooli ja saama seejärel naistele sobivama töö,” lõpetas ta kibedalt.

“Mis sa nüüd, Val,” venitas Leslie leebelt.

Ent Valerie oli lohutamatu.

“Mitte midagi head mind ei oota. Norman Peters ütleb kindlasti, et olen kulutanud oma raha ja asunud juba pangalaenu kallale. Mul pole midagi vastu öelda.”

Leslie süda pakitses kaastundest.

“Võibolla Michael...” alustas ta.

Valerie raputas energiliselt pead.

“Ei! Kui ma ei suuda ettevõtmist välja vedada oma rahaga, siis ma ei taha... ei vääri... Asi ei seisne rahas ega uues laenus, Leslie,” ütles neiu meeleheitlikult. “Michaelil oli õigus! Nüüd olen selles omal nahal veendunud. Mehed ei usalda naismehaanikut.”

“Aga on ju ka naisautojuhte.”

Valerie raputas taas pead.

“Juhte küll, aga mitte mehaanikuid. Tegelikus elus... see ei toimi.”

“Olgu, jätame selle. Varsti tuleb Robert,” püüdis Leslie tema tuju parandada. “Tema viimaste päevade aktiivsus näitab, et ta igatseb sinu järele.”

“Lahusolek pehmendab südant,” tähendas Valerie apiliselt.

Kui sedasama võiks öelda ka enda kohta! Paraku valutab ta süda Steveni pärast. Tema puudumine ahistas hinge ja riisus une – tema, aga mitte Roberti äraolek!

Valerie vaatas kella ja täheldas, et panga esindaja ilmub farmi kiiduväärselt täpselt.

Michael oli pannud ette lükata oma ärikohtumine edasi, et olla Valerie kõrval ja teda toetada, kuid neiu keeldus.

“Sa oled minu vastu väga hea, kuid saa aru, on asju, mida ma pean tegema iseseisvalt.”

Hiljem pidas Michael naisega aru. Valerie on viimastel päevadel muutunud tundmatuseni. See ei puuduta üksnes ta välimust. Ta on täiskasvanum.

“Muutunud tüdrukust naiseks,” seletas Leslie.



"Seda jah," oli Michael sunnitud nõustuma. "Temast on saanud tõeline naine."

Ka autost väljunud Norman Peters imestas Valeriega toimunud muutuste üle. Tavapärase lohaka türbi asemel kandis ta kehale hästi sobivaid pükse ja pehmet kootud džempri. Mõistagi ei võinud ta teada, et neiu kulutas nendele kogu raha, mille isa ja tädid olid talle sünnipäevaks kinkinud. Ent mida kõike ei tehta hiljuti omandatud enesekindluse säilitamiseks!

Norman tervitas teda isalikult naeratades.

"Valerie! Sa näed väga hea välja!"

Ent vaadanud neidu tähelepanelikumalt, pidi ta nentima, et see ei ole nii. Valerie nägi üksnes teisiti välja, oli muutunud tundmatuseni paremuse suunas. Need muutused lasksid teda näha uue pilguga ja mõista, kui võluv noor naine ta tegelikult oli, kuid öelda, et ta sealjuures hea välja näeb, oleks vääri.

Mida kauem Norman teda vaatas, seda mornimaks muutus ta pilk. Neiu tavaliselt helge ja muretu nägu kandis nüüd sügava sisekriisi pitsi. Paraku oli tal tulnud liiga sageli kohtuda pangaklientide selliste tunnustega. Norman Petersi süda võpatas.

Ta saabus siia lootuses, et neiu töökoja rasked ajad on juba seljataga ja tõestanud õigust olemasolule. See olnuks kasulik nii Valeriele kui pangale. Pealegi oli ta Valerie ja kogu Roslandide pere ammune tuttav. Näis, et leiavad kinnitust tema halvimal kahtlused.

Poole tunni pärast oli tema kahtlustest saanud veendumus. Ta sulges arveraamatu ja ohkas.

"Valerie," alustas ta, "mul on väga kahju, aga..."

Norman Peters pidi katkestama, sest Valerie tähelepanu koondus õue sõitnud autole. Ta vaatas tardunud ilmel aknale. Uudishimust aetuna vaatas Norman samas suunas ja tundis autost väljunud mehes ära Steven Alsworthi. Ta muidugi teadis, et Michael ja Steven olid ammused head sõbrad, kuid

seekord ei läinud viimane majja, vaid suundus Valerie töökoja poole.

Neiu pöördus kiiresti kõrvale, et varjata teda mehe nägemisel hõivanud võbina kajastus oma näol.

"Vabandage hilinemise pärast," alustas ta, noogutas tervituseks Normanile, avas nahkmapi luku ja võttis välja paksu paberipataka. "Linnas on kohutavad liiklusummikud. Ma tõin sulle teeninduslepingu, Valerie. Hea, et te siin olete, Norman. Võibolla tuleb teil kinnitada Valerie allkiri nendel lepingutel."

"Teenindusleping? Mis leping see selline on?"

Valerie tahtis edasi küsida, kuid hääl vedas teda alt. Steven astus mõne sammu lähemale – ja neiu keha reageeris talle meeletult.

Mees kandis ametlikku musta ülikonda ja lumivalget särki ning ülikonna toonis lipsu kaunistas tema silmade karva muster. Selle lipsu on talle kinkinud naisterahvas, ruttas Valerie arvama – ja eksis.

"Leping näeb ette kõigi minu farmi seadmete ja Andy Jenkinsi auto hooldamist ning kehtib viis aastat. Selle aja jooksul vastutate täielikult kõigi masinate ja mehhanismide korrasoleku eest."

Steveni hääl kõlas täiesti ametlikult. Näis, nagu ei märganukski Valerie vapustatud ilmet ja täielikku segadust pangatöötaja näol, kellele öeldu täielik mõte alles ähmaselt päralt jõudis.

"Minu auto on erilepingu objekt." Steven tõusis ja heitis pilgu kellale. "Ma ei tahaks teid takka kdirustada, kuid keskpäeval pean olema direktorite koosolekul ja kui me praegu lepingu allkirjastaksime..."

Valerie ei suutnud Stevenilt pilku lahti kiskuda. Kõigi pühakute nimel, mida ta on ette võtnud? Mida ta teeb... räägib? Ta polnud kunagi arutanud Valeriega sellise kootöö võimalikkust ega isegi vihjanud, et kavatses soetada remondibaasi seadmete ja masinate tarvis...



Ta raputas pead veendumaks, et toimuv on unenägu. Siis sulges ta silmad ja avas need taas kindlas usus, et kõik on kadunud, aga seda ei juhtunud.

"Steven..." alustas ta nõrgalt.

Siinkohal katkestas teda Norman Peters, kes ei suutnud oma küsimustetulva enam tagasi hoida:

"Mister Alsworth, kas ma mõistsin teid õigesti? Te annate Valeriele täieliku õiguse hooldada ja remontida kõiki oma farmi tehnilisi seadmeid?"

"Ta vääraks parematki pakkumist," tähendas Steven hooletult õlgu kehitades. "Kahtlemata ei leidu üheski töökojas temast paremat mehaanikut. Ah jaa, muide," lisas ta argiselt, "Valerie rääkis mulle kunagi, et tal on praegu rahalisi raskusi. Arvan, et võin paigutada ta ettevõttesse mõningase kapitali ja hakata ta uue pangalaenu tagajaks."

Norman Petersil oli nägu, nagu oleks talle kukkunud sülle loteriivõit. Valerie aga oli ikka veel šokile liiga lähedases seisundis selleks, et Steveni öeldust kas või aru saada.

Steven müksas teda.

"Kuule, Valerie, kui sa praegu paned siia oma allkirja, siis võib Norman selle õigsust tõestada ja mina jõuan veel õigeks ajaks nõupidamisele."

Valerie viibis nagu udus. Nüüd võtab ta Steveni ulatatud sulepea, mis säilitab veel tema soojust, ja ta silmi tungivad kibedad pisarad. See soojus pärines teisest elust, kui ta tundis seda oma kehal, oma salajases... Ta kummardas kiiruga paberite kohale, et mehed ei märkaks tema näol kajastuvat kuumalainet. Ent Steveni eest ei saanud varjata dokumendile alla kirjutavate sõrmede värinat.

Mis siis õieti juhtus? püüdis Valerie selgusele jõuda. Miks otsustas Steven need paberid Norman Petersile alla kirjutada anda? Selge oli ainult üks - selle lepingu on algusest lõpuni välja mõelnud Alsworth ja kui ta tahaks saada teada selle varjatud tagamõtet, peaks seda temalt praegu küsima. Aga

selleks ei olnud tal jõudu... Asi ei seisnenud isegi pangas, töökojas ja lepingus. Ta armastas nüüd Stevenit nii, et hoidis end viimse tahtepingutuse varal tagasi talle kaela hüppamast ja end tema vastu surumast. Pöörduda praegu tema poole täiesti loomuliku küsimusega oli lihtsalt mõeldamatu!

Norman Peters oli juba õnnelikult naeratades pabereile alla kirjutanud. Paigaletardunud Valerie jälgis, kuidas Steven dokumendid kokku korjas, temale pilgu heitis ja kiirustades lahkus.

"Miks sa mulle ei öelnud, et Steven Alsworth sulle sõbrast tehingut pakkus?" küsis Norman Peters naljatamisi, kui Steven oli läinud.

Valeriel ei olnud midagi vastata. Ta üksnes raputas pead, et palumatuid pisaraid maha raputada.

Hiljem, kui ta püüdis mälus sündmuste kogu pilti taastada, püüdes, et seda ei tumestaks Steveni kuju, mis näis oma kallis ülikonnas kauge ja kättesaamatu ning ühtlasi ehmatavalt ilus, tuli talle pähe kohutav mõte, mis selgitas mehe toonitatud ametlikkust. Aga mis siis, kui see altruist, see rüütel, kes, nagu algul näis, pakkus talle abi firma päästmiseks, püüdis tegelikult tagada, et ta vaikiks sellest nende läheduse ööst? Ta oli ju selgesti öelnud, et tahaks seda saladuses hoida. Äkki tuli talle pähe teda ära osta, maksta talle nagu mingile... nagu...

Valerie tundis end täiesti haigena, ja mitte üksnes haigena, vaid ka solvatuna ja marruaetuna.

Noh, hea küll, ta veel näitab sellele mehele! Ta näitab, mida võib teha tema kalli lepinguga! Ta on pigem valmis nälgima, ühiskonna põhja vajuma, kaotama oma töökoja, oma sõltumatuse, kui võtma vastu Alsworthi armuanni ja lasta teda mõelda endast nagu...

Kuidas ta ometi võis?! Kuidas ta julges? Kas isegi mõte sellest, mis nende vahel juhtus, isegi mälestus sellest on talle nii vastumeelne, et ta eelistas Valerie oma elust maha kriipsutada, hävitada neiu kallid



mälestused ja madaldada teda mingi... tasemele? Valerie ohkas kaeblikult.

Ei, ta ei lase end solvata! Tuleb end kokku võtta ja hästi järele mõelda. Valerie võttis kaustast oma klientide nimekirja, mille ta oli koostanud juba enne Norman Petersi saabumist. Kuigi ta oli meelestatud otsusekindlalt, värises ta esimest telefoninumbrit valiv käsi.

Kahe tunni pärast oli viimasele kui ühele teatatud, et ta sulgeb oma töökoja. Jäi veel leppida kokku pangaga, millal ta võib arvele jäänud raha välja võtta ja pangalaenu tasuda.

Valerie lõi selja uhkelt sirgu. Ta leiab endale ajutise töökoha, sooritab ülikooli sisseastumiseksamid, saab diplomi ja hakkab tegelema millegi naisele kohasemaga.

Õue piirjooned akna taga udustusid ja Valerie pilgutas kiiresti silmi, et pisaraid ripsmeilt maha raputada.

Ta oli sisustanud oma töökoja usus ja lootuses. Neiu uskus oma jõusse ja lootis teistele tõestada, et võib olla hea automehaanik. Seda ta tegelikult oligi! Aga see ei aidanud teda võidelda meeste upskuse vastu.

Kahtlemata peab ta pidama nõu perega, Michaeli, Leslie ja isaga. Kui Leslie saab lapse, on tal kerge oma muret taluda – ta võib hakata pisikest hoidma. Pisarad tikkusid taas silma. Enne, kui ta kaotab kindlustunde, pani Valerie Steveni jäetud paberid kokku ja rebis need neljaks.

Neiu sõrmed värisesid, kui ta pistis lepingu tüki ümbrikusse ja kirjutas sellele Steveni aadressi. Mehel on sama voli teha juhtunust omad järeldused, nagu temalgi.

"Mi-mida sa kavatsed teha?" kordas Michael uskumatult. Ta oli liiga vapustatud uudisest, mille Valerie õhtusöögi ajal välja pahvatas, et jääda

rahulikuks.

"Ma ei kavatse, vaid juba tegin," vastas Valerie, vältides visalt ta pilku.

Neiu teeskles, et on süvenenud söömissse. Tema selja taga seisev Leslie andis mehele hoiatusmärke. Teda oli see uudis samavõrd jahmatanud, kuid Valerie kahvatule näole tardunud ilme andis mõista, et küsitlemine tuleb edasi lükata.

Kohe pärast sööki seletas Valerie, et peab koostama müügile pandavate seadmete nimekirja, ja läks töökotta.

"Kas sa siis ei näe, et ta on täiesti endast väljas!" ütles Leslie mehele.

"Tema – endast väljas?" Michael sasis juukseid. "Miks ta enne seda meiega nõu ei pidanud?"

"Võibolla tahtis ta otsustada iseseisvalt ja olukorraga toime tulla," vastas Leslie rahulikult.

"Aga see neetud töökoda tähendas talle väga palju! Ma kohe ei usu, et ta võiks sellest niisama lihtsalt loobuda."

Ta arutles liiga meeste kombel.

"Võibolla leidis ta, et keegi... keegi tähendab talle rohkem, kui töökoda," sõnas Leslie ohates.

Ta armastas Michaelit väga, ent kui jutt läks naiste hingeelule, muutus mees hämmastavalt abituks, ning seda enam parandada ei saa. Selles veendumus Leslie mõne minuti pärast, kui jutt jätkus.

"Tahad öelda, et ta tegi seda Roberti pärast?" küsis Michael murelikult. "Ma tean, et see mees ei olnud ta tööst vaimustatud, aga..."

"Robert võis muidugi ta otsust mõjutada, kuid ma kahtlen, et ta oli selle põhjustaja," vastas Leslie salapäraselt.

Oh neid naisi! Kas tavaline meesterahvas suudab üldse nende tundeilma mõista?



"Sa näed välja imehästi!" hüüdis Robert ja kuna Valerie jõudis nagu kõrvale pöörata, suudles ta neidu põsele, aga mitte huultele, nagu oli kavatsenud. "Pole tarvidust küsidagi, kas sa minu järele igatsesid," sõnas ta üleolev-soosivalt, muiates, astudes neiu järel väljapääsu poole. "Võin üksnes kujutleda, millist vaeva sulle maksis tänaseks nii vaimustava tulemuse saavutamine. Sa oled tõesti vapustav! Kui vapustav, seda näitan sulle hiljem..."

"Kardan, et hiljem ei ole mul aega, Robert," sõnas Valerie kiiresti ja põikles järjekordse süleluse eest kõrvale. "Mind ootab töö."

"Töö? Sa mõtled mingit tükkideks lammutatud autoromu?"

"Ei, ma ei mõtle seda," katkestas teda Valerie. Ta oli juba jõudnud unustada selle põlglikkuse, millega Robert tema tööst rääkis, ent see, mis toona teda sügavalt haavas, praegu ainult ärritas.

"Sa pole mulle seni veel öelnud, kas oled minu enneaegse naasmise üle rõõmus," tuletas Robert meelde.

"Aga sina ei ole mulle siiani rääkinud, miks sa enneaegu tagasi tulid," pareeris Valerie ning taipas otsekohe, et oli puudutanud mehele valulist ja ohtlikku teemat.

Roberti nägu värvus punaseks ja pöördus kõrvale.

"Tekkis väike probleem... Iseloomude kokkupõrge... Aga ma ei tahaks praegu töösjust rääkida. Räägime parem meist," ütles ta naeratades neiu poole pöördudes. "Lahusoleku ajal mõtlesin palju sulle üle, Val, ja igatsesin väga sinu järele..."

Valerie võpatas. Ta oli tulnud Robertile vastu ainsa eesmärgiga – ütleva, et nende suhted on katkenud, ja ei osanud kuidagi oodata nii tormilist reageeringut. Kas ta tõesti hindas olukorda enne Roberti lahkumist valedi, kui nägi tema kasvavat võõristust, neiu tüdinemist?

Valerie astus sügavalt mõtteis, olles Roberti juuresoleku peaaegu unustanud. Äkitselt tardus ta

paigale. Tema vaateväljale ilmus ootesaali läbiv Steven. Roberti hää muutus monotoonseks sumina. Kogu ta tähelepanu ja olemus koondus Stevenile. On see tõesti võimalik – kedagi meeletult armastada ja ühtlasi tema tekitatud kannatuste pärast vihata?

Steven peatus ja laskis pilgu üle saali. Valerie süda võpatas. Mees otsis ilmselt kedagi. Neiu hoidis hinge kinni, seejärel hingas pika oigamisetaolise hääletsusega välja. Steven vaatas otse tema poole. Vaatamata nende vahelisele kaugusele nägi Valerie selgesti tema nägu, tema silmi, tema huuli, mis üha kitsamaks kriipsuks tõmbusid.

Valerie tegi meeletultliku katse päästa oma uhkuse ja enesest lugupidamise riismeid. Ta võttis Robertil käe alt kinni, liibus tema vastu ja kinkis talle särava naeratuse. Valmidus, millega Robert talle vastas, tegi neiuale nalja. Kui palju tähendanuks see talle mõni nädal tagasi!

"Läheme siit ära!" kuulis Valerie Roberti kuuma sosinat ning nägi läbi pisarateloori, kuidas Steven põlglikult pöördus ja lahkuma kiirustas.

"Kuule, Valerie, kui kavatsed oma ettevõtmist uut moodi alustada, siis meie Steveniga..." alustas Michael järgmisel päeval ebalevalt.

Valerie raputas nõrgalt pead.

"Täna, Michael, ei... Igal juhul andsin juba lehele müügikuulutuse. See avaldatakse homme. Loode-tavasti on teie tagasituleku ajal töökoda juba tühi."

"Sulle ei teeks paha ka endale puhkus korraldada. Aga võibolla te Robertiga..."

Valerie raputas jälle pead.

"Robertil on praegu liiga palju tööd," valetas ta vennale, vaikides muidugi sellest, et kõige vähem tahaks ta Robertiga koos aega veeta. "Võibolla viiksin teid siiski lennujaama?"

"Ei, seda pole tarvis. Leslie tellis takso." Ta heitis pilgu kellale. "Sa mõtle ainult! Mingi kaheteistkümne



tunni pärast oleme maailma teises otsas, sellest kõigest eemal!"

"Ära kriibi mu hinge," sõnas Valerie naeratades. Ta püüdis venna puhkuserõõmu oma kurvameelsusega mitte rikkuda.

Õhtul kavatses Robert teda restorani viia. Vaatamata neiuga toimunud muudatuste ülemäärasele kiitmisele ei suutnud see leida kübetki sooja tunnet tema vastu.

"No nii," kuulutas Leslie kööki tulles. "Kohvrid on pakitud. Kas panid passid ja piletid valmis, Michael? Takso peaks iga hetk tulema."

"Need on kuuetaaskus," rahustas teda Michael. "Lähen toon kohvrid alla."

Nad sõitsid ära poole tunni pärast. Valerie läks üles Robertiga kohtumiseks valmistuma. Kõveralt muiates võttis ta kapist oma uue pükskostüümi. Tuli meelde, kuidas ta toona tõrkus poodides käima. Kuhu oli ometi kadunud see jonnakas tüdruk?

Ta otsis hinge kallite mälestuste salapeidikust välja Steveni kuju, tema näoilme hetkel, kui meen teda selles kostüümis nägi – tema hämmastuse, uskumatuse, vaimustuse...

Duši all käies, riietudes ja jumestades andis Valerie endale aru sellest, et tänane õhtu ei kuulu nende hulka, mida oodatakse rõõmuelevuses. Ta ei suutnud kuidagi mõista, mida veetlevat ta varem Robertis leidis. Temasse olid koondunud kõik jooned, mis mehi temast eemale tõukavad. Kuidas võis ta armuda sellesse ebaküpsesse, egoistlikusse ja tuimasse mehesse?

Väriseva käega pani ta huulepulga korraks kõrvale ja vajus mõtteisse, mida ta oli pikka aega eemale tõrjunud. Sestap kuulis ta vaevu lähenevat autot.

Robert on saabunud pool tundi varem, arvas Valerie ja lõpetas kiiruga huulte värvimise. Õnneks on ta juba valmis.

Ent kui ta ukse avas, ei leidnud ta trepilt Robertit, vaid Steveni!

"Sa jäid hiljaks, Steven. Michael ja Leslie on juba läinud," ütles Valerie tuhmilt.

"Jah, ma tean, aga mulle on vaja sind!"

Steven astus perenaise järel kööki ja sulges enda järel ukse. Valerie taandus köögilaua varju ja jälgis, kuidas Steven tõmbas taskust kurjakuulutava ümbriku.

"Leidsin selle posti hulgast," alustas Alsworth kurjalt. "Ole lahke ja seleta mulle, mida see tähendab?" Ta raputas neiu ette lauale lepingutükid.

"Minu arvates ei ole vaja mingeid seletusi," vastas Valerie väarikalt. Viha pani ta hääle helisema. "Ma nägin su kavatsuse läbi, Steven, kuid minuga selliseid trikke teha ei õnnestu! Sul ei lähe korda mind ära osta. Ma ei ole müüdav."

"Sina mitte, kuid su töökoda küll," andis Steven vastu. "Ma nägin tänases lehes kuulutust."

"Otsustasin hakata tegelema millegi muuga," tegi Valerie teatavaks.

"Kas otsustasid ise või kellegi abiga? Näiteks Robert?" küsis Steven ähvardavalt. "Siis pead teda küll meeletult armastama!" Ta oli marus ja lisas meelega julmalt: "Kahtlemata palju enam, kui tema sind."

"Sul ei ole õigust minuga niiviisi rääkida!" pahutses Valerie. Kuidas ta julgeb hinnata Roberti tundeid, kui ta ise... kui ta...

"Ei ole õigust?!" Steven astus ümber laua, haaras neiu valusalt õlgadest ja raputas teda.

"Ära puuduta mind!" karjatas Valerie.

Ta püüdis end abitult lahti rabeleda. Üks osa tema olemusest ihaldas tunda meest võimalikult enda lähedal ja endas, teine püüdis ehmunult eemalduda ja ohutusse kaugusse põgeneda.

"Ära puuduta?" lausus Steven läbi hammaste kibedalt. "Alles hiljuti rääkisid otse vastupidist!"

Valerie kahvatas ja ta silmad avardusid. Tema naiseuhkusele anti purustav hoop.



"Kuidas sa võid?" küsis ta kaeplikult. "Kuidas sa julged mulle praegu sellest rääkida?"

"Võin ja julgen," kinnitas Steven. "Võin ja julgen seepärast, et..."

Mees nõiub teda oma häälega ja hüpnutiseerib pilguga, püüdis Valerie toimuvat endale seletada. Ainult selles on asi! Vastasel korral rebiks ta end mehest lahti. Tema aga seisis kivilenult, kui mehe käed libisesid üle ta õlgade ja võtsid ta näo käte vahele.

Steven kummardus ta kohale ning huuled otsisid neiu suud. Tema huuled...! Liiga hilja! Liiga hilja oli vältida suudlust, sest Valerie huuled, mis mäletasid mehe unustamatut hellust, juba avanesid valmilt talle vastu. Kogu ta keha võbises naudingust, kui tundis Steveni keelt oma suus.

Ta püüdleb mehe poole, armastab teda meeletult! Ta tahab, et Steven võtaks ta sülle, viiks üles magamistuppa ja ütleks... Et armastab teda? Aga see ei ole ju nii, sest mees oli seda talle ühemõtteliselt mõista andnud.

Endale ootamatult tõukas ta Steveni eemale ja surus vaevaga maha rinnast kerkiva kahetsuse ohke.

"Väga õigel ajal," sõnas Steven küüniliselt, kui kuulis nagu Valeriegi pidurikriginat. "Ma pean sulle ütlema, Valerie..."

Ent neiu katkestas teda:

"Ei, ära ütle midagi, Steven! Ma ei taha kuulda!" hüüdis neiu kibedalt ja kattis lapse kombel kätega kõrvad.

Vastust ootamata avas Valerie ukse ja hüppas õue autost väljuvale Robertile vastu.

"Mida tema siin teeb?" küsis Robert talle ust avades ja mornilt lävel seisva Steveni poole vaadates.

"Tuli Michaeli poole," valetas Valerie kergesti.

Ta teadis, et Stevenil on nii värava- kui maja- võtmed, nagu õnneks ka tal endal käekotis olid.

Seega võib Steven ukseid lukustada ning tema pääseb naastes hõlpsasti sisse.

"Olen seda õhtut nii väga oodanud!" ütles Robert, kui nad õuest välja sõitsid, ja heitis neiule nii väljendusriikka pilgu, et selle süda langes saapa-säärde. "Sa tähendad mulle väga palju, Val," jätkas ta tungivalt ning asetas niiske peo Valerie käele, mida see ei jõudnud ära tõmmata. "Väga palju!"

Küllap kõlaski ta hääle hingestatult ja tundeliselt, kuid nüüd kuulis Valerie selles ka teistsuguseid toone. Ta vabastas kindlalt oma käe. Kange kiusatus oli Robertile meelde tuletada, kuidas see tookord kiirustas talle nii palju tähendavast Valeriast lahkuma, kui hoolimatult ta ärasõidueelsetel nädalatel neiusse suhtus. Huvitav, kuidas Robert sellele reageeriks? Ometi polnud tal tahtmist tüli alustada. Seepärast ütles Valerie rahulikult ja pisut küüniliselt, et võtab selle avalduse teadmiseks, kuid arvab selle tulenevat asjaolust, et Mehhikos ei piisa ilusaid näitsikuid.

Näib, et Robert püüab talle muljet avaldada, kui see peatas auto kalli restorani ees. Ent sisse astudes adus ta, et mehe heldus ei ulatu nii kaugele, nagu ta oli arvanud. Juba nende tutvuse algul täheldas ta Roberti kokkuhoidlikkust ja see omadus oli tal seni- ajani.

Teda ei oodanud õhtusöök kahele, vaid töökaas- aste oleng šefi viiekümnenenda sünnipäeva puhul.

"Firma maksab kõik kinni," sosistas Robert, pani talle käe omanikuliigutusega ümber piha ja lükkas edasi.

Veider oli meenutada, et alles hiljuti äratasid Roberti kolleegide kahtlustavad pilgud temas soovi tõestada, et on väärt seisma selle mehe kõrval. Nüüd ei huvitanud teda põrmugi Roberti enda ega ta töö- kaaslaste reageering.

Ta tabas Racheli vaenuliku pilgu. See hoidis käe alt kinni vanemal kogukal kiilaspäisel mehel ja



kõikus pisut oma liiga kõrgetel kontsadel. Valerie kiirustas pilku kõrvale pöörama.

Šeff, keda ta oli näinud ainult ühel korral, jõululõunal, naeratas talle heasoovlikult, kui Robert teda tutvustas.

"Teie siis oletegi Roberti tüdruk? Suurepärane, lihtsalt oiuline!" tähendas ta ja naeratas taas. Seejärel silmitses ta Robertit uurivalt. "Robert kinnitab, et varsti helisevad pulmakellad," lisas ta lõbusalt.

Valerie püüdis oma jahmatust varjata, kuid niipea, kui nad oli eemaldunud, káratas:

"Pulmakellad?! Mida see..."

"Mitte praegu," ruttas Robert teda katkestama ja naeratas lähenevale töökaaslasele. "Tere, Scottie."

"Noh, kuidas siis meeoleu pärast enneaegset Mehhikost naasmist on?" küsis see paljutähendavalt. "Kui mul oleks nii võluv pruut, kibeleksin samuti koju."

"Pruut?!" pahvatas Valerie, kui Scottie oli kõrvale astunud. "Robert, mida see kõik tähendab? Me ei ole kihlatud ja..."

"Räägime sellest hiljem," palus Robert tungivalt. "Ára küsi praegu midagi, ole hea tüdruk. Seletan sulle kõik ára."

Valerie vaatas talle jahmunult otsa. Ole hea tüdruk?! Kuidas ta julgeb temaga sellisel toonil rääkida!

"Robert..." alustas ta karmilt.

See raputas pead. Kuna külalised hakkasid juba istet võtma, mõistis Valerie, et tal ei jää üle muud, kui oodata suhete klaarimiseks sobivat hetke. Siis ta alles ütleb, et nende suhted on katkenud - lõplikult ja alatiseks!

Õhtusöök venis lõputult. Valerie kortsutas kulme märgates, kui palju Robert joob. Tema nägu náis tursunud ja haiglane, nahk láikis óliselt ja úlahuulele tekkisid higipiisad. Ootamatult kujutles Valerie: milline ta náeb välja kahekümne aasta pärast. Púha taevás, kas ta tõesti pidas seda meest kunagi veetlevaks?!

Páriselt taipamata, mida ta teeb, tõusis neiu lauast.

"Kuhu sa lähed?" küsis Robert árevalt.

"Daamide tuppa," vastas Valerie rahulikult.

Peegli ees seisis keegi neiu. Valerie võpatas tahtmatult, kui ta selle ára tundis. Rachel oli tána joonud Robertiga võrdselt.

"Áravad, et said ta kátte?" küsis Rachel põlglikult muiates. "Et ta tuli láhetusest enneaegu tagasi sinu pärast? Sa eksid sügavalt!" Rachel taarus pisut, muigas veel kord ja tõmbas ebakindlalt huulepulgaga üle niigi ülemáára kirevate huulte. "Tema enneaegse naasmise... vabandust, enneaegse väljasaatmise... tegelik põhjus on see, et meie Robert... sinu Robert láks seal sassi Mehhiko filiaali direktori naisega. Mees tabas nad ja Robert kihutati hábiga minema, kuigi seda lugu püüti kinni mátsida. See naine ütles oma mehele, et too olevat asjast valesti aru saanud, ning Robert vandus jumala nimel, et tal on kodus võluv pruut ja milleks talle teised naised, kui ta loeb kársitult kojujõudmiseni jáanud páevi. Ta ei mõtlegi sinuga abielluda! Ta üksnes saab väga hásti aru, et sellises olukorras on talle nagu õhku vaja pruuti, muidu kupatatakse ta töölt minema. Noh, eks ole alles lugu! Kui sa ei usu mind, siis küsi Robertilt. Ága vaevast ta sulle tõtt rääkima hakkab. Ta eelistab hoida oma armuasju kõigi eest salaja. Ega selle mehhiklase naine ole tema esimene intriig. Ta eelistab úldse vanemaid ja abielus naisi, sest nendega on kergem asju ajada ja hüljata, kui suhted hakkavad teda tüütama."

Valerie seisis liikumatult, nágu kivinenud.

"Óh, Valerie, ma ei tahtnud hoopiski sind endast välja viia," venitas Rachel võltskaastundega, "aga tunnista úles - sa ju kahtlustasid ise ka midagi? Kas ta ei andnud enne árasóitu selgesti móista, et oled ta ára tüüdanud? Ja korraga, ole lahke, tuleb tagasi tulise armastajana! Ei, ma ei taha óelda, et



olite lähedased... Ühel ööl, kui ma temaga... Oih, sa vist ei teadnud ka meist midagi...?"

Valerie ootas, kuni ta lahkus, ja läks vestibüül. Seal kutsus ta telefonitsi takso ja kirjutas Robertile kirjakese, milles teatas, et nende vahel on kõik lõppenud, ning palus end rahule jätta ja mitte püüda temaga kohtuda.

Kummaline küll, kuid taksoosse istudes oma aadressi öeldes tundis ta tohutut kergendust. Roberti armuseiklused tegid lõpliku kokkuvõtte – nendel ei ole ega saagi olla midagi ühist.

Ta palus taksojuhti mitte öue sõita, vaid peatuda ukse ees, mida tavaliselt harva kasutati.

Robert oli läinud minevikku. Kuidas ta soovis, et ta tema armastus Steveni vastu, mis oli põhjustanud talle nii palju kannatusi, samuti seljataha jääks! Ometi mõistis Valerie hingepõhjas, et see tunne jääb teda saatma igavesti.

Steven tuli parajasti vannist, kui kuulis majast eemalduvat autot. Ta kahmas käteräti ja ruttas alla vestibüüli just selleks ajaks, kui sinna astus Valerie.

"Steven..." alustas ta meest nähes kohmetult.

Püha arm, mida ta teeb tema kodus ja tunneb end seal peremehena? Tema vannimärg keha ja puusade ümber mähitud käterätt ei jätnud mingeid kahtlusi selles, et tema, Steven, ja tema ise... Ent enne, kui avada suu ja avaldada rahulolematust, leidis Valerie äkitselt, et nutab.

See polnud kerge nutt, mille järel pisarad kiiresti kuivavad, vaid tõinamine, mis pani kogu keha krampides vappuma ja ahistas kõri.

"Mis?! Mis juhtus? Mida ta tegi?"

Valerie kuulis neid raevukaid hüsimusi ning samas hakkasid ta soovid mitte fantaasias, vaid tegelikkuses täituma. Igal juhul osaliselt. Steven surus ta rinnale, pakkudes talle kui mitte seda õrna ja ihaldatud lohutust, mida ta oli oodanud, siis vähemalt oma käte ja keha kindlat tuge.

"Mida ta tegi, Valerie, ja kus ta on?"

"Me õhtustasime restoranis," hakkas neiu läbi nuuksete rääkima. "Jätsin ta sinna... Ta oli auto juhtimiseks liiga purjus. Ta ütles kõigile, et oleme kihlatud." Steveni käed pigistasid teda aina tugevamini. "Aga see on vale! Ta ei armasta mind ja ei taha üldse minuga abielluda! Kogu see komöödia oli üksnes selleks, et teised unustaksid ta romaani-kesse firma Mehhiko osakonna direktori naisega. Ta lihtsalt kasutas mind, et vältida töökoha kaotamist."

Nüüd juba voolasid pisarad ojadena ja Valerie ei suutnud mõista, mille pärast. Võibolla seepärast, et Steven süleles teda liiga vennalikult, aga mitte kui armuke, mida ta väga ihaldas?

Valerie hakkas äkitselt võbisema. Ta tundis päris lähedal mehe tugeva öla soojust ja värskeltpestud keha lõhna... Steveni lõhna. See mõjus talle nagu tugeva toimega narkootikum. Ta tahtnuks alati olla mehe juures, enam kui alati, vaid igavesti ja isegi sealpool igaviku piire!

Steven eemaldus pisut, toetas teda ühe käega ja püüdis teisega küünitada võorastetuppa viiva ukse käepidemeni.

"Sa pead jooma midagi kuuma ja rahunema."

See asjalik soovitus osutus viimaseks piisaks. Valerie tundis, et ei suuda enam vastu pidada. See, mida ta praegu vajab, ei olnud kuum jook. See, mida ta kirglikult ihaldas...

Hiljem oli ta valmis vanduma, et kui ei olnuks seda ootamatut värinahoogu, poleks ta miski hinna eest käitunud nii, nagu sel hetkel. See hoog oli nii tugev, et Steven jättis ukse rahule, embas teda kõvasti ja ütles kibedalt:

"See on šokk. Sul on tarvis..."

"Mulle on tarvis sind, Steven," kuulis neiu oma palavikulist häält. "Mul on praegu sind nii tarvis, et ma..."

Raamatute ostmise ei olnud tema mõte. See, kes oli need kirjutanud, valdas oma ainet hästi. Valerie tundis seda paar minutit pärast mehe käevarre



paitamist, kui Steveni käed võpatasid ja ta rinnast pääses vaikne summutatud oie.

"Val, ma tean, et Robert sind solvas ja et sa praegu..."

"Mul on külm, Steven," katkestas Valerie. "Mul on väga külm! Palun sülele mind," anus neiu kaeblikult.

"Sulle on tarvis ainult kuuma vanni ja voodit." Steveni hääl kõlas pahaselt. "Hommikul näib elu sulle lõbusam."

"Jah," nõustus Valerie ja seadis end ta süleluses õdusamalt sisse. "Aga sa pead mind aitama, Steven. Mul on kole külm."

"Ma mõistan, et sa ei saa aru, mida teed ja millele mind tõukad, aga..."

Valerie tõstis väga aeglaselt pea mehe rinnalt, vaatas talle silma ja libistas meelega keeleotsa üle huulte.

"Millele ma sind tõukan? Ütle mulle... näita mulle..." sosistas ta kutsuvalt.

Kas ta käitub nii talle võõral viisil peol joodud kolme klaasi veini pärast? Valerie küsis seda endalt ja libistas samal ajal pilgu mehe silmadelt ta huultele. Selle võtte oli ta omandanud sellest samast käsiraamatust.

Ja see mõjus! Neiu nägi selgesti, kuidas mehe näolihased pinguldusid, kui meelalt püüdis ta keha eemalduda. Seejärel lükkas Steven ta kiiresti eemale ning kattis meeletute suudlustega ta otsiva suu.

"Kas tunned, mida sa minuga teed, Val? Tunned, kuidas ma sind ihaldan?"

Valerie liibus alateadlikult tema vastu, pöimis käed ta ümber ja vastas juba suudlusele varjamatu kirega. Steveni käed libisesid üle ta keha ning neiu ei suutnud enam hoida tagasi lühikesi vaiksaid naudinguhüüatusi.

Ta oigas vaimustusest, kui mees asetas käe ta rinnale ja hakkas paitama juba kõvenenud nibu.

"Steven!"

Valerie tahtis küünitada Steveni puusi ümbritseva käteräti järele, kuid mees oli valvel. Ta tabas neiu käed ja jätkas tuliseid suudlusi. Steveni kärstus ja meeletus kandusid temale üle ning süda oli valmis rinnast välja hüppama. Mehe küsimustele "Mida sa tahad, Valerie? Keda sa tahad? Mind?" vastas ta: "Jah, Steven, see oled sina... sina... ma tahan sind!"

Ta kinnitas öeldut, suudeldes mehe kaela ja õlgu, ning tundis, et on ihast hullumas.

"Võta mind, Steven, palun vii mind voodisse, ma tahan sind nii väga," anus ta.

Steven haaras ta süle ja astus mitte trepile, nagu Valerie oli oodanud, vaid välisukse poole.

"Steven," hakkas Valerie protesteerima. Teda ehmatas see, et pärast juhtunut, kui ta hakkas juba peaaegu mehe tunnetesse uskuma, läheb see minema ja jätab ta üksinda, nagu oli ükskord juba teinud. "Kuhu sa lähed, Steven?" küsis ta tuhmilt.

"Minu koju, minu voodisse!"

Mees vaatas talle otsa sellise pilguga, et Valerie hakkas võbisema, kuid mitte hirmust.

Hiljem ei osanud ta öelda midagi kindlalt selle lühikese teekonna kohta Steveni koju. Ta üksnes rõõmustas selle üle, et see oli eratee, sest kogu Steveni riietus koosnes ikka veel käterätist puusade ümber.

Steveni maja oli talle tuttav. Kui mees ta ukse juurde kandis, siis tõrjusid teda vallanud tunded ta teadvusest välja seiga, et see on osa tema lapsepõlvest.

Steven viis ta majja, astus ettevaatlikult trepist üles ja hakkas taas suudlema, algul leebelt, seejärel aina kasvava kirega, kuni Valerie hakkas ta kätel tõmblema, läbi nuuksete ta nime karjuma ja end üha tugevamini tema vastu suruma.

Nad peatusid keset treppi ja Steven põlvitas ta ette. Väga aeglaselt rändasid ta huuled ühelt rinnalt



teisele, seejärel rajasid teed ta siidpükste värvli poole. Neiu rippus jõuetuna ta õlal, viseldes kahe tunde vahel – kas mees peatada või ergutada teda jätkama...

Isegi praegu, kui ta armastus oli võimsam kui kunagi varem, nagu ka ta janu ja mehe erutatus, oli ta jahmunud, kui Steven ütles:

“Kui me ei hakka seda tegema võimalikult kiiremini voodis, olen sunnitud alustama kohe ja siin-samas.”

“Trepil?” pomises Valerie, reetes oma kogenemata tuse. “Aga me ei saa...”

“Oo, saame küll,” vastas Steven ja välgutas poisikeselikult naeratades hambaid ning vaatas neiule paluvalt silma. “Palun ära küsi minult, miks, aga praegu tahan olla sinuga just voodis... minu voodis... ma näitan sulle...”

Teda ehmatas Valerie terav karjatus. Neiu silmad muutusid järsku väga tumedaks ja mees taipas tema vaimustatud karjatuse põhjust – see oli tema paljastunud mehelikkus. Poolteadvusetult viis Valerie silmad temalt käterätile ja küsis:

“Millal sa jõudsid?”

“Seda ei teinud mina, vaid sina,” vastas Steven leebelt. “Sa tegid seda siis, kui ma suudlesin sind siia.” Mees puudutas sõrmeotstega kohta pükstest pisut kõrgemal, kus olid olnud äsja ta huuled ja kus ta tundis neiu naudingust hõivatud keha vastutuikeid.

“Steven...” alustas Valerie, kuid vaikis ja sulges silmad.

Ta tahtis öelda... ta pidi ütlema, et nad peavad peatuma, et... olla siin praegu kahekesi, kui... Selle asemel aetas ta käed mehe reitele, tundis ta ihu kõvadust ning iha saavutas kõrgpunkti. Talle sai selgeks, et ei ütles kunagi neid sõnu, mis olid juba keelele kerkinud.

Valerie vaatas armastatule otse silma, laskis siis pilgu allapoole ja avas oma embuse.

Ei, nad ei armatsenud trepil, kuid vahe ei olnud kuigi suur. Kui nad lõpuks voodi juurde jõudsid, polnud kummalgi enam hilpugi ümber.

Steven aetas neiu sāngi, kummardus, suudles ta huuli, siis üht rinda, siis jälle huuli, seejärel teist rinda. Mehe käed paitasid ta reisi ja lükkasid need kergelt laiali.

Valerie ei suutnud enam oodata. Flirdiõpik ei andnud sellisteks puhkudeks mingeid suuniseid, kuid talle polnudki neid vaja. Steveni reageering ning tema enda rahuloluhüüded ütlesid talle, et on ka ilma nõuanneteta kõik õigesti teinud.

Valeriele oli juba tuttav nauding, mida mees võib pakkuda, kuid teda enda sees tundes haarasid teda rahuldusevärinad Steveni esimesest liigutusest peale ning pärast intensiivset ja kiiret tipp-punkti värises ikka veel ta käte vahel.

Valerie tundis teda niivõrd, et tunnetas tema pingelanguse tõukeid enda sees ja vastas neile oma pehmemate orgasmiilmingutega. Tema keha kiired vastuliigutused nägid välja nii, nagu tahaks ta meest sügavalt endasse tõmmata ja saada kätte viimane eluandev liigutus.

“Robert...” pomises ta läbi pealevajuva une.

Ta lebas kerratõmbununa Steveni embuses. Keha ja hing olid tänastest sündmustest kurnatud, kuid ta tahtnuks veel kord Stevenile seletada, et Robert ei tähenda talle midagi, kuid see viimane pingutus oli Valeriele juba liig. Tema silmad sulgusid, hingamine aeglustus ja muutus ühtlaseks ning uni sai temast lõplikult võitu.

Seevastu oli Steveni uni nagu peoga pühitud.

Robert! Ta nimetas teda Robertiks! Lebades pimeduses naise kõrval, kes suikus rahumeelselt ta käe all, teadis ta nüüd, et ei ole suuremat piina, kui kuulda naise suust, kes oli teda alles äsja armastanud, teise mehe nime, selle nime, keda ta tõeliselt armastab ja ihaldab.



Valerie ärkas ootamatult ning harjumatu olustik ehmatas teda algul, kuid talle tuli kõik kiiresti meelde. Neiu püüdis pealetükkivaid pisaraid tagasi hoida. Steven oli ta jälle voodisse üksinda jätnud. Tõsi küll, seekord oli see tema voodi.

Neiu heitis lina kõrvale ja astus praakil ukse juurde. All põles valgus. Ta läks vestibüüli ja kuulis Steveni kabinetist heli. Keegi klõbistas kirjutusmasinat.

Valerie lükkas kindla käega ust ja astus sisse. Teksapükstes ja särgis Steven istus kirjutuslaua taga.

"Steven, mida sina siin teed?" küsis ta väriseva häälega.

"Töotan."

"Töötad?!"

Valerie pidi võtma kokku kogu jõu, et taltsutada temas mäslevaid tundeid.

"Mis mul viga on? Mis on minus valesti?" Ta karjus raevunult, mõtlemata sellele, millise mulje see Stevenile jätab. "Mis on minus sellist, mis ei lase mehi mind armastada? Algul Robert, siis sina... Oh, mul ei ole Robertist sooja ega külma! Ma saan nüüd aru, et ei ole teda kunagi tõeliselt armastanud, ja isegi rõõmustan selle üle, et tema mind ei armasta, aga sina..."

Pisarad purskasid Valerie silmist ja ta äigas need pahaselt minema.

"Ma armastan sind, Steven, ja tean, et sina mind mitte! Sa isegi püüdsid mind ära osta, et ma... et keegi meie lähedusest teada ei saaks, et... olime armukesed... Sa oleksid võinud seda ka mitte teha, sest ma ei räägi kellelegi nagunii midagi. Sina arvasid, et ainult selle pärast, et... olime armukesed... hakkan nõudma... Aga ma ei ole nii naiivne, Steven! Ma saan mõnest asjast ikka aru. Praegu istud siin all ja töötad selleks, et ma ei arvaks... et ma ei arvaks, et..." ta püüdis oma mõtet selgemini väljendada, kuid takerdus.

Steven kargas laua tagant püsti. Ta kahvatas, silmade ilme... Ta sööstis neiu juurde. Valerie ahmis õhku ja tegi nõrga katse mehe käte vahelt pääsemiseks.

"Steven!"

"Mida sa sellega mõtled, kui ütlesid, et armastad mind?" küsis mees nõudlikult ja karmilt.

"Mis selles siis arusaamatut on?" vastas Valerie võbiseva häälega. "Ma saan aru, et sa ei taha seda tõde kuulda, aga ma ei kavatse... Ma armastan sind, Steven, ja... anna mulle andeks..."

"Sina palud minult andestust? Oh issand!" sosistas Steven. Ta peatus, tõmbas sügavalt hinge ja nahk ta sarnadel pinguldus. "Lähme!" nõudis ta järsult.

Valerie allus tõrkumata. Steven astus nii kiiresti, et neiu ei jõudnud talle järele. Mees peatus keset treppi, ootas ta järele ja neiu kuulis lähenedes Steveni masendatud sõnu:

"Oo, Val... Val... Val..."

Siis oli Valerie ta embuses ja mees hakkas suudlema teda nii nagu ei oleks seda teinud juba terve aasta, aastakümne, sajandi, kogu elu. Suudluste vahel rääkis ta, et armastab teda, et on kogu aja teda armastanud, ei lakka kunagi teda armastamast, et armastab ainult teda ja ei kedagi teist...

Kusagil selle südamepuistamise keskel tundis Valerie, et kaotab reaalsusetaju. Aga mis tähtsust sellel oli, kui ta tundis Steveni suudlusi ja paitusi.

"Oo, sa võid tõesti armastada mind siinsamas trepil, sul oli õigus," suutis Valerie ohata, sest ihalaine lõi tal üle pea.

"Trepil, laual, köögis, põrandal... igal pool, kus sulle meeldib ja kus sa aga tahad," vastas Steven, viies ta endaga kaasa vastuseks ta naiselikkuse kutsele.

"Aga mina arvasin, et sa ei... et sa..." püüdis Valerie öelda, kuid ei saanud, sest mehe huuled sulgesid ta suu.



"Ma armusin sinusse otsekohe sellest päevast peale, kui taipasin, et on olemas mehe tunded naiste vastu," hakkas Steven neiu kõrval voodis lamades rääkima. "Sa olid veel liiga noor selleks, et sellist nähtust isegi aimata. Armastasin sind ja vihkasin end selle pärast. Mõnikord olin lähedal isegi sellele, et hakata vihkama sind."

Valerie kergitas end.

"Sa armastasid mind kogu aeg ja ei öelnud kordagi... ei andnud mulle mõista!" Ta silmad sähvasid pahaselt. "Sul ei olnud asja minu tunnetega, sa ei tahtnud mind, sa panid mind isegi tundma, et mulle makstes, seda lepingut pakkudes tahad üksnes mind oma elust eemal hoida, et sul ei oleks muret..."

Kui Valerie tegi hingetõmbepausi, sai Steven leebelt, kuid kindlalt vahele öelda:

"Pea nüüd kinni, Valerie, arutame kõike otsast peale. Kui esimest korda aru sain, et sind armastan, olid veel liiga noor selleks, et sulle seda öelda. Jah, kehaliselt olid juba valmis mehega vahekorda astuma, kuid vaimselt ja emotsionaalselt veel mitte. Ma ei suutnud tookord isegi mõelda sellele, et mulle anduksid. See oluks kuritegu sinu ja minu armastuse vastu. Ma ei ütle rohkem midagi, Val, lihtsalt seepärast, et armastan sind, armastan nii sügavalt, et... Milleks siis kõik need jutud?"

Steven vaatas neiule õrnalt otsa ja nägi ta silmis pisaraid.

"Oh, Steven, mul ei olnud õigus kõik need aastad, kogu selle aja... Sa näisid olevat minu vastu nii vaenulik, et ma..."

Neiu hammustas huulde ja Steven küsis karmilt:

"Et sa...? Jätka! Mida sa tahtsid öelda? Ma võin arvata. Et sa käitusid nii, nagu oluks sulle vastu-meelne üksnes minu nägemine?"

"Ja seepärast otsustasidki... otsustasid aidata mind end naisena tunda?"

"Ei," vastas Steven vähimagi kõhkluseta. "See

kõik ei ole nii. Ja kui jutt juba sellele läks, siis mina ei aidanud sind tunda end naisena. Sa juba olid naine... olid liiga naiselik... naine, keda ma armastasin. Kui teised mehed... teine mees oli selle märkamiseks liiga nürimeelne, siis olgu ma neetud, kui oleksin hakanud seda talle selgeks tegema. Ei!"

Ta kummardus ettepoole, võttis Valerie pea käte vahele ja suudles. Käsi libises neiu rinnale. Valerie pani kergelt vastu ning tuletas meelde, et ta ei ole veel oma seletust lõpetanud.

"Jah, ma ei ole lõpetanud," nõustus mees ja tõmbas kiusatuse mahasurumiseks vastumeelselt talle lina rindadele. "Kahtlen väga, kas ma üldse suudan kunagi oma seletustega lõpule jõuda, sest sinu nägemine ajab mu mõtted hajevile... Noh, olgu, olgu! No nii, millest ma rääkisin? Ah jaa! Peapõhjus, miks ma otsustasin väljakutse vastu võtta ja sulle miljon miili vastu tulla, oled sina... Ma kannatasin väga nähes, kui vähe teised sind hindavad. Nad ei viitsinud sind terasemalt vaadata, et sind armastama hakata... Armastus, tõeline armastus ei põhine üldsegi mitte kehalisel veetlusel. Vähemalt minu puhul on see nii. Veelgi enam – inimese välimus ei ole midagi muud kui väline kest, tema seesmine olemus on ainus, millel on tähtsust. Ei, ma tahtsin aidata sind avastada sinu naiselikkuse jõudu sulle endale. Ainus kingitus, mille ma võisin sulle teha, oli äratada su enesekindlust, naise jõu tunnetust, eneseväärikust, mida su tobedad vennased..." Ta peatus ja raputas pead. "Kui sa kasvasid, oli palju juhuseid..."

"Nad ei soovinud mulle halba," tähendas Valerie nukralt. "Ma lihtsalt olin liiga tundlik, võtsin liiga tõsiselt nende reageeringuid ja märkusi, mis on omased teatud eas poistele."

"Sa kihutasid minema oma naiselikkuse, sest kartsid võimalikke tagajärgi. Ma nägin seda, aga..."

"Kui sa mind nii väga armastasid, miks sa siis lahkusid... mind hülgasid... tookord... sel ööl?"



"Tundsin, et olin talitanud oma moraalipõhimõtete vastaselt, kasutasin ära sinu kaitsetust ja iha, sinu tundlikkust. See tumestas mu teadvuse. See oli täiesti vastupidine meie suhetele, mis olid minus välja kujunenud. Ent kõige halvem oli mulle see, et olin täiesti kindel – kui selline olukord veel kordub, ei suuda ma enam peatuda... vastu panna. Armastus sinu vastu oli nagu narkootikum. Kunagi ei piisa ühest korrast – see ainult äratav isu. Kõik, mida ma tundsin, oli meeletu soov sind saada. Varem olin suutnud sellele vastu panna ainult seetõttu, et mu keha ei olnud veel tundnud rõõmu sinu omamisest... Hommikul ei suutnud ma uskuda, et sina ja mina.. et ma... varem kunagi ei arvanud, et see võib olla nii... et ma suudan niiviisi ihaldada... nii januneda..."

Valerie viis piinlikkusest pilgu kõrvale ja vastas talle erutusest madaldunud häälel:

"Sinu süleluses... sinuga... nii, nagu meil oli... just nii olin seda oma unelmates kujutlenud, kuid see näis mulle saavutamatu. Sellel esimesel korral solvas mind rohkem, kui üksinda ärkamine ja sinu põgenemine, kohtumine Racheliga sinu kodu läheduses järgmisel päeval. Ta oli juba mulle ligi ajanud, et saada teada su nime ja aadressi." Valerie neelatas. "Olin õudsalt armukade, meeleheitel ja raevus, vihkasin iseennast."

"Selleks ei olnud mingit vajadust," lausus Steven leebelt. "Selleks ajaks olin juba andnud talle selgelt mõista, et mulle pole tarvis teda ega tema ettepanekuid... mitte mingeid tema ettepanekuid."

Steven kummardus väga aeglaselt teda suudlema. Valerie hoidis hinge kinni ja püüdis ihavärinat maha suruda, kuid ootamatult peatus mees ja vaatas talle otse silma.

"Pidin peaaegu unustama." Tema hääle oli karm. "See kurikuulus leping, mille sa mulle lõhkirebituna tagasi saatsid... Tead, selles piinas, mida ma tund-

sin, võinuksin väga hõlpsasti su ilusa kaela kahekorra keerata. Kõige püha nimel, mis sundis sind arvama, et tahan sind ära osta?" Ta raputas pead. "Tegin seda üksnes sinu aitamiseks. Sa töötasid pinnalpüsimiseks käsi rüppe laskmata, ja sa oled hea mehaanik, Val. Ära luba kellelgi teisiti arvata ega öelda. Sa ei tarvitse kahelda, et meie lapsed tulevad jumala maailma väikeste geenistena," lisas ta naerdes ja jälgis Valerie silmade ilmet. "Minu ettevõtjaajuga ja sinu mehaanikuvõimetega – võibolla suudavad nad juhtida kogu maailma..."

Valerie võpatas kergelt.

"Loodan, et mitte. See on viimane, mida võiksin neile soovida," sõnas ta rahulikult.

"Mida siis sina neile sooviksid?" küsis Steven õrnalt.

Ta hakkas neidu paitama, kallutas end aina allapoole ja näksas kergelt tema kõrvanibu. Valerie võbises ja ripsmed sulgusid tummas vaimustuses. Lõpuks suutis ta sosistada:

"Ma tahaksin, et oleksid õnnelikud ja armastatud... et nad kasvaksid täies teadmises, et on väärilised vastu võtma teiste armastust ja kinkima teistele vastuarmastust..."

"Nii lähebki," kinnitas Steven. "Kui neil on silme ees meie eeskujud, mis siis neile muud üle jääb, kui seda järgida?"

"Steven, hommik on peaaegu käes," ütles Valerie, nähes aknast esimesi koidumärke.

"Hea küll... Mulle meeldib sind armastamise ajal jälgida. Sinu silmade ilmet... Mul on hea meel, kui näen, et pakun sulle rahuldust... ja mulle meeldib..."

"Ma armastan sind, Steven," katkestas teda Valerie madalal rinnatoonil. "Armastan sind nii väga!"

"Kas tõesti? Siis tõesta seda," õrritas Steven.

Valerie heitis lina lõplikult kõrvale, uhkena oma palja keha ilu üle. Steveni käed võtsid ta hoolitsevalt vastu.



Kuu aega hiljem oli Valerie vennal ja vennanaisel lennujaamas vastas.

Puhanud, silmnähtavalt värskenenud ning päevitanud Michael ja Leslie ruttasid teda kallistama.

"Kullake, sa näed väga hea välja! Sa kohe õilmit-  
sed! Ja nii elegantselt riides!" Leslie ei varjanud oma  
imetlust. "Sa ainult vaata oma õekest, Michael!" Ta  
pilgutas naole kavalalt silma. "On näha, et ka isikliku  
elu rindel on sul kõik korras..."

"Tõsi või, õeke?" rõõmustas Michael. "Sina ja  
Robert... Lähed Robertile mehele?"

"Jah, Michael. Ma lähen mehele!" kuulutas  
Valerie pidulikult. "Aga mitte Robertile. Lähen mehele  
Steven Alsworthile." Ta punastas ja lõi silmad maha.

"Vaata see on alles pauk!" suutis vapustatud vend  
öelda. "Aga kuidas siis... Miks mina midagi sellist  
ei märganud...?"

"See-eest mina märkasin!" katkestas Leslie  
reipalt. "Veelgi enam – nüüd võib seda juba öelda –  
seda ma ainult soovisingi! Mulle see Robert ausalt  
öeldes kunagi eriti ei meeldinud... aga sellisest  
mehest, nagu Steven Alsworth, võib ainult unistada!  
Ta pilgutas taas Valeriele lõbusalt silma. "Eks ole,  
mu armas?"

"Ja sina unistad ka sellisest mehest?" torises  
Michael poolnaljatades.

"Ei, mu kullatükk! Öeldakse ju, et igaühele oma.  
Mulle näib, et Steven Alsworth on loodud ainult  
ühele naisele ja see naine ainult Steven Alsworthile."

"Sa mõtled Vali, Valeried?" küsis Michael millegi-  
pärast kohmetult.

"Aga muidugi! Rumalamat küsimust on raske  
isegi välja mõelda. Olen alati öelnud, et pikad len-  
nureisid mõjuvad sulle halvasti!"

